خبریاله

(ناول)

Download from:aghalibrary

ډاکټر عبدالهادی حماس

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Download from:aghalibrary

دکتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:

خبریاله ناول

لیکوال:

ډاکټر عبدالهادي حماس

د چاپ شمیر:

۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال:

۱۳۹۷

کمپوز:

محمد صدیق علمي

خپرندوی:

ماشاءالله کتاب پلورنځی

ګردیز ښار غزني لین

د عبدالحمید ګردیزی تجارتي مارکیټ

اړیکې: ۰۷۷۵۱۷۳۸۰۷ // ۰۷۸۹۶۳۱۴۲۴

:۰۷۹۹۷۳۰۲۷٤

بشپړ حقوق خوندي دي

Download from:aghalibrary

ډالۍ

هغه ریښتوني خبریال ته چې خپل سپېڅلي مسلک
ته ژمن او له خپله ارزښته خبر وي.

ډاکټر عبدالهادي حماس

Download from:aghalibrary

دې ستر ځواک په ستر او مهربانه نامه

د سر څو ټکي

کوچنی وم لومړنی زده کړې مې پرمخ بوولې، هماغه مهال مې د يو چا له خولې د ژورناليست کليمه واوريده خورا ښه راباندې ولګېده ،دومره پرې پوه شوم چې ژورناليست په راډيو کې کار کوي په هغه وخت کې راډيو ګانې دې ګوتو په شمار وې ډيرې ارزښت منې وي نو ما هم فکر کاؤ چې ژورناليست يا خبريال دې نړۍ تر ټولو مهم کس دی او تر ټولو ستره دنده لري ،ځکه چې په معنوي لحاظ ددې دندې ارزښت ورځ تر بلې زما په زړه کې ځای نيو کله يې چې په ارزښت ښه ډاډه شوم نو ،له هماغې لحظې مې هوډ وکړ چې زه بايد ژورناليست يا خبريال جوړ شم ورو ورو له دولسم ټولګي نه دفراغت وخت رانيږدې کيده ما هم کلکه پوښتنه کوله چې زموږ په جنګ ځپلي هيواد کې چيرې د ژورناليزم پوهنځي پيداکړم او د هغه د پاره کانکور ورکړم ،خو تقدير بيا بله پريکړه وکړه زما د فراغت سره هيواد په جګړوکې ۀ ننګرهار چې هغه مهال پرامنه ولايت ۀ پوهنتون يې دې ژورناليزم ځانګه نه درلوده زما دوهم انتخاب طب شو زه يې دې طبابت لوري ته بوتلم او ژورناليزم راڅخه پاتې هيله شوه

سره ددې چې زما دې هيلې له نيمګړي کيدو وخت وتلی خواوس هم د خبريالي جذبه راسره ده کله کله وايم کاش يو ښه خبريال واې او په دغه اغيزمنه دنده کې مې دې زړه له تله خلکو ته خدمت کولی

شايد خلکو ته سوال پيدا شي چې دا مهال تر ټولو بريالی مسلک طبابت دی هم پکې خير دی او هم پکې خرما تاسې څنګه ژورناليزم خوښ دی حال داچې ته يو تر ټولو لوړ مسلک طبابت کې خپلې چارې مخته بيايې ؟

Download from:aghalibrary

زما ځواب دادی چې له طبابت هم ژورنالیزم ارزښتمن او مهم مسلك دی ځکه چې ډاکتر یوه انسان ته په یوه وخت خیر رسوي خو خبریال په یـوه وخـت کـې ډیـرو انسانانو ته خیر رسوي، طبیب په یوه وخت کـې یـو کـس لـه درده خلاصـوي خـو خبریال که خپله دنده په په سمه توگه تر سره کړي په یوه وخت دې ډیرو دردونه او ستونزې هواروي ،خو سرچپه ځومره چې خیـر رسـونکی دی بیـا پـه شر کـې هـم کتلوي اغیز کوي که ډاکتر بې غوري وکړي یوه کس ته دې مرك گـواښ او خطـر پیښوي خو که خبریال غفلت وکړي نو بیا شاید یوه ټولنه ووژني

ډاکتر په یوه وخت کې دې یوه ناروغ غږ اوري او خبریال بیا دې یوې چامعې غـږ اوري دې یوې جامعي اواز پورته کوي دې هغوي په سـتونزو کـې دې هغـوی سره دې سیوري په ډول تر اخره مل وي

نن سبا رسنۍ چې دې نړۍ څلورمه قوه ورته ویل شوې ده همدا جورنالیست یې پر مخ وړي یوازې همدا خبریال یې د چلوولو ځواك لري ،که یوه ټولنـه ویښـه وي حتما راز به یې دې راویښیدو همدا خبریـال وي ،دې رابیداریـدو بنسـټ بـه یـې جورنالیست جوړ کړی وي او دې هغوي له برکته بـه پـه هـوښ او د خپلـو حقونـو غوښتلو ته څك ناست وي

همدارنگه که یوه ټولنه د غفلت سره ژونـد کـوي ،لـه خپلـو حقونـو نـاخبره او لـه بدبختیوسره مل وي نو شاید ښه خبریـال ونـه لـري او یـا هـم خبریـال یـې خپـل مسولیتونه هیر کړي وي کنه دې ښه خبریال په شتون کې دې ټولنې ناخبري او بې غوري ناشونې ده

زه پوره باور لرم چې خبریال دې ټولنې سترگې ،غوږ او غږ دی

که یوه ټولنه له ښه خبریاله محرومه وي نو هغه په حقیقت کې دې بـدن لـه سـترگو ،غوږونو او ژبې بې برخې ټولنه ده دې یوه نیمگړي انسان په څیـر هـیڅ دې ژونـد بساینې قسمت نه لري

په نړي کې خوځښتي او انقلابي کسان خپل بدلون دې خبریال او پـه دوی پـورې اړند رسنیو له برکته منځته راولي کنه چې رسنی نه وي ډیر اغیزمن سیاست مدار هم چې ډیر څه یې دلاسه پوره وي څه نشي کولی

Download from:aghalibrary

په هر حال دې خبريال په ارزښت كه هر څومره وغږيږم هم كمه ده دا چې خبريال څوك دی ښه به دا وي چې ناول كې يې ولولی

د ليكنې په پای كې دې ليكوالې او ژورناليستې اغلې رڼا دوراني غورځنګ نه دې زړه له كومي مننه كوم چې د نـاول پـه اړه يــې نيكــې مشــورې راكــړې ،او دنـاول منځپانګې په لا ښه والي كې راسره مرستندويه وه ،همدارنګه ګران ورور افضل زيـار نه مننه كوم چې زما د كاري بوختياؤ له كبله يې زما ملتيا وكړه او دې نـاول ايـډيټ يې راته په ورين تندي ومانه خدای ج دې دواړه نه كموي

په هيواد كې دې ژمنو خبريالانو دې ډيريدو ،هوساينې او دې هغوي پر وجود كې د بركتونو په هيله

ډاكتر عبدالهادي حماس

پكتيا ګرديز

۹/۱/۱۳۹۷

Download from:aghalibrary

د ماشاءالله خپرندويه ټولنې يادښت

ماشاالله خپرندويه ټولنه چې نوی یې په کار پیل کړی دې خپلو هیوادوالو دې پاره په علمي ډګر کې له ډیرو هیلو سره میدان ته راوتلي او دې زړه له تله غواړي چې په علمي ډکر کې خپلو هیوادوالو ته خدمت وکړي

په مورنۍ ژبه دې اثارو چاپ په هیواد کې یوه مهمه اړتیا ده ،او دغه اړتیا او تشه دې ماشاالله خپرندويې ټولنې مسولینو ښه درکړې ځکه خو کلک هوډ لري چې ددغې مهمې اړتیا دې پوره کولو دپاره پریکنده ګامونه واخلي

دا ټولنه په ویجاړ هیواد کې د دعلمې مشالونو د روښانه کولو په وزله غواړي د هیواد هره لوړه او تیاره ژوره روښانه کړي خپل دې ملي ژبو لیکوالان وهڅوي تر څو نوې پنځونې وکړي په خپله مورنۍ ژبه کې لیکنې او ژباړې وکړي او ماشاالله خپرندويه ټولنه یې ورته په معیاري ډول د چاپ په ګاڼه ښکلي کړي

ماشاالله خپرندويه ټولنه هوډ لري چې دې معیاري کتابونو د چاپ په برخه کې له خپلو لیکوالانو سره اوږه په اوږه ودریږي د هغوي دې تشویق دپاره د هغوی وړتیا وي د ګران هیواد د وګړو مخکې کیږدي

دادی نوی پیل یې د هیواد په کچه پیږندل شوي لیکوال ډاکتر عبدالهادي حماس له کتابه کوي او د هغه پنځلسم اثر چې ناول دی او خبریاله نومیږي چاپوي او ستاسې ته یې د لوستو دپاره چمتو کوي

موږ باورلرو چې دغه له تلوسې ډک کتاب به ستاسې ادبي تنده ماته او تر پایه به مو دې لوستو دې پاره ځان سره وساتي

موږ به په راتلونکي کې هم نورګټور کتابونه چې د هیواد په خیر او ښیګڼه وي ستاسې خدمت ته وړاندې کړو او له لوستو به مو برخمن کړو

موږ به لیکوالان وهڅو چې په نورو ژبو کې اړین کتابونه وژباړي او زموږ په واک کې یې راکړي ،تر څو موږ یې چاپ کړواو ټولنې ته دې لا ښه خدمت جوګه شو

دپرمختللي افغانستان په هیله

درنښت

استاد نورعلي همتیار ځاځي

د ماشاالله خپرندويې ټولنې مشر

بسم الله الرحمن الرحیم

د کماندو ځواکونو قومندان د یوه ټیپي سرتېري د کټ په ژی ناست ؤ، هغه ته د مورال ورکولو په اراده یې د هغه مېړانه ستایله، چې ټلیفون یې وشرنګېده، ژر یې د ځنګ جیب ته لاس کړ خو ټلیفون یې هلته ونه موند، د تلیفون کړنګا ته نور هم ځیر شو، تر څو یې اصلي ځای ومومي، ښي لوري ته د کټ په سر یې پرې سترګې ولګیدې، پر سکرین د نوم له کتو سره جوخت لکه موچی چیچلی کس تیارسی ودرېده؛ ځکه چې ټلیفون دده په سر د یو عصاب خرابي مشر- قومندان ؤ؛ ژر یې غوږ ته ونیو. ورته وویل شول:

یاسر قومندانه! بېړنی خبر دی.

- **موږ چمتو یو، خو قومندان صیب خیر خو دی؟**
- **د کماندو سرتېري دې ژر تیار کړه؛ رڼا د هېواد مشهوره خبریاله په خپل دفتر کې برمته نیول شوې؛ دفتر دې لوړپوړیزو ودانیو په پنځم پوړ کې دی. موږ اړیو د الوتکې په وسیله د دې لوړ پوړیزې ودانی له بامه سرتېري پرې را ښکته کړو، له لاندې اړخه ختل ناشوني دي یوې ډلې مو هڅه وکړه خو ټول وویشتل شول؛ برمته کونکي ډېر ماهره او جنګیدلي کسان لري که له لاندې بیا هڅه وکړو هم له زیان پرته کومه ګټه نه لري. یاسر په خبره کې ورولیده قومندان ته یې وویل دوی څه غواړي؟ موخه یې څه ده؟**

هغه ځواب ورکړ:

د رڼا په بدل په زندان کې د لوی انسان تښتونکي خدای داد د خوشي کېدو غوښتنه کوي؛ رسنی هم راغلې دي پېښه په ژوندی بڼه خپروي، هېوادوال ټول منتظر دي، چې کماندو سرتیري څه کوي. بریا ګټي او که له برمته کونکو ماتي خوري؛ خو یاد ساته یاسره موږ رڼا ژوندی غواړو ،زموږ کمه تېروتنه هم د لوی زیان لامل کېدای شي.

یاسر : موږ چمتو یو قومندان صیب! خو له بامه الوتکه شاید لوړپوړیزه ودانی ونړوي؛ دا ودانی شاید د الوتکې د ناستې تاب ونه لري

قوموندان : له موږ سره د هليکوپټر يوه ماهر پيلوټ د تعمير په سر د ناستې ژمنه کړې او د هر ډول زيان څخه د مخنيوي ډاډ يې راکړی دی.

ياسر : موږ چمتو يو، خو يوه ستونزه لرو، زموږ نښان ويشتونکي ټيپې دي روغتون کې بستر دي، اړينه ده چې د رڼا له دفتر سره خوا کې دوهمه لوړپوړيزه ودانۍ هم زموږ په واک کې وي، هلته بايد يو نښان ويشتونکی ولرو.

مشر قوموندان وويل: ته انديښنه مه کوه، موږ هلته داسې نښان ويشتونکي ځای پر ځای کړي دي چې ګل هم نه خطا کوي، تاسې ته مو هيلېکوپټر را غوښتی، له پاسه مو پر لوړپوړيزې وداني ښکته کوي نور په خپل نظامي هنر ستاسې دنده ده، چې دوښمن څنګه مهار کوئ. ياسر چې نوی ځوان ؤ او په کم وخت کې د سترو مافيايي کړيو په ماتيدا او ځپلو مشهور ؤ د امر مو پر ځای کېږي ځواب سره يې ټيلفون پرې کړ. په خپلو سرتېرو يې غږ وکړ: په دريو دقيقو کې چمتو شئ. د دوی له چمتو کېدو سره سم ياسر قوموندان د دوی د چمتووالي ارزيابي پيل کړه؛ مګر د ليکه شويو سرتېرو په څنګ کې يې شريف سرتيری تر سترګو نه شو، په بيړه يې زنګ ورته وواهه ورته ويې ويل: شريف زمريه! ته دا ښېړني عمليات وګوره او ته د تا تری تم کېدل وګوره؛ ته خو پوهېږې، چې زما داسې عادتونه نه خوښېږي.

- **قوموندان صيب! په يوه ښته کې بند پاتې يم، يوه ډله خلکو د رڼا خبريالې دفتر تر بريد لاندې نيولی دی غواړي، چې رڼا له ځان سره برمته کړي، ډېر بد حال دی له هماغه اړخه ډېر شور او د ډزو غږونه اورم.**
- **موږ هم په هغه دفتر عمليات کوو، وسله درسره شته؟**
- **هو**
- **نو زموږ تر رارسېدو کوم اقدام ونه کړې، وضعيت په چټکۍ سره څاره، رڼا ته هر ګواښ خپل ګواښ وګڼه، هغې ته زيان ټولو کمانډو ځواکونو ته زيان او بدنامي ده، نو خپل ځواکونه بدنامي ته مه پرېږده، برمته کونکي څاره او وګوره چې دوی څو تنه دي په دغه ځای کې ستا شتون ډېر اړين دی، موږ مکلف يو چې رڼا ژوندۍ وژغورو؛ دې پيښې ځای ته ټولې رسنۍ راغلې دي، د کمانډو ځواکونو دې عملياتو جريان په ژوندی بڼه**

خپروي، که موږ په دې عملیاتو کې بریالي نه شو نو موږ ته به بلا ستونزې جوړې کړي.

سرتېري ښه صیب! وویل.

شریف د رڼا دفتر ته په دېرش متري کې ولاړ ؤ غوښتل یې ځان ته یو ډاډمن ځای پیدا کړي، چې په ننبه شوې مرمۍ یې له غاړې سره تېره شوه، سر یې ټیټ کړ او ژر له ده سره نږدې خونې ته ننه وت، خپله وسله یې راواخیسته، مرمۍ یې تېره کړه د تیارسۍ په ډول یې دفاعي حالت ونیو؛ د وره له چولې یې دهلېز ته وکتل، د رڼا فتر مخې ته یې په یوه ساتونکي نظر ولګېد، چې وارخطا وارخطا یوې بلې خواته ګوري څو له حمله کونکو کوم کس پرې وار لومړی نه کړي. له کیڼ لوري یې د ضربه یي مرمیو غږ واورېده، ساتونکي هغه لور ته په دفاعي حالت کې د خپلې وسلې زخه ونیوله، چې له بله اړخه یې مرمۍ په کپرۍ ولګېده، له درز سره په ځمکه ولوېده. د هغه له لوېدو سره سم شریف یوه ډله برمته کونکي وسله وال ولیدل، چې د وژل شوي ساتونکي په خوا کې د دفتر په لور په بیړه اوچت ګامونه اخلي؛ ترڅو خونې ته ننه وځي او هدف ترلاسه کړي. شریف پوه شو چې دوښمن موخې ته د رسېدو په حال کې دی په غړېدلو سترګو یې دا ظلم لیدل ونه شو زغملی په دې خاطر، چې وحشي وسله وال د رڼا عزت ته زیان ونه رسوي، د قومندان امر یې له یاده وباسه، لاس په ماشه دهلېز ته راووت دوه وسله وال یې داسې له مخې لرې کړل لکه د ارې په وړاندې د ونې برغنډونه، چې غورځي، هغوی د ده مرمیو ته مقاومت ونه کړ په ځمکه ولوېدل، شریف دریم کس په زخه کړ خو له پیر مخکې یې سینه یې وسوځېده درې غبرګې مرمۍ یې له سینې ووتې سترګې پرې تورې شوې وسله یې له لاسه ولوېده نور نو وسله والو ته میدان خالي شو هغوی په بیړه د رڼا د دفتر په لور رهي شول. وسله والو کسانو دفتر ته له داخلېدو سره سم شور او ځوګ جوړ کړ، دوی هڅه کوله، چې په خپلو قهرجنو او وحشیانه غږونو او د وسلو په ښکاره کولو رڼا وارخطا او ووېروي، ترڅو د دوی له غوښتنې سره سم هغه څه وکړي، چې دوی یې ورته وایي. دوی په دې تمه ؤ چې رڼا به یې په لیدو زارۍ پیل کړي او چغې به ووهي خو رڼا د دوی د تمې خلاف لکه یو زړه ور سپاهي د برمته کونکو په ور ننوتو، په دوی غږ وکړ ورته ویې ویل:

مخکې رانه شئ، تاسې بې اجازې زما دفتر ته نشئ راتللای، په بیړه ووځئ. د ډلې مشر ورنږدې شو د تمانچې میل یې د رڼا په سر کېښود ورته ویې ویل:

شور ونه خورې کنه ماغزه دې شیندم، تا له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ د ډلې په اړه دې د انساني قاچاق راپور خپور کړ او له کبله یې زموږ مشر خدای داد ونیول شو؟ تاسې له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ قوي ډله دې تیت او فرق کړه او د مشر له سیوري دې محرومه کړه؟ تاسې موږ ته لویه ضربه راکړه، په میلونونه روفۍ زیان مو راورساوۀ؛ زموږ د ټول کاراوبار خنډ شوئ، تا موږ نه پېژاندو چې له موږ سره سر وهل له کمر سره سر وهل دي. له موږ سره د داسې لوبې جرئت خو تر اوسه چا نه ؤ کړی، تاسې دا جرئت له کومه کړ؟ له موږ سره د مخامخ کېدو لپاره خو زورور خلک هم سل ځله فکر کوي، بیا اقدام کوي؛ ځکه هغوی پوهېږي، چې له موږسره د مقابلې پایله څه وي؛ یوازې او یوازې مرګ بس.

رڼا په وسله وال برمته کونکي کې قهرجنې سترګې ونیوې؛ ورته ویې ویل:

ځناوره! که ته ما په مرګ ګواښې زه له مرګه نه ډارېږم او نه زما په مرګ کیسه ختمېږي؛ رڼا یوه نه ده چې په وژلو به یې کیسه ختمه شي او ستاسې د انساني وحشتونو لړۍ به همداسې روانه وي؛ زما نور د همدې لارې لارویان شته، چې د هر ظالم له ظلمونو به پرده پورته کړي، د هغوی وحشي کړنې به ولس ته د لمر غوندې روښانه کړي، هیڅ یو ظلم به مو نه پټېږي، هغوی به تر هغو خپلو نارو ته دوام ورکوي، چې ستاسې له بربریته ټول بشریت وژغوري، وحشت مو له منځه یوسي او خلکو ته ډاډمن ژوند برابر کړي. له دې سره سم وحشي وسله وال د رڼا سرته په نیول شوې تمانچه هغه په سر ووهله، د وسله وال تمانچه خورا درنه وه رڼا په سر شدیده ضربه وخوړله، له خپله سره یې ځاځکي، ځاځکي وینې لیدې چې د څڅوبي په څېر یې له ګوړګوټي ویښتانو د مېز پر مخ لوېدې، خو دا چې د حق او باطل جنګ ؤ رڼا د ظربې له لاسه په مخ کې هم تروه نه شوه خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ، وسله وال ته یې وویل:

زه رڼا نومېږم، دوه کاله وړاندې مې د ژورنالېزم له پوهنځي څخه د فراغت په ورځ د ولس سره ژمنه کړې او قسم مې خوړلی، چې زه به خپل سپېڅلي مسلک ته وفاداره او ژمنه پاتې کېږم، د هر غدار پټه څېره به بربنډه وم، د هغوی وحشتونه به برملا

کوم، له ولس سره به د هرې ستونزې په وړاندې لکه سپر درېږم د هيڅ داسې وحشت د اور لمبې به رانه ځپانده نشي، چې وګړي مې وسوزوي او ظالم يې لکه سپينه کوتره سرې سترګې وګرځي، دا فکر زما په وجود کې چې د ظالم د ظلم په وړاندې به خاموشه شم خيال دې محال او جنون دی نو؛ ځکه زما د ګواښلو هڅه مه کوئ. رڼا غوښتل د خپلو هيلو خبره نوره هم وغځوي، خو د وحشي ځناور برمته کونکي له درانه سوک سره يې خوله پيوند شوه، د رڼا سر ګنګس شو، شونډې او له ګذارسره لګېدلی مخ يې بې خوده شو؛ ځکه د مخ غوښه يې د درانه سوک او د مخ هډوکو ترمنځ راغله، د سوک ګذار دومره ځواکمن ؤ، چې د رڼا له سره يې پړونی وغورځاوه، په سترګو يې توره شپه شوه، خو له دې بد وضعيت سره سره يې بيا هم ژر پړونی په سر کړ؛ ځو حيا او عفت يې مات نشي، له هغه وروسته يې خپل نازک لاس خپلو شونډو ته ويوړ د لاس له راښکته کېدو سره سم يې خپلې قلمي ګوتې او ورغوی د خپل ځان په وينو سور وليده، له ګنګسيته خپل عادي حالت ته نه وه راغلې، چې ورته وويل شول:

ته دامه هېره وه، چې ته زموږ په ولکه کې يې، د ژوند او مرګ پرېکړه دې موږ کوو، ته موږ ته ليکچر مه راکوه او نه موږ دې فلمي خبرو ته وخت لرو.

- **موږ درته د پوليسو د مشر ټليفون رخ کوو ورته ووايه، چې زموږ رئيس خدايداد چې ستا پليتې ژورناليستې له املـه پـه بنـد کـې دی را خوشې کړي، کنه ته وژل کېږې.**
- **زه دا کارنه شم کولی، زما ساه دومره ارزښت نه لري، چې د خپلو مظلومو خلکو په سر يې سودا کړم، که زما په مرګ هم تمام شي زه دا کار نه کوم او نه د مرګ پروا لرم.**
- **دا سمه ده چې د خپل ځان پروا نه لرې، خو د خپلو اولادونو په فکر کې هم نه يې؟ ته مجبوره يې چې زموږ غوښتنه ومنې، ماشومان دې در په ياد کړه، هغه به څنګه شي؟**
- **ما وعده ندی کړی، زه به د واده جشن هغه وخت کووم، چې ستاسې ناولې څېرې د خپل هېواد له پاکې ځمکې ورکې کړم.**

برمته کوونکي له غروره ډکه خندا وکړه، ویې ویل: مور هم نه لري؟ خویندې او وروڼه هم نه لرې؟

رڼا د دې خبرې په اورېدو ټکان وخوړ، تر دې دمخه یوازې د ځان په ویر کې وه مور، دوه خویندې او کوچنی ورور ترې هېر ؤ.

له ځان سره مشغوله شوه، ویې ویل:

شاید زما د پېښې نشرات په ژوندۍ بڼه په ټلوېزوني خپرونو کې خپاره شي؛ که مور او خویندې مې دا حال په ټلوېزون کې وویني زړه به یې ودرېږي.

ژر یې وسله وال کس ته وویل:

د پولسو مشر ته زنګ وکړه، تاسې چې څه وایئ زه یې منم د پولیسو مشر ـ ته هغه خبرې کووم، چې تاسې یې غوښتنه لرئ.

د پولیسو د مشر نمبر رخ شو، رڼا په ژړغوني اواز په قومندان غږ وکړ ورته ویې ویل:

قومندان صیب! د پېښې نشرات لکه، چې په ژوندۍ بڼه دي، د خدای لپاره زموږ د کوڅې برېښنا پرې کړئ؛ که مور او خوندې مې زما په برمته کېدو خبرې شي زړه به یې وچوي، هغه د زړه او شکر ناروغي لري له دې خبرې سره رڼا غریو نیولې شوه سترګې یې له اوښکو ډنډ شوې ستونی یې را ډک شو د خبرو کولو ځواک یې نیمګړی شو په مېز ایښی دسمال یې راواخیست خپلې اوښکې یې پرې پاکې کړې، بیرته یې خپل همت را ژوندی کړ، سره ورغلی ستونی یې چوله شوه د خبرو توان یې وموند قومندان ته یې وویل:

قومندان صیب! تاسې مه وارخطا کېږئ زما مرګ او ژوند د دې وحشیانو په لاس کې ندی، زما ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې زما په تن کې ساه ښکته پورته کوي، زما په اړه فکر ونه کړئ او نه زما په سر د دغو ځناورو خبرو منلو ته چمتو شئ، ما به خدای ژغوري او که ونه هم ژغورل شم تقدیر به مې د ژوند پاڼه زېړه کړې وي، نو پروا یې مه لرئ؛ ځکه ولس په ما دا حق لري، چې زه ورته د ځان قرباني ورکړم. که ووژل هم شم، یوه رڼا به خاموشه شي، ګوندې زما وژنه سل رڼا ګانې نورې وزېګوي او د ډېرو مظلومو د وژلو مخنیوی شي ماته مې له ژونده هم دا مهمه ده، چې که مور مې یو ساعت هم زما په برمته کولو ناوخته خبره شي له ماسره به مو لوی کمک کړی وي.

رڼا دې نورو خبرو دپاره ژوره ساه واخیسته خو خبرو کولو ته وخت پاتې نه شو، ځکه چې د وسله والو برمته کونکو مشر په مخابره کې پر خپلو ملګرو غږ وکړ: هیلېکوپټر زموږ د لوړ پوړیزې ودانۍ په سر کېناست، سرتېري د وزر لرونکو مرغانو په څېر ترې را کوزېږي اوس ګواښ له پورته طرفه دی هغوی غواړي په هر قیمت تر رڼا ځان راورسوي او هغه زموږ له منګولو وژغوري؛ خو د دوی سرتېرو ته اجازه ورنه کړئ،چې تر خپلې موخې راورسیږي، د وسله والو د مشر خبرې په خوله کې پاتې شوې، ځکه چې مرمۍ یې په ټنډه سرېښ شوه، لنډ مهال له پاسه دهلیزونه د بټ نېنو په څېر د مرمیو درزا په سر واخیستل، وسله وال پوه شول چې دا کمانډو ځواکونه د هغو سرتېرو په څېر نه دي، چې دوی مخکې په لاندې پوړ کې له پښو وغورځول.

دوی باوري شول چې دا برېښنا ته ورته تېز عملیات کوي؛ ځکه خو یې د مقاومت مرال شېبه په شېبه کم ځواکه کېده او د دوی کسان یو په بل پسې د مرمیو ښکار کېدل، صحنه ترې خالي کېده له وروستي کس نه نوره لاره ورکه شوه رڼا یې د سر په ویښتانو کې ونیوله، په ورمېږ یې د تمانچې میل ورکېښود یو داسې پنا ځای ته یې ویوړه، چې هلته یې د ډال په توګه وکاروي، څو دقیقې نه وې وتلې چې کمانډو ځواکونه رڼا او وسله وال کس ته په لس میتري کې ودرېدل. کمانډو د وسله وال کس اړخ ته د ویشتولو په موخه وسلې په زخه کړې خو هغه ځان پنا کړی ؤ، یوازې وسله یې ښکارېده، چې د رڼا سر ته یې نیولې وه. رڼا د کمانډو سرتېرو په لیدو هیله مندې سترګې د هغو په څېرو کې ونیولې، له خوښي یې په لېمو کې اوښکې ډنډ شوې، د کمانډو ځواکونو ډلګي مشر په قهرجنه لهجه پر وسله وال غږ وکړ، ورته ویې ویل:

بې غیرته ایله دې په مېرمنو زور رسېږي؟ نارینه ؤ ته بهر راووځه، چې د ژوند په خوړو دې پوه کړي.

هغه لا هماغسې په خپل ځای کې پټ سنګر نیولی ؤ. ډلګي مشر بیا غږ پرې وکړ ورته ویې ویل:

ته نه پوهېږې، چې زموږ تور سرو ته، څوک د زیان رسولو هڅه وکړي موږ څه سزا ورکوو، تسلیم شه کنه داسې به دې ودردوم، چې خپل مرګ رانه په زاریو وغواړې.

وسله وال کس يې په ځواب کې ګواښرنده وويل: که د رڼا ژوند غواړئ نو وسلې پـه ځمکه کېږدئ، ماته د وتلو لار راکړئ کنه لـه مانـه مخکـې بـه د رڼـا پـر سر مرمـۍ خښېږي.

کماندېو کسانو د هغه د وارخطاي په پار په هغه نورې چغې هم وکړې د مرګ ګواښونه يې ورته واورول، خو هغه خپله تېره خبره تکراروله او ويل يې: زما له مرګ مخکې به مو خبرياله مري؛ زه ستاسې په اخطارو نه ډارېږم او نه تسليمېږم.

د کماندېو سرتېرو يوه او بل ته وکتل، ډلګي مشر ته يې وويل: موږ بله لاره نه لـرو، وسلې بايد په ځمکه کېږدو؛ ځکه چې د رڼا ژوند موږ ته تر هر څه مهـم دی، دوی خپلې وسلې په ځمکه کېښودو ته لانه وې رسولې، چې شيندلي مـاغزه او وينــې لـه چت سره پيوند شول؛ ټولو يو بل ته حيران وکتل، وارخطا يې په يو بل کې سترګې خښې کړې ټولو فکر وکړ، چې رڼا يې وويشته. عمليات ناکام شول هر څـه پـه اوبـو لاهو شول؛ رڼا هم زبون وهلې ولاړه وه، لنډ مهال وروسته د رڼا برمته کونکی لکه د ونې برغنډ د هغې له څنګ سره ولوېد؛ نښان ويشتونکي په خپله مخابره کې غږ وکـړ ويې ويل:

مه وارخطا کېږئ د خفګان څه نه دي شوي، د رڼا له برمته کـونکي وسـله وال مـې خلاص کړئ. د ټولو الوتو رنګونو ته وينه ورغله، له خوښي يې يو بـل پـه غېـږ کـې ونيول د رڼا له روغتيا ډاډمن شول؛ هغه يې له پنځم پوړ راښـکته کـړه، امبولاسـونه ولاړ ؤ خو رڼا روغتون ته له تللو ډډه وکړه، ويې ويل:

زه ښه يم که له ماسره ښه کوئ نو کورته مې ورسوئ، د مور څنګ ته ځم مخکې له دې، چې مور مې زما له پېښې خبره شي بايد ما ووينې.

د رسنيو استازي هم خورا ډېر راغلې وه؛ ځکه د دوی يوې هم مسلکې د ښـامار پـه خوله کې د ژوند خطرناکې شېبې شمېرلې او ژغورنه يې دوی ته له ډېر ارزښته خالي نه ؤه، کور ته له تګ مخکې خبريالان پرې راټول شول د څو جملو ويلو هيلـه يــې ترې وکړه.

رڼا له خپل جيبه دسمال را واخيست د خپل مخ وينې يې پرې پاکې کړې، تر څو د انساني قاچاق، ډلې د زور زياتي نښانې له ليدونکو پټې کړي؛ خبريالانو تـه يــې پـه لنډو الفاظو کې وويل:

زه يوه خبرياله يم، په حقيقت کې د ولس ژبه يم، د هېـواد د سـتونزو پـه راپورتـه کېدو کې د خلکو د زړه اهتزاز يم؛ خو يو شمېر د انسـانيت پـه جامـه کـې وحشي ـ ځناور غواړي دا اهتزاز ودروي دا غږ خپ کړي، د ولس دا ژبه ودروي هيله يې ده چې په دې هېواد کې چې کوم وحشي کړنې دوی تر سره کوي بايد په وړاندې يې څوك ونه درېږي او نه يې په وړاندې اواز اوچت شي، کنه د تل لپاره به يې بې غږه کړي او له منځه به يې يوسي؛ خو زه دا د حق اواز خاموشي ته نه پرېږدم، که مـوږ څوك په مرګ ګواښي او يا مو د ترور هڅه کوي، وژني مو او زموږ د له منځه وړلـو اراده لري، هيڅ پروا يې نه لرو او نه دا کار زمونږ په رسالت کومـه اغېـزه کـوي، د يوې رڼا په له منځه وړلو دا بهير نه درېږي او نه زموږ د څپانده بهير په وړاندې داسې کړنې کوم خنډ رامنځته کولی شي.

هغوی که دا هيله لري، چې له موږه به ميدان ورخالي شي د هغوی دا هيله خـوب دی، خيال دی او محال دی.

دوی غواړي موږ ووېروي، خو زموږ په زړونو کې د خدای وېره، مسلك ته ژمنتيا او له ولس سره دومره مينه ده، چې د دوی وېرې ته پکې ځای ندی پاتې شوی.

رڼا غوښتل نورې خبرې وغځوي، خو د خبرو په منځ کې چوپ شوه له يـوه لـوري سره يې سترګې وګنډل شوې سترګې يې نه رپولې، خو د اوښکو غټې غټې څـاڅکي يې د ګرېوان په لوري څڅېدل. ټول ولاړ خلك اړ شول د رڼا د سترګو نظر پـه لـور وګوري، له کتو سره سم يې وليدل، چې يو څوك پښې لوڅې په اوچتو ګـامونو د رڼا په لوري را روان دي، د لېونيو په څېر تګ، زېړ زبېښلی مخ لـري، پـه وارخطـا څېره او راوتلو سترګو له دوی د يوه ورك کس په لټه کې دي، په لومړي سر کې خو ټول حيران شول چې دلته څه روان دي خو د را روان کس په رانږدې کېدو ټولـو احساس کړه، چې د رڼا مور، دوه خويندې او کوچنی ورور په داسې حالت کـې د دوی په لور په اوچتو ګامونو لاره لنډوي، چې د مور پړونی يې په ګرېوان کې پروت دی. د مور ناسم او وېرېدلي حالت ټول خلك خفه کړل، د هغې لالهانده او بګراوه کړنو هر چاته د مور د مينې کيسه کوله.

د خپل اولاد په مينه کې د جنون تر بريده ويريدلې مورکۍ راورسيده او له خپلـې لښتې لور نه يې غېږ ګډه کړه، زړه ته يې نږدې کړه، بار بار يې په مـخ او ټنـډه پـه

داسې حالت کې ښکولوله، چې د هر ځل ښکولولو سره به يې په وجود هم ژور نظر غورځاوه، تر څو يې د پېښې له لاسه پر وجود ټپونه وويني کله يې چې د رڼا په غېږ زړه مور شو تاو شوي لاسونه يې ترې لرې کړل بیا يې ښکته پورته ورته وکتل؛ په ژړه غوني اواز يې ورته وويل: لورې! ډېره يې ووهلې؟ د هغوی هيڅ رحم درباندې رانه غی؟

رڼـــا يـــــې د ډاډ هڅـــــه وکــــړه ورتـــــه ويـــــې ويـــــل:

مورې! هر څه سم دي، ماته هيڅ زيان ندی اوښتی، خدای ستا د دعاو له برکته لـه هغو وحشي خلکو وژغورلم، خو ته چا خبره کړې؟ مور يې وويل:

لورې! يو ناڅاپه مو په غير معمول ډول برېښنا لاړه، لږ وروسته له بهر څخه دې ماما زنــــــګ وکـــــــړ ويــــــــې ويــــــــل:

رڼا چيرې ده؟ ما ځواب ورکړ: هغه دفتر ته تللې.

بيا يې وويل: تاسې له کوره مه وځئ د هغې په دفتر کې څه ګډوډې پېښه شوې، زه چاته زنګ کوم هغه به يې کورته راولي، نور يې ټليفون پرې کړ.

ددې خبرې په اورېدو اسمان او ځمکه راباندې راغله، په ځان نه يم پوه شوې، چې پـــــه څـــــه ډول تـــــر دغـــــه ځايـــــه راورســـــېدم.

رڼا خپله مور له لاسه ونيوله ورته ويې ويل: ځه مورې کورته ځو، نورې خبرې هلته کوو.

دوی کورته لاړې، رڼا د خپل وجود په وينو رنګ شوې جـامې بـدلې کـړې، بيـا د خپلې مور څنګ ته راغله ورته يې وويل:

مورې! نن مې په خپلو سترګو وليدل، چې ستاسې له دعاوو فولادي دېوالونـه راتـه جوړېدل او هرې بلا ته به د سپر په څېر درېدل.

مور يې خبرې ور پرې کړې مخ يې ترې واړاؤ، ورته ويې ويل: زه له تا خفه يم.

ـ ولې؟

ـــ ته طب پوهنځي ته بريالی شوې وې، هغه دې ونه وايه؛ څه به ښه وه چـې اوس دې د انسانانو روغتيا پالنه کولای، ولې دې ژورنالېزم ته ځـان رابـدل کـړ؟ لـه دې سرخوږي دې څه غوښتل؟

رڼا په خنداشوه؛ خپلې مور ته يې د قناعت په پار وويل: مورې! زه دا درسره منم، چې زما مسلك له ننگونو سره مل دی؛ خو زما مسلك له طبابت څخه زر ځله ډېر خيررسونكی دی؛ طبيب د يوه انسان ژوند ژغوري خو ژورنالېست بيا د ټولنې ژوند ژغوري، طبيب يوه انسان ته د خدای په مرسته نيک مرغي ور رسوي خو ژورنالېست بيا د ټولو د ښه راتلونكي په لټه كې وي.

ــ لورې خبره دې منم، خو زموږ په هېواد كې دا هر څه د ځان په بيه كېږي، دلته خو د بيان ازادي نشته دلته، چې څوك د چا گټې وننگوي يا د چا د فساد برغولی پورته كړي د مرگ سزا وركول كېږي، دلته انصاف نشته زور حاكم دی، ټوپک برلاسی دی او ټوپک له مرگه پرته نور څه كولی شي؟ موږ پرته له تا څوك لرو؟ كه خدای مه كړه ته ونه اوسې، د دې كور پالنه به بيا څوك كوي؟ ته په دې خوښه يې، چې مور دې بيا د گدايي له لوښي سره د هر كور دروازه ټكوي؟

رڼا يې په خوله لاس وركېښود ورته ويې ويل:

مورې! هغه ورځ دې خدای ج نه راولي، چې ته نورو ته اړه شې.

مور يې د رڼا لاس له خپلې خولې لرې كړ، خبرو ته يې دوام وركړ

- ته ضدي يې، ما څومره منتونه او زارۍ درته وكړې، چې طب پوهنځی ووايه كار به دې له روغتون او ناروغانو سره وي، له دې هره ورځ مړه كېدو به دې څه غوښتل، تا داسې مسلك غوره كړ، چې هره لحظه د گواښ سره مخ كېدای شې.

رڼا د مور خبرو غمجنه كړه؛ ځكه د مور له خبرو يې درک كوله، چې هغه د خپلې لور گواښ څومره ځوروي نو د مور د ډاډ گېرنې په اړه يې هغې ته وويل:

مورې! ته په حقه يې، موږ په داسې يوه هېواد كې ژوند كوو، چې دلته زور، جبر او پيسه حاكمه ده. دلته اوس هم خلك د ټوپک له شپېلۍ روزي گټي خو د حل لاره دانه ده، چې كرار كېښنو. دلته د باطل د ورک كولو لپاره قرباني ته اړتيا ده، دلته د سمون او ټيكاو لپاره سرښندنو ته اړتيا ده، موږ كه غواړو خپله ټولنه د روڼتيا په لور بوځو نو اړينه ده، گواښ ومنو او دې ته چمتو شو چې خپله وينه د دې هېواد د بقا او ښه راتلونكي لپاره نذرانه كړو.

دوی خبرې كولې، چې رڼا ته زنگ راغی، د ټليفون په سكرين يې وليدل، چې د

رئیس سکرتر یې زنګ وهلی؛ پرته له دې، چې د رڼا د روغتیا پوښتنه وکړي ورته وویل شول: رڼا سبا سهار رئیس صیب بللې یې، رئیس صیب ویل: چې د کار له پیل وړاندې باید زما دفتر ته راشي.

رڼا ورته وویل سمه ده، نور ټلیفون پرې شو. د سکرتر د خبرو له اورېدو سره رڼا نارامه شوه.

له مور نه یې خپل اطاق ته د تللو اجازه وغوښته، خپل بستر کې څملاسته او له دفتره د راغلي ټلیفون په اړه یې فکر مشغول شو، له ځان سره په خبرو شوه، زه رئیس ولې غوښتې یم؟ هغه په بدل د دې، چې ماته ډاډ راکړي، راشي زما پوښتنه وکړي او ما وهڅوي برعکس یې زه په غیر متراقبه ډول دفتر ته وغوښتم؛ داسې څه شوي، چې رئیس راسره په داسې رویې مجبور شوی؟ هغې په دې اړه ډېر سوچونه وځغلول خو ډاډمن ځواب یې ترلاسه نه کړ.

رڼا په همدې سوچونو کې سترګې سره ورغلې، خو یوې ژورې اندیښنې یې خوب ګواښه ، کله به نیمه ویښه ویده شوه او کله به یې بیا له چټ سره سترګې وګنډل شوې ، له ازانونو نه مخکې یې دې ازان په تمه سترګې رڼې وې ، دې سهار په راختو یې اودس او لمونځ وکړ لا یې رسمیات پیل نه ؤ چې مرکزي دفتر ته ورسېده ، په دغه دفتر کې به دوی حاضري هم لاسلیک کوله د حاضري خونې ته لاړه، له جیبه یې قلم راوکیښ غوښتل یې چې د خپل نوم ځای کې لاسلیک وکړي، د حاضري مامور یې د لاسلیک په ځای خپل رغوی کېښود. رڼا دوه ګامه شاته لاړه، بیا یې د حاضري په مامور کې غوصه ناکې سترګې خښې کړې ورته ویې ویل:

دا څه ډول بې ادبي ده، ! زه تا سره دا ډول ټوکې نه لرم.

- **لورې! زه ټوکې نه کوم، نه ستا د ځورولو هڅه کوم او نه زما عمر د داسې ټوکو سره سمون خوري، موږ ته همداسې دستور راکړل شوی؛ رئیس ویلي چې لومړی رڼا باید زما دفتر ته راشي، له هغه وړاندې د حاضري په کتاب کې د لاسلیک اجازه ور نه کړئ.**

رڼا له غوسې سره سپینه شوه، له ده سره یې نورې خبرې پرې کړې، د رئیس د خونې په لور رهي شوه. د حاضري مامور ور پسې له شاه غږ کړ: لورې! موږ ستا په پاکۍ، وطن دوستۍ او هغه مبارزې ویاړو، چې په خپل وجود کې یې د دې بېچاره

ولس لپاره لري، زه درته ډېر درناوی لرم؛ خو هیله ده له ما خفه نشې، ماته له پاسه امر ؤ، زه مجبور وم کنه ته د داسې رویې وړ نه وې.

رڼا یې خبرې اوریدې خو ځواب یې نه ورکاؤ، په چابکو قدمونو یې د رئیس د دفتر لار لنډوله، د هغه د دفتر وره ته ورسېده، دروازه یې ټک، ټک کړه. د ننوتلو اجازې غږ یې واورېد، ور یې پرانیست رئېس ته مخامخ په یوه چوکۍ کېناستله.

رئیس ته یې وویل:

مهرباني صیب!

هغه یې په دې لنډه او د هیله مندي خلاف خبره باندې لنډه مسکا وکړه ویې وویل:

ته د یوه رئیس سره خبرې کوې، نه سلام نه ستړې مشې او نه کوم احترام؛ دا عادت مې دې خوښ نه شو.

- هو تاسې لوړ خلك خو ځانونه واجب الاحترام ګڼئ، ښکته خلك درته د خدای پیداوښت هم نه ښکاري.
- ولې؟
- ښه ښېلګه یې زما پرونۍ پېښه ده؛ زه د وحشي ښامار له کومي راوویستل شوم، یوه لحظه مې هم د ژوند هیله نه درلوده، بس دوهم ژوند خدای را په برخه کړ زما مور، یتیم ورور اوخویندو ته به مې خدای کتلي ؤ، چې وژغورل شوم خو تا د یوه رئیس په توګه زما د حال پوښتنه هم ونه کړه او د یوه انسان په توګه دې هم راته ونه کتل، چې په ما څه تېر شول خواخوږي خو دې یو وارې راسره ونه کړه؛ بلکې د یوه عسکر په ډول دې راوغوښتم او بیا دې د دفتر د غړیتوب حق هم را څخه واخیست، په حاضري کې د لاسلیك کولو اجازه هم رانه کړل شوه. ولې؟
- اغلې رڼا! له ټولنې سره توافق وکړه؛ دا د اصحابو دور نه دی، چې هر څه د خدای ج د وېرې او د ضمیر لرلو له مخې کېږي، دا یوویشتمه پېړۍ ده؛ دلته به سازش کوې، ډېر هغه څه به نه وینې، چې ګورې یې، لږ د ځان په فکر کې هم اوسه.

رڼا یې خبره ورپرې کړه ورته ویې ویل:

رئیس صیب! دا سمه ده، چې وخت تېر شوی خو زمانه بدلون نه کوي، زمانه هماغه زمانه ده هغه مو خدای ج دی، هغه مو پیغمبر دي او هغه یې سپارښتنې دي یوازې څه، چې بدل شوي هغه زموږ ضمیرونه دي، چې تل د باطل څخه اغېـزمن دي، تل ناوړه وېرې پکې ځای نیولی وي او له کبله یې سر ښکته ژوند تېروو.

- **رڼا جانې! ته ځوانه یې، جذبات دې له تعقل څخـه وړانـدې دي، تـا لـه پروني پېښې هم پند ندی اخیستی، ته اوس هم په هغه پخواني خره سپره یې او اوس هم هغه پخوانۍ بابولالې وايې.**

په رڼا یې خبرو ښه اغیز ونه کړ له ځان سره یې وویـل: دا سـړی دې پـه خـبره نـه پوهېږي، خبرې او دلیل ورسره بې ګټې دي؛ نیغ په نیغه د رئیس د خبرو پـه مـنځ کې ورولوېده ورته ویې ویل: رئیس صیب! هغه خبره وکړه، چې زه دې ورته رابللې یم؟

- **رڼا جانې! ملك په یوه بحران کې دی، دلته هر سړی خپله شپه تېـروي، ګذاره کوي، دا ملك په ما اوتا نه جوړېږي، اوبه له پاسه خړې دي ما اوتا یې دلته چې د رینولو هڅه کوو دا د وخت له زیان پرته بله ګټه نه لري.**

رڼا، چې کم یې د خندا عادت لاره او لکه د شهزاده لـور خـبرې یـې بـې اړتیـا نـه اوږدولـې د رئـیس پـه خـبرو یـې نـری مسـکا وکـړه، ویـې وویـل: داسې هم نه ده چې ته وایې دامنم، چې زموږ ملك کې بلا ستونزې دي، د هېـواد پالنې احساس ختم دی، مسولیت پېژندنې کمه کړې او په خپلـو خلکـو زړه سـوی پای موندلی خو دا نه درسره منم، چې سمون نشي راتلای؛ که زه ښه شم او تـه ښـه شې سبا زما او ستا په څنګ کې بل ملګری ښه کېږي د هغو نه بیا نـور الهـام اخـلي، چې یوه ورځ به ټوله ټولنه ښه شي نا انډولي، بې انصافي، ظلم، فساد دا هر څه به له منځـه لاړشي مـوږ مسـلمانان یـو، لـه خدایـه هیلـه نـه پـرې کـوو. رئیس د مېز په سر د چایو ډکه پیاله خولې ته کړه غوړپ یـې تـرې وکـړ بیـا یـې د تمسخر مسکا وکړه رڼا ته یې وویل:

رڼا جانې! زه تا ته قناعت نه شم درکولی او دا هم زیاتوم، چې ستاسې لپاره پر ځان خطر نه شم اخیستی.

- **زما لپاره تاته خطر؟ زه پوه نشوم، زما له لوري تاته څه خطر دی؟**

- ستا له برمته کېدو او ژغورل کېدو وروسته د مافيا يوه غړي ماتــه ټليفــون وکـــــــــــــړ، ويـــــــــــــــــــپ ويـــــــــــــــــــل:
ستاسې د يوې کارکوونکې له لاسه موږ ته ډېر زيان ورسېد، مشر مو د بند د تورو تمبو تر شاه سختې شپې او ورځــې تېــروي، مــوږ خپــل دوښــمن د ځمکې په سر نه پرېږدو خو له بده مرغه لومړی ځل دی، چې زموږ ښکار بچ شوی هغه هم رڼا خبرياله ده، مــوږ دلتــه چاتــه د خپلسرـي اجــازه نــه ورکوو، تر دې چې د حکومت سره ډغرې وهو.
که بل ځل هم د رڼا د کوم راپور له مخې موږ ته زيان ورسېد بيا نور موږ د رڼا سره کار نه لرو تاسې مو ټارګېټ ياست او هيڅ زړه سوی به دربانديې ونه کړو.

رڼا وويل: ښه! نو بيا؟

- يا ځان د ټولنې له روانو حالاتو سره برابر کړه او يا دنده پرېږده، هيله مــې داده چې ته نور ضدونه پرېږدې، د شهرت نورې لارې هم شته، ته د ځان په خطر کې اچولو سره ځان مشهوروې دا عاقلانه کار نده.

رڼــا لنــډه مســکا وکــړه، پــه رئــيس کــې يــې ســترګې ونيــوې، ورتــه ويــې وويــل:
رئيس صيب! تاسې ترکستان ته روان ياست، زما مسؤليت ادا کولو تــه زمــا د شــهرت پرستي خطاب کــوئ؟ زه د ولــس اواز اوچتــوم، تاســې مــې خــود غرضــه او ځــان غوښتونکې بولی؟ له تامې دا هيله نه وه.

رئيس يې په دې خبرو په قهر کړ، له يوې خوا د رياست هوا له بلې خوا د رڼا پېغراتو جذباتي کړ، رڼا ته يې وويل:
زه اوس يو بل کار هم کوم چې له مانه به يې هيڅ تمه نه لرې، د څنګ له دوسـيې څخه يې کاغذ را واخيست او د رڼا مخې ته يې کېښود، ورته ويې ويل: دا لاسـليک کړه.

- دا څه دي؟
- ستا استعفی ليک؛ موږ ستا په شان سر زورو کسانو ته اړتيا نه لرو او نه خپل ځان ستا په څېر، د ځان غوښتونکو د کړنو له امله په ګواښ کې اچــولای شو.

رڼا پرته له دې چې کوم ځنډ وکړي، له دسکول نه یې قلم را واخیست او پانه یې لاسلیک کړه.

رئیس له پسخند ډکه مسکا وکړه، رڼا ته یې ویل:

څه خیر، که یوه بااستعداده ژورنالیسته مو له لاسه ورکړه، ریس هم وژغول شو.

رڼا ناهیلې سترګې چت ته ونیوې، د پکي باد یې په سترګو ویښتان وغوړول، ساعت زنګ وواهه ستن په نهو ولاړه وه، قلم یې په دسکول کې کېښود، رئیس ته یې مخ ور واړاو، په قهرېدلې ژبه یې وویل: ایا یوه ورځ به نه مرې؟ د تل لپاره به په دې نړۍ کې اوسې؟ د دندې له ساتلو پرته د کوم بل څه په اړه هم سوچ کوې؟

- **رڼاجانې! څه نور دې دلته کار خلاص شو او که نه ځې، ساتونکي راغواړم هغه بیا د یو چا د وتو په چل پوهېږي.**
- **زه ځم خو اوس زه ستا کومه د لاس لاندې ماموره نه یم او نه ته زما رئیس یې، زه اوس د خپلې ارادې څښتنه یم، نور راسره د متقابل احترام په نظر کې نیولو سره خبرې کوه. له تګ مخکې غواړم یوه بله خبره هم درته وکړم، ملنګ ته یوه دروازه تړلې، سل خلاصې وي هیڅ وخت فکر ونه کړې، چې تاسې ته له استعفې سره به موږ له لوږې مړه شوه، تاته به بیرته راشو او په زاریو به درنه دنده دې خیرات په ډول وغواړو، زموږ روزي تاسره نه، له خدای ج سره دی، هغه مو ساتندوی دی، له دې خبرې سره رڼا په خوا کې دسکول راواخیست د رئیس له دفتره رهي شوه.**

ریس له شاه ورپسې غږ کړ، هیڅوک به هم دنده درنه کړي، ته ضدي یې شهرت طلبه یې، د ځان مشهورولو لپاره هر څه کوې.

رڼا یې خبرې اورېدې د هغه د خبرو مناسب ځواب ورسره ؤ خو له ځان سره یې ویل: چاته یې وایې رئیس کله په خبره پوهېږي، قدمونه یې یو په بل پسې اخیستل د دفتره له عمومي دروازې ووته ښه شېبه مزل یې وکړ د کور کوڅې سر ته لانه وه رسیدلې، چې د ټلیفون زنګ یې وکړنګېده، له دسکول یې ټلیفون را واخیست، زنګ یې له کوره ؤ، غوږ ته له نیولوسره سم یې د کوچني ورور چغې واورېدې، رڼا وارخطا شوه په ورور یې غږ وکړ: اسده وروره! څه خبره ده؟

- هله ژر راشه مورجانه بې هوښه شوې، له خولې یې څګونه ځي د شکر درمل یې هم خلاص شوي لکه، چې د شکر له لاسه داسې شوې.

رڼا خپله هم له دې غږ سره له وارخطايي لکه پاڼه ورپېده خو دا چې ورور یې خورا په وېره کې ؤ د هغه د همت زیاتولو هڅه یې پیل کړه، هغه ته یې وویل: وروره! زه د کوځې سر کې یم، ژر در رسېږم، په مور به هیڅ هم نه کېږي.

ټلیفون یې پرې کړ، عمومي سړک ته په منډو شوه، ترڅو ټکسي- راونیسې او مور روغتون ته یوسي.

د سړک غاړې یوې اوبلې خوا ته یې د روحي ناروغ په څېر د ټیکسي لټولو په نېت کتل، څو موټر پیدا کړي، ویې نیسي او مور روغتون ته ورسوي، کین اړخ ته لرې یې په یوه ټیکسي باندې سترګې ولګېدې، په هماغې ټیکسي کې سترګې ټومبلې وې، څو ترې فنا نه شي ژر یې ونیسي او کور ته یې بوځي خو له ښي اړخه یې د یوه ټایر ښوېدلي بریک غږ واورېده،ور ویې کتل نوی ماډل کروزین یې مخې ته ودرېد، ښیښه ښکته شوه، په رنګیز او جذاب ځوان یې سترګې ولګیدې چې د موټر جلب ته ناست دی، تورې عینکې یې په سترګو دي، رڼا هم دې موټر او ځوان ننداره دې سترګو له څاره نه لوله ، ځوان له بریک سره په سترګو را لوېدلي ټیټانیک ویښتان پورته کړل، بیا یې وپوښتل: اغلې! له لرې مې دربانـدې نظر ؤ لالهانده دې یوه او بل خواته کتل خیر خو دی؟ ایا کومه ستونزه مو درلوده؟

د رڼا سترګې له اوښکو ډکې وې په هلک یې غږ وکړ: وروره! څه خپله لار وهه که لالهانده ګورم که عادي تا پورې څه اړه لري؟

په دې وخت کې د رڼا په نظر کې نیولې ټیکسي راورسېده، لاس یې ورته وښوراؤ خو هغې سپارلي لرله ورته ونه درېده، اه یې له خولې ووت، دعا یې وکړه، ویې ویل: خدای دې ژر موټر پیدا کړې کنه مور به مې مړه شي، بیرته یې په ولاړ موټر کې سترګې ونیوې، ځوان لا هماغسې ښکته ښیښه موټر کې ناست دی او د رڼا د بد حالت ننداره یې کوله. رڼا ورنږدې شوه په قهرجنه څېره یې ورته د تلو اشاره وکړه بیا یې ورسره ژبه هم مله کړه ورته ویې ویل:

دلته د څه لپاره ولاړ یې؟ موږ خپل غم ته پرېږده.

ځوان، چې شاپور نومیده له موټره راښکته شو رڼا ته نږدې ودرېد، ورته ویې ویل: اغلې! زه کومه بلا نه یم، چې ودې خورم او نه کومه بده اراده لرم داسې راته ښکاري، چې په کومه ستونزه کې یې؟

- نو ته زما په کومه رشته زما له غمه مړ یې؟
- ولې دلته انسانیت مړ دی؟ خواخوږي نشته؟ ولې مورږ په دې هېواد کې ګډ ژوند نه کوو؟ ولې دلته مسلمانه وروګلوي نشته؟

رڼا یې له خبرو صداقت حس کړ، د هغه په خبرو ډاډه شوه.
په ژړغوني غږ یې ویل: مور مې د مرګ سره لاس او ګرېوان ده، کوما کې ده غواړم ټیکسي ونیسم او روغتون ته یې ورسوم.

- اغلې! په ما د خپل کور د غړي په څېر باور وکړه، ستا مور زما مور ده، زه نن له دفتره رخصت یم، که ته کومه نیوکه نه لرې زه درسره روغتون تـه د ناروغ په وړلو کې مرسته کوم.

رڼا چوپ خوله ولاړه وه د هغه د خبرې ځواب یې ځکه نـه ورکـاؤه، چـې د هغـه د شخصیت په اړه لا پوره ډاډه شوې نه وه؛ هلك هم پوهېده چې د بـې بـاوري لـه لاسه ورته نجلۍ څه نه وایې؛ ځکه یې نور هم د هغې د باوري کېدو هڅه وکړه، رڼا ته یې وویل:
ژر کوه وخت نه ضایع کوو خدای مه کړه مور جانـه بـه دې لاسـه ورکـړې. لـه دې خبرې سره د رڼا وېره نوره هم د مور د مرګ په اړ زیاته شوه، نه او هو یې ونه ویل، د کروزین شا سیټ ته وخته، خو زړه یې ناراحته ؤ لا یې هـم پـه دې اړه یـې فکـر مشغول ؤ، چې ځوان یې دوکه نه کړي، په دې بهانه یې ونه تښتوي او یا هم د هغـه د کومې لوبې ښکار نه شي خو د مور د ناروغۍ وېره پرې زوروره شوه. تر هر څه یې روغتون ته د هغې وړلو ته لومړیتوب ورکړ. موټر یې د کور دروازې خوا ته ودرېده. له کوره یې مور په بې هوښه حالت کـې راوباسـله او مـوټر تـه یـې پورتـه کـړه، د روغتون په لور یې حرکت وکړ.
رڼا د مور سر په خپل زنګون کېښود، د هغې خاموشه وضعیت به کله، کله ووېرولـه، ښکته او پورته به یې ورته وکتل کله، کله خو به یې ساه اخیستوته متوجه شـوه، بیـا به یې نبض ونیو د هغې دساه اخیستو او د نبض خوځښت بـه ډاډه کـړه، د هغـې د

مرګ له ویرې به څوشېبې مطمینه شوه، له ځان سره به یې وویل: خدایه مرګ او ژوند ستا په واک کې دی؛ زما مور زما ژوند ده له دې ژونده مې مه محرومومې.

موټر ته په ختو کې یې د مور د سر ویښتان بې نظمه شوي و، یو شمېر یې په مخ پراته ؤ، رڼا غوښتل چې لاس وروړي، د هغې په سترګو رالوېدلي ویښتان تر غوږو ورتاؤ کړي، په دسکول کې یې ټلیفون وشرنګېده، ټلیفون یې راواخیست غوږ ته یې نږدې کړ؛ نجیبې خورلېنې یې له سلام نه وروسته وویل:

رڼا خورې! ستا له برمته کېدو زه اوس خبره شوم، زه درته ملامته یم، چې ستا پوښتنه مې ناوخته وکړه، تا خو له لویې پېښې خدای ج بچ کړې یې.

- **مننه خورکۍ! بس چې څوک خدای نه وي وژلي، هغه څوک نشي وژلی. ما خپل مرګ په خپلو سترګو ولید خو الله ج به مې کومه دانه پریښې وه.**
- **شکر چې روغه یې، بس نو بلا وه برکت یې نه وو؛ زموږ وطن له داسې بدبختیو ډک دی. دا لومړۍ او وروستۍ پېښه نه ده، چې موږ یې تجربه کوو موږ باید همت ولرو.**
- **نجیبې خورې! موږ باید له دې بدترو پېښو لپاره تیاری ولرو، مقابله به کوو حالاتو ته نه تسلیمېږو، د سمون راوستلو لپاره اړ یو، چې هر خطر په ځان ومنو.**
- **هو بلکول،که داسې ونه کړو نو بیا به میدان یوازې ظالیمانو ته پاتې شي، ته اوس دفتر کې یې؟**

موټر یو دم بریک وواهه رڼا رډې سترګې د مور په طرف ور واړولې، د زړه دربا یې په غوږنو محسوسېده، نجیبې ته یې وویل: نه دفتر کې نه یم، هلته مې استعفی ورکړه.

- **ولې؟**
- **دفتر رانه هغه څه غوښتل، چې زما مسلک نه قبلول، دوهم وړاندیز یې استعفی وه، چې ما باید لاسلیک کړې وای.**
- **څه ښه دې کړي، د وجدان له ملامتي دې ځان خلاص کړی، روزي په دفتر کې نه، له خدای سره ده؛ د خدای ج شکر دی چې خپلې مورکۍ، کوچني ورور او خویندو لپاره ته ژوندۍ پاتې شوې.**

رڼا ترهېدلې سترګې په مور کې خښې کړې وې، په زېږ زبېښلي مخ یې مچ خپل وزرونه رپول ژر یې د لاس په حرکت ترې لرې کړ ،بیایې نجیبې ته یې وویل:
خورې! که ته نه خفه کېږې بیا بل وخت خبرې کوو؛ مور مې ناروغه ده بې هوښه شوې ده، روغتون ته په لاره یو.
نجیبې ښښه وغوښته او د مرستې ست یې وکړ، خو رڼا دې مننې په ویلو سره ټلیفون پرې کړ.
شاپور د رڼا د ټلیفون خبرې ټولې د زړه په غوږو واورېدې، له ځان سره یې وویل: شاپوره تا خو عادي نجلۍ موټر ته نه ده پورته کړې دا خو مشهوره ژورنالېسته رڼا ده، شاته یې وکتل، په رڼا کې یې سترګې وټومبلې، هغې زړه نا زړه یې ویل:
که غلط شوی نه یم تاسې مشهوره خبریاله رڼا نه یاست؟

- هو، مشهوره نه یم خو هماغه یم.
- ښه! ډېر ښه، ما دې تصویر لیدلی ؤ خو اوس تاسې په حجاب کې یاست، وبښۍ، چې ما مخکې ونه پېژندی، بیا یې نـری مسـکا وکـړه ویـې ویـل: ستاسې نوم خو دومره غټ دی، ما فکر کاؤه، چې په ضد مرمۍ موټر کې له شا او مخته باډي ګارډانو سره به چارې مخته بیایۍ خو خبر نه وم، چې دا پېژندل شوې څېره دومره شکسته نفسه ده، چې روغتون ته د ناروغـانو وړلو لپاره عادي موټر هم نه لري او په ټیکسي کې یې لېږدوي.
- زما توپیر له نورو سره همدا دی، چې زه معنویاتو ته ارزښت ورکـوم، نـه مادیاتو ته. زه د یوې غریبې کورنۍ یم، د موټرو دارایي، شان او شوکت په نسبت خپل ولس ته ترجیح ورکوم او هیله مې ده، چې د هغوی مینه لاس ته راوړم د ولس مینه ماته تر هر څه لوړه ده.
- تاسې اوس دنده نه لرئ؟

رڼا وویل ته څه پوه شوې؟

- په ټلیفون کې ستا له خبرو پوه شوم، د ټلیفون له خبرو دې جوته شـوه، چې تا هغه پخواني دفتر ته استعفی ورکړې.
- هو ما استعفا ورکړه.

شاپور دې روغتون دروازې په څنګه ګوښه کې موټر يوه اړخ ته ودرواوه، رڼا ته يې وويل:

خو ولې ؟

ــ دا لوی داستان دی، اوس روغتون ته راورسېدو بيا به شي.

دوی دواړو د رڼا مور امينه، بېړنۍ خونې ته ورسوله، ډاکترانو ازموينې او بېړنۍ درملنې پيل کړې، خو شاپور ناڅافه ورک شوه، لږ شېبه وروسته د ډاکترانو ازموينو وښوده، چې د امينې شکر خورا لوړشوی، انسولين او نور درمل ورته پيل شول، په دې وخت کې شاپور هم را پيدا شو رڼا ته ور نږدې شو ورو يې ورته وويل:

د حساب په څانګه کې مې شل زره افغانۍ ورکړې، د ناروغ د بهر کېدو په صورت کې باقې پيسې ترې واخله، رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل: مور پيسې راوړې ته دې خپلې پيسې بيرته ترې واخله.

- نه رڼا جانې! ستا مور زما هم مور ده زه يې پر ځان حق ګڼم، زما د پيسو ورکړه دا مانا نه لري، چې تاسې بې پيسو ياست، د رڼا له ټينګارسره سره بيا هم شاپور د هغې خبره ونه منله، رڼا ته يې د قناعت په ورکولو سره هغه اړ کړه، چې نور د پيسو د بيرته اخيستلو منتونه بس کړي، شاپور جيب ته لاس کړ، کارت يې راوباسه رڼا ته يې ونيو هغې ته يې وويل:

زما نوم شاپور دی، د يوه رسنيز مرکز مشر يم، که مو دنده غوښته زموږ يو مهم بست خالي دی؛ موږ به مو په وياړ ومنو دا مې د دفتر کارت دی دې اړتيا په وخت کې له موږ سره په اړيکه نيولی شئ، زه به ډېر خوښ شم، چې ستاسې غوندې ريښتونې خبرياله له موږ سره کار وکړي.

رڼا يې ځان د نيکي احسان مند وباله، کارت يې ترې واخيست له مرستې يې مننه وکړه. شاپور نور د خپل کور په لور وخوځيد.

رڼا کارت لا دسکول ته نه ؤ اچولی، چې نرسه يې په خوا کې ودرېده، رڼا ته يې وويل:

رڼا ته يې؟

- هو، زه يم

- ناروغ مو په هوښ راغی، تاسې ته غږ کوي.

رڼا لکه لمر وغوړېده د شونډو سپیره والي یې د وینو سرخي ونیو، تر او تازه شــوه د خپلې مور د بستر په لور یې په بېړه قدمونه واخیستل.

مور یې لا دمخه په بستر کې د غېږې لپاره ورتــه لاســونه غــوړولي وو، د رڼــا پــه ور رسېدو هغې په غېږ کې ونیوه، مور ته په غېږ ورکولو سره د رڼا له گوتو کـارت خطـا شو، د بستر لاندې ولوېد.

د رڼا له خوښي په سترگو کې اوښکې راغلې مور ته یې وویل:

شکر، چې ژوندۍ دې وینم، ما خو ویل لکه، چې یتیمه شوم، د پلار له سیوري خو مځکې بې برخې وم فکر مې وکړ دا ځل خدای مه کړه د مــور لــه مینــې او مهربانـه سیوري هم بې برخې کېږم؛ خو خدای ج مې تل دعــاوې قبلــوي، تــل مــې د زړه فریاد اوري دا دی ته اوس روغه رمټه یې او انشاالله ډېر ژر به رخصت کړل شې.

امینې خپله لور رڼا په ټېنګه، یو او بل مخ ښکل کړه بیا یې وویل:

لورې! زه دې یوازې نه پرېږدم کله دې، چې ژوند جوړ کړم، واده دې کړم بیا مړه کېږم. د مور په خبرو د رڼا مخ له شرمه تک سور شو، مور یې په غېږ کې ونیوه ورتــه ویې ویل:

که لور دې واده کړې نو له هغې پرته ژوند کولی شې؟

ــ له تا پرته ژوند خو به ډېر پیکه شی، ډیر به بې خونده شي؛ خــو د ژونــد اصــول همدا دي، همدا یې طریقه ده، چې پېغلې باید واده وکړي.

امینه یوه ورځ ډاکترانو نوره هم بستر کړه په سبا یې د نورمال وضعیت سره رخصــت کړه.

رڼا او مور یې دواړه کورته ورسېدل، حالت عادي شول، څه وخت وروسته رڼــا د مور له روغتیا ډاډه شوه، خو دا چې د کور د لګښتونو مسؤلیت د هغې په غاړه ؤ نو اړه وه دنده ولري، یوه ورځ په همدې چرتونو کې وه، چې د شاپور هغه خبره ور په یاد شوه، چې رڼا ته یې په خپل دفتر کې د کار کولو وړاندیز کړی ؤ، دسکول یــې خلاص کړ ترڅو هغه کارت راوباسي او اړیکه ورسره ونیسي، د دسکول ځنځـیر یــې کش کړ؛ خو کارت یې نه موند په سوچ کې شوه له ځان سره یې وویل: دا بــه مــې چېرې غورځولی وي باید ویې پلټم؛ ځکه ماته یې پیدا کېدل اړیــن دي، رڼــا لا د

کارت د پیدا کولو په فکر کې وه، چې د نجیبې زنګ ورته راغی، ورته ویې ویل: د مورکۍ روغتیا اوس څنګه ده؟

- **ښه ده! شکر اوس بیرته خپل لومړني حالت ته تللې ده، خوراک کوي غږېږي او ان کله، کله ټوکې هم کوي.**
- **ښه! شکر، چې خدای یې روغتیا نصیب کړه او رښتیا ته نوې دنده نه پیلوې؟**
- **ولې نه خو چې پیداشي.**

نجیبې د کمپیوټر په سکرین کې سترګې نیولې وې، کړکۍ یې خلاصه کړه، شمال د ګلانو خوشبوي په ټوله کوټه کې خپره کړه په څېره یې خوښي خپره شوه ویې ویل: همدا اوس مې په یوه سایټ کې ولیدل چې افغان رسنیز دفتر یو تن کارمند ته اړتیا لري، نن یې د سي وي ګانو د ثبتولو وروستۍ ورځ ده، که غواړې زه به دې سي وي ور واستوم.

د رڼا سترګې یو ځل بیا له خوښي وځلېدې، په شونډو یې مسکا خپره شوه، په هیله منده لهجه یې وویل: خورې! دا کار حتما وکړه، زه دندې ته اړتیا لرم، ته خو پوهېږې کنه چې ټوله کورنۍ زما لاس ته ګوري او زه د کورنۍ ناوسه حالت نه شم لیدی.

- **سمه ده! سي وي دې له ماسره شته همدا اوس یې ورلېږم، سبا مو ازموینه ده تر دولسو بجو دوام کوي، زه یې ادرس په مسیج کې درلېږم.**

نجیبې د رڼا سي وي هغه دفتر ته ایمېل کړه، رڼا ته یې هم ادرس واستاوه.

رڼا هیله منده خپل بستر ته لاړه، له ځان سره یې وویل:

انشاالله له پخوانۍ دندې به په ښه دنده کار وکړم خدمت به وکړم او د خپل مسلک په چوکاټ کې به د خلکو او مسؤلینو تر منځ د اړیکو پول جوړه شم رڼا په همدې سوچونو کې له اوږدې بوختیا وروسته د خوب په سمندر کې ډوبه شوې وه، د مرغیو چڼا، د سهار له اذانه سره یو ځای په فضا کې خورېده، د بلال په شان په خواږه غږ اذان او د مرغیو د غږ د نغمو اهتزازونه د رڼا تر غوږونو هم روسېدل، له خواږه خوبه راویښه شوه، سور بخونه بړستن یې له مخ کش کړه، دېوال ته یې وکتل په ساعت یې سترګې ولږېدې، ستن په پنځو ولاړه وه، د ازموینې په ور یادېدو یې

ټکان وخوړ، ژر جگه شوه لمونځ يې وکړ، چاى يې وڅښه د ازموينې لپاره يې ځان چمتو کړ، له يو بلا هيلو سره له کوټې ووته.

هغه د حرکت په حال کې وه، چې د مور له کوټې يې د هغې زگېروى واورېده، په منډه منډه ورغله د هغې په الوتي څېره يې نظر ولگېده، هغې ژوره ساه اخيسته، په ټنډه يې خولې را ماتې وې، ژر بهر ووتـه ټيکسي- يـې ونيولـه، دواړه تـر روغتونـه ورسېدل؛ ډاکترانو ورته ازموينې پيل کړې؛دا ځل يـې د مـور د پخـوانۍ نـاروغي خلاف د وينې شکر ډېر ښکته شوى ؤ ډاکتر پرې هغه پخواني درمل پرې کـړل ورتـه ويې ويل: هغه پخواني درمل مو ډېر قوي دي، شکر مو د نورمال حالته ډېر ټيټوي، زه درته مناسب کمزوري درمل لـيکم، ډاکـتر ورتـه درمـل وليکـل دوى دواړه يـې رخصت کړل.

رڼا خپله مورکۍ تر کور ورسوله، دې دفتر ازموينې تـه يـې ډېـره بيـړه وه، ژر يـې ساعت ته په دې هيله ور وکتل چې که وخت وي ځان به ور ورسوي ، يولس بجې وې دې ازموينې ځاى يې هم ډېر لرې وو، بس زړه نازړه د ازموينې پـه لـور روانـه شوه، رڼا هغه مهال دې دفتر په دروازه پښه کيښوده چې لا لـس دقيقـې يـې پـاى وخت ته پاتې وې ، خو دفتر د انټرويـو کسـان خـلاص کـړي ؤ، هيڅـوک هـم د ازموينې ورکولو لپاره نه ليدل کېدل، رڼا د دفترساتونکي ته وويل:

ښښنه غواړم وروره! زه د انټرويو لپاره راغلې يم، که زما له راتگه ستاسې مشر خبر کړئ منندويه به مو شم.

- خورې! د انټرويو وخت ختم شو مشر بهر ووت، يوازې اداري مرستيال په دفتر کې دى.
- که هغه ته هم ووايې ښه به وي کېداى شي، له ماسره مرسته وکړي؛ ځکـه زه کار ته ډېره اړتيا لرم.

ساتونکي ننه وت مرستيال ته يې د هغې د راتگ وويل.

مرستيال له غروره ډکې سترگې په ساتونکي کې خښې کړې، ويې ويل: ورتـه ووايـه چې وخت ختم دى، دا چې په دې مهمه ورځ دومره ناوخته راغلـې يـې؛ خـداى خبر د رسمي ورځو به دې څه حال وي.

رڼا لوړ پوړيزې ودانۍ ته سترګې نيـولې وې، د ګلانـو پـه رنګـا رنـګ پـاڼو د لمـر ځلېدونکې شغلې ځلېدې، په دهلېز کې د بوټو کړپا شوه، په ونه دنګ ډنګر سړی را ووت، په ناهيلې اندازه يې وويل: خورکۍ! هغه وايي وخت ختم دی، ته تلی شې.

د رڼا په زړه کې لا هم د هيله مندۍ څرکونو ټوپونه وهل، ساتونکي ته يې وويل: په تکليف به شې خو دې مصاحيبې مسول ته ووايه چې رسمي وخت ته لا لس دقيقې پاتې دي.

ساتونکی بيا ننه وت مرستيال ته يې وويل: ميرمن وايې چې لا خو رسـميات نـه دي ختم شوي ،لس دقيقې ورته پاتې دي.

مرستيال په ټلوېزون کې سترګې ګنډلې وې، پياله يې ور پورته کړه د غرور سرخـي يې په مخ کې له ورايه څرګنده وه په قهرېدلي انـداز يـې وويـل: دا څـومره سـپين سترګې ده، په لسو دقيقو کې موږ څه کولی شو؟ د يوه سوال ځواب هم پکې نشـی ترسره کېدای، ورته ووايه، چې ځه لاړه شه د ځان په څېر د لټانو اداره وګوره، هلته به دنده واخلې.

ساتونکی راووت رڼا ته يې وويل: خورې! هغه دې پيغام نه مني لا په قهـر هـم شـو، ويل يې: ځه لاړه شه موږ ته سر خوږی مه جـوړه د ځـان پـه څېـر چېرتـه د لټـانو دفترونه پيدا کړه، هلته دنده واخله.

رڼا د دې خبرې له اورېدو سره سم له څوکۍ پورته شوه، ساتونکي ته يـې وويـل: د چټلو خلکو خبرې هم چټلې وي، موږ نورو ته د وخت د ارزښت سپارښـتنه کـوو، دوی خپله لټي د هر کس په تن کېويني، په لسو دقيقو کې لس انټرويو اخيسـتل کيږي.

په اوچتو قدمونو له دفتره د وتو په تکل کې شوه، د دفـتر د حـوېلۍ دروازه نيمـه چوله وه، رڼا د خلاصولو لپاره لاس ور ووړ له بهره هم يوه کس د دروازې خلاصـولو په موخه د رڼا په لاس، لاس کېښود، رڼا د داسې حالت سره، چې څوک بيګانه يـې په لاس، لاس کېږدي تر دې دمه نه وه مخ شوې، وارخطا شوه ژر يې خپـل لاس د ځان په لور کش کړ شاته يې څو قدمه واخيستل، څو له بهره راتلونکي ته د ننه وتـو موقع ورکړي، په دې حال کې په لاس کې نيول شوې دوسيه ترې ولوېده.

خپلې دوسې ته ژر ټیټه شوه له دوسې تیت او فرق ورقې یې راټولې کړې، بهر تـه د وتو په لټه کې شوه په وتو کې یې د سترګو له کونجه په ځوان نظـر ولوېـده ویــې پېژانده، هغه بل څو ک نه وو هماغه شـاپور ؤ، هغـه ځـوان چــې لـه رڼـا سره یــې روغتون ته د مور په وړلو کې مرسته کړې وه خو د شاپور شک هم نه شـو، چــې دا رڼا ده؛ ځکه رڼا به تل له رسمي دندې پرته په حجاب کې ګرځېده، د هغه له لیـدو رڼا په دې هم پوه شوه، چې دغه د شاپور دفتر ده، هغه ته یې د ځان پېژندګلوي؛ ځکه ونه کړه چې د مرستیال رویې یې ډېره نارامه کړې وه، هیڅ د خبرو توان یــې نه درلود، رنګ یې الوتی وو، له لبرېزو شونډو یې د سرخي ښاپېرۍ تښـتېدلې وې، د ژر وتلو هڅه یې کوله، په بیړه بهر ووته. له دوسیې یو لوېدلی کاغذ ترې پاتې شو شاپور هغه په دې موخه راواخیست، چې د مېرمنې له دوسې لوېـدلی کاغـذ بیرتـه هغې ته ورکړي، په راخیستو کې یې د کاغذ لیکلو ته پام شو، د رڼا پېژند پاڼه وه، له لوستلو سره سم یې ټکان وخوړ پوه شو، چې له ده سره مخامخ شوې مېـرمن رڼـا د دندې په لټه کې دفتر ته راغلې ده؛ خو دا چې ولـې بـې سـواله بـې ځوابـه بیرتـه ګرځېدلې؟ په لامل یې باید ځان پوه کړي. بهر ور پسې ووت هغې لا څو ګامـه نـه ؤ پوره کړي، چې له شاه یې غږ واورېد، اغلې رڼا! ودرېږه. رڼا حق حیرانه ودرېده؛ له ځان سره یې وویل: دا څوک دي، چې زما نوم اخلي، پـه شـا یــې وکتـل ګـورې شاپور را روان دی، کاغذ یې هم په لاس کې دی، رڼا ته یې وویل:

تاسې دلته کله راغلې یاست؟ زه لږ مخکې د مراجعینو له مصاحیبو خلاص شوم، بهـر ووتم، ستاسې ټلیفون ته له ډېر مخکې په تمه وم؛ خو بیا مو اړیکه ونه نیوله، تاســې څنګه دلته پېښه راکړې او بیرته زما له لیدو پرته داسې په بیړه ځئ؟

- **بس راغلې وم، یوې خورلنې مې دلته د دندې له اعلانه راته وویل، خو زه نه پوهېدم چې دغه ستاسې دفتر دی.**
- **ولې ما خو کارت درکړی وو؟**

ستا کارت مې ډېر وپلټه، خو نه پوهېږم چېرته رانه لوېدلی.

د هغې خورلنې په لارښوونه دلته راغلې وم، خو فکر کـوم وړ ونـه بلـل شـوم ان د مصاحیبې وخت هم رانه کړل شو، په بیړه ځکه راووتم، چې نـور دلتـه راتـه د بـې انصافي له امله ځمکه تنګه شوه.

شاپور یې په خبره وخندل، ورته ویې ویل:
گیله دې په سر سترگو خو دا لاره ده دلته خبرې نه کېږي، دفتر کې خبرې کوو.

- لومړی دې مرستیال ته اخلاق وښایه له خلکـو سره د رویــې هـنر ور زده کړه، بیا یې خلکو ته د مصاحبې لپاره کېنوه.
- ولې هغه څه کړي؟
- له ما سر یې ښه چلند ونه کړ، ملنډې یې راباندې ووهلې، زه د ملنډو تاب نه لرم، ډېره مې نارامه کوي.
- رڼا جانې! ته په حقه یې، مرستیال مې د خپلوانو له ډلې دی، ستا په څېر ټول خلک ترې خفه دي موږ هم پوزې ته ترې راغلي یو، بس دعا کـوو، چې یو بل مناسب کس پیدا کړو، چې دغه بست ډک کړي؛ ډېر ورتـه پـه تمه شوم، چې اصلاح شي خو گټه یې ونه کړه. شاپور د رڼـا غصـه راکمـه کړه، بیا یې هغې ته د لاس په اشاره دفتر ته د تللو وویل.

هغې هم ومنله، رڼا او شاپور دفتر ته ننه وتل،په مرستیال یې سترگې ولگیـدې چـې دې هندي فلم دې لیدو په موخه یې گوشي په غوږو کې ټومبلې دي
د دوی په لیدو مرستیال گوشي لرې کړې؛ څکه مخې تـه یـې داسـې یـوه لښـته، جذابه او سپوږمۍ مخې مېرمن ودرېده، چې د هندي فلم نجلۍ نه یې د ښکلا وزن څو برابره زیات ؤ، مرستیال د رڼا په لیدو لکه جل وهلی څو لحظې بلې نړۍ ته لاړ، وروسته لږ په خود شو له ځان سره یې وویل:
د سترگو مخکې دې ریښتونې د فلم نجلۍ ولاړه ده او ته هسې د فلم په کتـو وخـت ضایع کوې.
له رڼا سره د خبرو په پلمه یې هغې ته سترې مشی ورکړه؛ خو رڼا د ده د تمې خلاف په تروشه تندي ورته د ځواب په دود یوازې سر وخوځاؤ.
مرستیال یې له دې حرکته ناخوښ شو له هغې سره یې د خبرو غځولو په پار وویل:
ولې مېرمنې، له چا سره دې جنگ کـړی کـه څنگـه؟ حالـت دې نورمـال راتـه نـه ښکاري. رڼا چې له مخکې یې زړه ورته ډک ؤ، د نه په لنډ ځواب یـې د هغـه خـوا نوره هم بده کړه، خو د رڼا سره یې د خبرو اشتیا لا نه وه سوځېدلې، بیا یې وویل:
نو ولې دې تروشه تندي نیولې؟

- له يوه احمق سره د مخامخ کېدو له امله.
- دا احمق څوك دی؟

رڼا له ځان سره ورو وویل: ته يې کنه.

هغه را څك شو رڼا ته يې وویل:

مېرمنې تاسې څه وویل؟

- نه ما څه نه دي ويلي، هسې غورړونه دې بربړي.
- وی ته خو سره مچی يې، ته خو له ماسره داسې چلند کوې لکه ما چې خفه کړې يې.
- د احمقانو يو خوی مې ډېر خوښېږي، هغه دا چې ځان پېژني چې احمق يم.

شاپور د رڼا په خبره وخندل مرستيال ته يې وويل:

رڼا، پېژنې؟

- نه
- رڼا د هېواد مشهوره ژورنالېسته پېغله ده، په لنډ وخت کې د شهرت خاونده شوه.
- له کوم بنياده يې شهرت تر لاسه کړ؟
- د ريښتينولي په لمن نيولو سره.
- دا خو به هغه رڼا نه وي، چې څو ورځې مخکې برمته شوې وه؟
- هو هغه ده.
- دا خو داسې په قهر ده لکه ما، چې برمته کړې وي حال دا چې زه د دې گنا مرتکب نه يم.

رڼا يې په خبره غاښونه وچيچل، بيايې له ځان سره وويل: خدايه صبر راکړې، هغه ته له څه ويلو مخکې يې ځواب ته شاپور اوړه ورکړه.

- زه هم رڼا کمه پېژنم؛ ځکه ناسته پاسته مې نه ده ورسره کړې خو د دې په اړه مې ډېر څه اورېدلي، د دې ايمانداري، مسلك ته ژمنتوب، ريښتينولي او زړه سوی يې له لويو ځانگړتياوو څخه دي؛ هغه ظاهرآ مغروره او ترخه مالومېږي، خو په حقيقت کې داسې نه ده، څومره چې د دې په اړه زه

مالومات لرم هغه ډېره خواخوږې مېرمن ده، پاك زړه لـري، تـل د حـق پلوي کوي، خپل ځان هم ګواښ او خطر ته ورکوي خـو حـق تـه حـق وايي؛ ځکه خو يې خيانت ګر په ارامه نه پرېږدي، ستونزې ورته جوړوي.

مرستيال لا هم د اړيکو جوړولو کوښښ کاوه، په عاجزه لهجه يې وويل: ښـه تـوب دې ته وايي، چې بې ځايه دې په يوه سړي په قهر شي؟

د رڼا هم د صبر کاسه ډکه شوه، نور يې د مرستيال مکارې نـه شـواى اورېـداى، د چورتونو لړۍ يې وشلوله ويې ويل: لږ مخکې انټر ويـو تـه راغلـې وم خـو تاسـې د مصاحيبې اجازه رانه کړه ولې؟

- ښه هغه ته وې؟ خو اغلې! وخت ختم ؤ.
- ايا تاسې په اعلاناتو کې د انټرويو وخت تر دولسو بجو نه ؤ ښودلاى؟
- تر دولسو بجو مو وخت ټاکلی ؤ، خو دولسو ته لس دقيقې پـاتې وې، پـه لسو دقيقو کې موږ انترويو نشوه اخيستلی او ناوخته راتلل د مراجعه کونکي له دندې سره د دلچسپي نه درلودلو مانا لري، له دندې سره مينه نه لرونکي خلك د هيڅ ادارې نه خوښېږي، له همدې امله مو له تاسې سره د خـبرو دلچسپي پيدا نه کړه. ايا زما خبرو ته څه دليل لرې؟

رڼا يې حماقت له ورايه درک کړی وو، ترخه موسکا يې وکړه ويې ويل: هو يـو نـه ډېر دلايل لرم.

- نو مهرباني وکړئ، غوږ يم.
- له تاسره مې څومره وخت ووت؟
- پنځه دقيقې.
- په پنځو دقيقو کې ته زما له انټرويو تېر شوې، ماته اوس پوره مالومه شوه، چې ته څومره ظرفيت لرې، څـومره وزن لـرې او د انسـانيت درجـه دې څومره ده. د يو چا پېژندنه هسې خلك وايي ډېر وخـت تـه اړتيـا لـري، وخت ته نه، بلکې د ارزيابي کونکي په وړتيا پورې اړه لري، که مصـاحيبه اخيستونکی وړتيا ولري نو په ډېر کم وخت کې تول کولی شي.
- ښه نو تاسې زه څنګه ارزيابي کړم؟
- ته هسې خبرې اوږدوې، چې زما نه خوښېږي.

کړکۍ خلاصه وه، په دېوال درې رنګه بیرغ د باد څپه یز حرکت رپاوه، رڼا وربښمینې زلفې له سترګو لرې کړې، شاپور باغچې ته کتل، له طبیعت څخه یې خوند اخیستو. د مرستیال رنګ تک سور اوښتی وو، کوښښ یې کاوه، چې خپله بې علمي پټه کړي، په اطاق کې خپره شوې خاموشي یې ماته کړه، شونډې یې وخوځولې، ویې ویل: انټرویو ته ناوخته تګ، هسې خبرې دي او که د یوه لټ، بې کفایته او بې مسؤلیته کس ځانګړتیا ده؟

- انټرویو ته ناوخته راتلل تل د یوه چا په غفلت او بې کفایتي دلالت نه کوي، هغه هم بیا زموږ په څېر له ستونزو ډک هېواد کې، دلته ډېر مجبوریتونه دي،ډېر دې کار خلک هم ناوخته راتللو ته اړ کوي؛ که تا زما د ناوخته راتلو دلیل پوښتلی وایې او مناسب ځواب مې نه درلودی شړلې به مو وم خو که خبرې مې قناعت بښونکی وې، څه اسمان رالوېده، چې لس دقیقې مو نورې هم غځولې وایی؟

رڼا نه غوښتل، چې بې ځایه ملامتي ومني، ویې ویل: ګوره وروره! زما لټي نه خوښېږي، له هر څه ډېره له لټي کرکه کوم، له هغه چا کرکه کوم، چې د وخت په ارزښت نه پوهېږي.

- نو ایا ماته ستاسې د ناوخته راتلو لامل ویلی شې؟
- هو
- مهرباني.
- زه دا اصل منم، چې انټرویو ته باید سړی په ټاکلي وخت لاړ شي، زه هم دې خبرې ته ارزښت ورکوم، بشپړه تیاري مې نیولې وه او فکر کوم که ستونزه نه وایې رامنځته شوې زه به لومړی مېرمن وم، چې دلته به حاضره شوې وم، خو د راتګ پر مهال مې د مور حالت خورا خراب شو؛ اړه شوم چې تر روغتونه یې ورسوم؛ ځکه زه د کور سرپرسته یم مشران نه لرم، چې د کور پالنه مې وکړي؛ نو ایا مور مې همداسې په بد وضیعت کې پرېښې وایې او زه دلته راغلې وایې؟

د رڼا خبرو د شاپور ذهن هم ځان ته را جلب کړ، روانو او مستدللو خبرو یې خوند ورکړ، د هغې با مسؤلیته ژوند او ژمنتیا یې ډېر خوښ شول په زړه کې یې د هغې د

صداقت ډېوه لا بله شوه، نه يې غوښتل د مرستيال او رڼا په خبرو کې مداخله وکړي؛ ځکه د هغې هره خبره يې په زړه لګېده، هرې خبرې يې ځانګړی وزن لاره، بحث يې په منطق ولاړ وو، شاپور يې له هرې خبرې بيل بيل خوند اخيسته ؛ په ذهن کې يې بيلابېلې خبرې ګرځېدې له ځان سره يې وويل: داسې يوه ځيرکه او همت ناکه مېرمن ما په اسمان غوښته او خدای ج په ځمکه راکړه، نو پرېکړه يې وکړه، چې رڼا خپله مرستياله وټاکي،ځکه ډاډه شو چې هغه به له ده هم دې افغان رسنيز دفتر ته اغيزمنه واقع شي ،په ذهن کې له دې پريکړې سره يې د فکرونو لړۍ وشکيده په خپل مرستيال يې غږ وکړ

په کومه اندازه، چې ته فکر کوې رڼا، هغسې عادي مېرمن نه ده، ټول افغانستان يې علميت او سپېڅلتيا ته درناوی لري، په ريښتيا هم د هغې د ناوخته راتګ لامل زه خواشينی کړم، که د رڼا په ځای بل څوک شي، نو فکر نه کوم دومره درانه مسؤليتونه په دومره کم عمر کې وزغملای شي. څو ورځې وړاندې هم د هغې مور سخته ناروغه وه، تصادفاً زه ورسره مخ شوم او ناروغه مې ورسره له روغتونه ورسوله

- ښه نو تاسو يو بل له پخوا پېژنئ.
- له پخوا يا اوس پېژندل مهم ندي، مهم دا دي چې يو انسان څومره وړتيا لري او څومره د مثبت بدلون لپاره اغېزمن واقع کېدای شي.

مرستيال چې سليم نومېده په ژور سوچ کې ځان ته مخاطب شو:

کمبخته سليمه، څه موقع دې له لاسه ورکړې، په لاس درغلې باز دې له منګولو ووت که دې رڼا ته د انټرويو موقع ورکړې وايې او بيا مې بريالۍ اعلان کړې وايې نو تل به دا بغدادي کوتره زما د جادو تر اغېز لاندې وه، هغه دندې ته ډېره اړتيا لري او په دې سخت وخت کې بايد ما لاس ورکړی وای؛ لوی اسويلی يې وويست لاسونه يې ومروړل، په دې وخت کې شاپور غږ پرې وکړ: سليمه! په کوم فکر کې غرق شوی؟

له دې خبرې اورېدو سره د هغه رنګ زېړ شو، ځواب يې ورکړ: نه نه هسې.

وروسته شاپور د دروازې ساتونکي رابللو لپاره زنګ وواهه،دې زنګ په غږ د دروازې ساتونکی رانه وت، هغه ته يې د اداري مدير د راغوښتلو وويل، هغه يې

هم له خبریدو وروسته پرته له ځنډه مخې ته ودرېد، شاپور ورته سپارښتنه وکړ: لـه ډوډۍ وروسته، یوه ببړنۍ غونډه جوړه کړه

مدیر چې له مخه یې دا ډول اظطراري غونډه نه وه نیولې، په حیرانتیـا سره وویـل: رئیس صیب! موضوع؟

شاپور نه غوښتل، چې په موضوع مخکې له مخکـې څـوک خـبر شي ویــې ویـل: موضوع به هلته روښانه شي

لنډ وخت وروسته ناسته برابره شوه، شاپور ناستې ته وویل: موږ په خپل افغان رسنیز دفتر کې تلویزون، راډیو، او یوه چاپي رسنۍ لرو

د څه وخت را په دې خوا یې چارې ټکنۍ شوې دي، زه هم کله دلتـه او کلـه بهـر کې یم، زموږ رسنیز دفتر یوې ښې رهبري ته اړتیا لري، د چارو ښه سمون لپاره مـو وغوښتل په رهبرې کې لږ بدلون راولم، موږ خپل رسنیز دفـتر تـه نـوې مرسـتیال وګمارله دا دی درپېژنم یې بیا یې د رڼا لور ته اشاره وکړه، همدا زمـوږ مرسـتیاله ده دا مېرمن به زموږ د دفتر رهبري کوي، اغلې رڼا نومېږي، زما زیاتره چارې هـم دې ته سپارم، رڼا د دې رسنیز دفتر باصلاحیته کـس دی، لـه دې خـبرې وروسـته یــې وخندل بیا یې وویل:

ان زما د ګوښه کولو صلاحیت هم لري، خبر اوسئ، که مو د دې لـه امـره سرغړونـه وکړه په تاسې خوبه بریک هم ونه نیسي.

ددې خبرې له اورېدو سره په مرستیال سلیم باندې سر وګرځېده، مخکــې لـه دې چې جلسه ختمه شي، له ناستې ووت.

رئیس د جلسې د پای وویل.

رڼا لاس پورته کړ د خبرو اجازه یې وغوښته، خو رئیس د خبرو موقع ورنه کړه ورته ویې ویل نورې خبرې په دفتر کې کوو.

دوی دواړه لاړل او د ریاست په خونه کې کېناستل، رڼا شاپورته وویل:

ماته دې هلته ولې د خبرو موقع رانه کړه؟

- زه پوهېدم چې ته څه وایې.
- ته له کومې خبرې ډارېدې؟

- هلته مې ستاسې خبرو ته ځواب نه شو ویلی، ته چې څه وایې دلته یې ووایه.
- زه غواړم پوه شم دا هر څه د څه لپاره؟
- یانې څه؟
- زه دې ولې مرستیاله وټاکلم، هغه هم له انټرویو پرته؟
- ته انټرویو ته اړتیا نه لرې او نه دلته داسې څوک وینم چې له تا دې انټرویو د اخیستو وړتیا ولري، زه غواړم ستا هیلې همدلته پوره شي.
- زما هیلې تاته دومره مهمې دي؟
- هو، ماته تر ډېر څه مهمې دي.

رڼا حیرانه شوه، سترګې یې د شاپور په سترګو کې خښې کړې، ویې ویل: لامل یې پوښتلی شم؟

- ځکه چې ستا هیلې زما هیلې دي.

دا نو څه مانا، زما هیلې څنګه ستا هیلې کېدای شي، صفا خبره وکړه؟

- ستا دا هیلې دادي، چې ژونالېزم دې سپیڅلی مخته لاړ شي، کنه؟
- هو
- تاسې غواړې، چې رسنۍ دې د ملي ګټو په خلاف ونه کارول شي کنه؟
- هو
- ته غواړې، چې رسنۍ دې د چا لاسپوڅې نشي کنه؟
- هو
- تاسې غواړۍ، چې ژورنالیست دې د ولس ژبه واوسي، کنه؟
- هو، دا ټولې زما هیلې دي.
- بس دا هیلې زما هم دي؛ ځکه وایم، چې ستا هیلې زما هم دي.

رڼا وخندل بیا یې شاپور ته وویل: بیا خو نړۍ مننه؛ خو که کومه بله موخه لرې واضح یې ویلی شې.

- نه بل هیڅ داسې څه نشته، چې ته یې په اړه تشویش لرې.

- چې داسې نو بیا خو راته کاري ښه فرصت دی، خو مخکې له دې چې خپل کار پیل کړم، زه غواړم څو خبرې د خپل ماموریت په سر کې څرګندې او له پوښ وتلې (پوست کنده)درته وکړم.
- مهرباني
- ماته لوړه او ټیټه څوکی بې توپیره دي، ماته مهم د خپل ولس خدمت دی، که ته فکر وکړې چې ما به د امتیازاتو په بدل کې واخلې، دا هسې چټي د وخت ضایع کول دي؛ تر دې دمه داسې پیسې نه دي چاپ شوې او نه داسې شته پیدا شوي، چې زه پرې واخیستل شم او زما تګلاره هم ته درک کولی شې، هیله ده زما د تګلارې د خوځښت خنډ نه شې، کنه زما دوهم اقدام به درته د استعفې وړاندیز وي.

شاپور د رڼا د دې خبرو په اورېدو غونی څیږ شو، ستونی یې را ډک شو، سترګې یې ډنډ شوې خو دا، چې یو حیاناک نارینه ؤ د خپلې کمزورۍ د پټولو هڅه یې د مخ په اړولو وکړه، بیا یې لږ وروسته چې حالت سم شو رڼا ته مخ راو ګرځاؤه، ورته ویې ویل:

زه ډاډه یم چې ته هیڅکله داسې کار نه کوې، چې هغه د هېواد په زیان وي، هیڅکله داسې څه نه کوې چې خپل ضمیر ته پرې خجالت کېږې ته ملي ګټو ته ژمنه یې، ماته ستاسې پیداکول، د انځر د ګل په څېر دي.

ستا هیلې زما هیلې دي، ستا غوښتنې زما غوښتنې دي، ستا موخې زما موخې دي؛ نو ولې سوال پیداشي، چې زه به ستا د کارونو خنډ ګرځم؟

ستا د لا ډاډ لپاره زه د ځان د ګوښه کېدو واک هم درکوم، که رسمي هوکړه لیک غواړې هم تیار یم، چې درته لاسلیک یې کړم.

- بس سمه ده منته کوم، چې دومره باور راباندې کوې، زما هر ډول تشویش او وېره ختمه شوه، زه هم ژمنه درسره کوم، چې ستا باور به مات نه کړم او نه به تا له خپلې ګمارنې پښیمانه کړم.

شاپور د هغې د مقررۍ پاڼې لاسلیک کړې او اداري مدیر ته یې وسپارلې.

رڼا هم نوره د خدای پاماني اجازه واخیسته، خو مخکې له دې چې ووځي اداري مدیر ورته کیلي مخته ونیوله.

رڼا په حيراني ورته وکتل، ويې ويل: دا څه دي؟

- دا ستا د موټر کيلي ده، بهر موټروان ناست دی، هغـه تـه يـې ورکـړه تـا رسوي، سهار هم بيرته تاسې دفتر ته را رسوي او د رئيس صـيب هـدايات دي، چې که مور دې خدای مه کړه ناروغه کېده نو روغتون ته يې پکـې وړلی شې.

رڼا کورته لاړه د خپلې مقررۍ خوښي يې له مور او کورنۍ سره شريکه کړه، هغـوی هم ټول د دې له زيري سره خوښ شول او د دې خوښي لمانځنه يې پيل کړه.

سليم هم خپل کور ته ځړېدلې شونډې، پړسېدلی او تروه مخ ورسېد، پيغلـه خـور مليحه، چې د حقوقو پوهنځي د وروستي کال محصله او د شاپور کـوژدن وه ورتـه رامخکې شوه، ترې ويې پوښتل: وروره! ډېر خفه راته مالومېږې، خير خو دی؟

- مليحې خورې! هيڅ سم نه دي.
- ولې؟
- مېږه دې زه له دندې گوښه کړم.
- خو ولې؟
- ځکه چې يوه بله د فلم نجلۍ يې پيدا کړې، هغې په خپلو نازونو زړه ترې وړی، هوش يې له لاسه ورکړی، د هغې د خوشحالي لپاره نـه پـوهېږي، چې څه کوي.

که دفتر برباد شي هم په کيسه کې يې نه ده، هغـه يـې زمـا پـه ځـای لـه مصاحيبې پرته خپله مرستياله وټاکله.

مليحه د دې خبرې په اورېدو لکه بريښنا نيولې وربېږدېده، زړه يې ټکان پيل کـړل، له غوسې تکه سره شوه سم دستي يې ټليفون راواخيست شاپور ته يې زنگ وکړ؛ هغه د گوشي په اخيستو سره مليحې لکه قهر شوې سره مچۍ چک لگول پيل کړل، هغه ته يې وويل:

زما ورور دې له دندې وباسه؟ زما په لاسته راوړلو کې دې هغه ژمنې څه شوې؟ تا خو ويل چې دې کور هر غړی به دې زما دې شرکت په لوړو پوستو کار کوي له پيسـو سره به لوبې کوې، يو غر به دې په بله راته ويشت بل په بل، تا خو اوس سرچپه زمـا

ورور له لوړ پوسته لرې کړ په کور دې کیناؤ ،اوس دې هغه باتې څه شـوې؟ کـه د نوې لیلا په لومه کې راګیر يې؟

- **ملیحې! له خبرو سره دې پام کوه؛ ته دا مه هېروه چې د خپـل راتـونکي خاوند سره خبرې کوې ما غوښتل، چې ستا د کور هر غړی له مـاسره کـار وکړي، زما ملا را وتړي زه پرې ډاډه شم، زما کار خپل کار وګڼي، ما خپله ژمنه تر سره کړه خو د تمې خلاف ستا د کورنۍ غړي په عوض د دې، چې زما ننګه وکړي، کارونه مې لکه د کور غړي په څېر صادقانه مخ تـه بـوځي زما پښې وهي؛ تاته خو مالومه ده، چې زه زیاتره وخت بهر کې یم؛ زما په نه شتون کې سلیم ورور دې زما نامتو اداره له صفر سره ضرب کړه.**

کارمندان په عوض ددې، چې تشویق کړي، کار ته يې متوجه کړي هر یـو یـې لـه ځانه خپه کړی، هیڅ کارکوونکی لـه دوو میاشـتو زیـات وخـت لـه مـوږ سره نشي۔ تېرولی؛ داسې رویه ورسره کوي چې له کاره یې پرې زړه تـور شي، بیـا کاشـکې د دفتر د کارونو له امله يې مامورین خفه کولی، خپلې شخصي غوښتنې پرې مني او د انکار په صورت کې يې له دفتره شړي. موږ دوه میاشتې وروسته یو ځل د مامورینو د نویو دندو اعلان ته اړ کېږو، تر کومه به دا لړۍ روانه وي؛ بار بـار مـې سـتا ورور خپلو تېروتنو ته متوجه کړ، خو اصلاح نه شو؛ اړ شوم چې له دندې يې ګوښه کړم.

ملیحه: سمه ده زه به ستا په خبرو باور وکړم خو سر له سبا زه هغه نجلۍ، چې د سلیم په ځای مو ګمارلې په دفتر کې ونه وینم، زما ورتلو ته اړتیـا پیدانـه کـړې، کنـه پـه ټېلو، ټېلو به یې له دفتره درته وباسم.

- **ولې؟**
- **ځکه چې دا زما غوښتنه ده.**
- **زما دفتر د کمپیوټر ګېم نه دی، چې هر څوك پکې د خپلې خوښې لوبه وټاکي او تر سره يې کړي؛ زما دفتر کې قـوانین او مقـرارات دي، انسـاني کرامت ته درناوی او د وړتیاوو ساتل دي.**
- **زما ورور ولې انسان نه ؤ؟ د انساني کرامات وړ نه ؤ؟ چـې بـې عزتـه دې را وشاړه.**
- **ستا ورور کثافات ؤ، چې باید لرې غورځېدلی وای.**

- **شاپوره! خبرې دې په احتياط کوه؛ ماته مې کورنۍ هر څه ده او زه د کورنۍ د کوم غړي سپکاوی نه شم زغملی.**

شاپور د مليحې په بې ځايه خبرو احساساتي شو ويې ويل: هيڅ انسان سپکاوی نه شي زغملی، خو چې څوک د بل چا سپکاوی کوي، بايد خپل سپکاوي ته چمتوالی ونيسي.

- **شاپوره! ته خو مخکې داسې نه وې، څه نه ؤ چې تا به زما لپاره نه کول، اوس ولې داسې بدل شوې؟ ولې دې په رويه کې توپير راغی؟ ايا مرستيالې خو دې کوم جادو نه دی درباندې کړی؟ داسې خو نه ده، چې د هغې لپاره دې د ژوند ملګرې پردۍ کوې؟**

ــ زما مرستياله دومره ټيټه مېرمن نده، چې داسې وړو خبرو ته دې په خپل ذهن کې ځای ورکړي، هغه ډېر لوی فکر لري، دومره لوی، چې ستا په کوچني مغز کې نشي ځايدلی.

مليحې يې په ځواب کې وويل: ښه دا د اپلاطون لور څوک ده، چې د يوې حقوق دانې په مغز کې يې فکر نشي ځايدای؟

- **مليحې! زه ډېر ستړی يم، ستا دا ستړي کونکې خبرې مې نور هم ستړی کوي، بيا خبرې کوو؛ شاپور نوره اړيکه پرې کړه.**

د مليحې په لاس نيول شوی ټليفون تر ډېره د هغې له غوږ سره نيول شوی پاتې شو ورو، ورو يې له غوږه لاس راښکته کاوه، د ستړي شوي بنې ادم په څېر يې قدمونه يو په بل پسې ځکول؛ څو خپل ځان د ناستې ځای ته ځان ورسوي.

شپه تېره شوه، سهار مليحې ځان چمتو کړ، څو د خاوند دفتر ته لاړه شي او هغه د دفتر مرستياله شهزادګۍ ووينې، چې خاوند يې د هغې په خوا کې لکه سپر ولاړ دی او ځان پوه کړي، چې کيسه له کوم ځايه او څه ډول پيل شوې ده.

رڼا هم سهار وختي پاځېده، له پوره چمتووالي سره يې د خپل دفتر په لور حرکت وکړ، چې لومړی دنده يې پکې پيل کېده؛ له رسمياتو سره سم خپل دفتر ته ورسېده، په کار يې پيل وکړ، د دروازې ساتونکي ته يې وويل: زه نن غواړم خپل کارونه منظم کړم، يوازې اداري مدير را وغواړه، چې ځينې هدايات ورته لرم نور دلته څوک مه راپرېږده؛ ځکه زه نن بايد ډېر کار وکړم، هغه هم ژر اداري مدير

ورته له لاسه راوست، رڼا ورته وویل: یو ساعت وروسته ټول کارکونکي د جلسې خونې ته را وغواړه، زه ورسره یوه ناسته لرم؛ هغه ورته لاس په نامه کېښود یې وویل: سمه ده ښاغلې!

رڼا د خپل مېز تر شاه د خپل کمپیوټر تر مخې کېناسته هغې احساس کړې وه، چې سخت کار یې پر وړاندې دی او د ادارې تنظیم کول یې باید له لومړیتوبونو څخه وي، دا په همدې سوچونو کې وه، چې د دروازې ساتونکي یې دروازه ټک، ټک کړه راننه وت رڼا ته یې وویل:

یوه مېرمن راغلې، غواړي تاسې سره ووینې.

- ورته ووایه نن ډېره بوخته یم لږ وروسته جلسه لرم سبا به ګورو.

هغه ووت، ملیحې ته یې وویل: مرستیاله ډېره بوخته ده، نن نه شي درسره لیدی.

ملیحه د دې خبرې له اورېدو سره نوره هم احساساتي شوه، ویې ویل:

مرستیالې صیبې ته ووایه، چې ډېر اړین کار درسره لرم، ډېر وخت دې نه ضایع کوم، یواځې غواړم څو خبرې درسره وکړم.

د دروازې ساتونکی بیا راننه وت؛ رڼا ته یې وویل: مېرمن ډېر ټینګار کوي، وایې چې د لیدو وخت دې راکړي.

رڼا په داسې حال کې، چې د کمپیوټر له سکرین سره یې سترګې ترلې وې ورته وویل: ورته ووایه راشه، خو هیله ده ډېر وخت مې ونه نیسي.

مېرمن راغله، رڼا ته مخامخ په یوه څو کې کېناستله، رڼا هماغسې د کمپیوټر سکرین ته کتل، د خپلو پلانونو، مهال ویش په جوړولو بوخته وه

مېرمن یې د لومړي ځل لپاره څېرې ته د سوداګر په سترګه وکتل.

له لښتې ځواني، جذابه څېرې، خوږې خاورې، انساني مغروریت نوراني ګرد سپوږمیز مخ پرته یې بل څه پکې پیدا نه کړل.

شته اندیښنه او ورسره وېره یې نوره هم زیاته شوه، د خپل کوژدن د بدلو ارادو په اړه نوره هم شکي شوه؛ ځکه له ځان سره یې، چې رڼا پرتله کوله د اسمان او ځمکې په اندازه یې توپیر خپل زړه ته لوېده.

د رڼا مغروریت دومره اغېزمنه کړه، چې وارخطا شوه، نه پوهېده چې کیسه له کوم ځایه پیل کړي خو دا چې یوه مېرمن د خپل مېړه سره د چا په نزدېکت هم شکي

شي نو بيا هرې جګړې ته تيارې شي؛ ځکه خو له وراخطايي سره، سره له رښا سره لفظي جګړې ته چمتو شوه له ځمکې سره ټومبلې سترګې يې راپورته کړې په رښا کې يې ونيوې هغې ته يې وويل:

اغلې مرستيالې! که له کاره وزګاره يې غواړم يو څو خبرې درسره وکړم.

- **مهرباني**
- **زه د نوې دندې مبارکي په څنګ کې غواړم څو خبرې درته وکړم، په دې دنده ستا له راتګ مخکې زما ورور کار کاوو.**
- **ښه! ته د سليم خور يې؟**
- **هو زه د سليم خور يم، مور ستا په راتګ ټکان وخوړ، ستا په مقرري حيران شو، چې شاپور يو ناڅاپه ولې داسې بېړنۍ پرېکړه وکړه.**

رښا چې د مليحې بې بنسټه خبرې واورېدې ورته ويې ويل: خورې! ته ماته روحي ناروغه ښکارې.

- **ولې؟**
- **ستا دا خبرې ما پورې څه اړه لري، چې له مايې پوښتې؟ ورشه له رئيس يې پوښتنه وکړه، هغه مسؤل کس ده، هغه به درته ځواب ووايي.**
- **زه روحي ناروغه نه يم، له خپلو خبرو سره پام کوه، دا مه هېروه، چې د حقوقو د پوهنځي د اخيري کال له يوې محصلې سره خبرې کوې، زه يوه حقوق پوه يم سږ کال فارغېږم او په دې ښه پوهېږم چې ستونزه چيرې ده او له چا پوښتنه وکړم .**

رښا له تعجب ډکه خندا وکړه، ورته ويې ويل: ته فارغيږې اوکه پوهنتون درنه فارغيږي؟

- **اغلې مرستيالې! هيله کووم له خبرو سره دې پام کوه.**

رښا د دفتر کارونو خورا ستړې کړې وه، د ډېرو خبرو سېکه يې په ځان کې نه ليده، په تونده لهجه يې وويل: نو ته د کوم حق له مخې دا خبرې ماته کوي او په دې اړه زما مسؤليت څه دی؟

- **زه مليحه نومېږم، د شاپور کوژدن يم، زه حق لرم چې د هغه کړنې وڅارم او بايد پوه شم، چې هغه څه کوي.**

- **ښه! نو دا له ما پورې کومه اړه لري او زه څه خدمت کولی شم؟**
- **زه ستا په اړه تشویش لرم.**
- **د څه تشویش؟**
- **نن سبا ډېرې مېرمنې د دندې د اشغال لپاره ډېر داسې څه کوي، چې لـه انسانیته وتلي وي.**
- **مطلب؟**
- **ځینې بې عفته نجونې د څوکۍ د لاسـته راوړلـو لپـاره خپـل عـزت هـم پلوري، مور په دې اړه اندیښنه لرو، چې شاپور ستا په اړه ولې داسې غیر معقول او له احساساتو ډکه پرېکړه وکړه؟**
- **نو ته زما په اړه هم داسې فکر کوې؟**

ملیحې د هو په دود سر وخوځاوه؛ خو مخکې له دې چې په خوله هو ووایې، د رڼا د مېز په سر لیف ټاپ کمپیوټر یې په کپرۍ ونیښت؛ سترګې پـرې تیـاره شـوې لـه چوکۍ وغورځېده.

د دفتر مامورین راغلل، شور او ځوګ جوړ شو.

له رڼا یې وپوښتل: دا ولې؟

- **کله، چې قانون پوهه د جهل له خوبه را ویښه شي خپله درته وایـي چـې هغه ولې داسې شوه زه نوره د خبرو تاب نه لـرم جـذبات مـې دومـره پـه ځوښ راغلي چې نه پوهېږم څه ډول یې ساړه کړم.**

د دفتر کارکونکو هم رڼا احساسوله چې خورا عصباني ده، نـورې یـې خـبرې ورسره اوږدې نه کړې، هغوی ملیحه په امبولانس کې واچوله، روغتون ته یې ورسوله.

رڼا هم په دفتر کې له لږ ځنډ پاتې کېدو وروسته خپل کـور تـه پـه دې اراده لاړه، چې نور دلته کار نه کوي.

د دفتر اداري مسؤل له ملیحې سره روغتون ته لاړ، د هغې له بستر کولو وروسته یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل: هېواد روغتون ته کیدای شي یو ځل راشې؟

- **ذاکره! خیر خو دی؟**
- **هو خیر دی ملیحه لږ خوږ ده.**
- **په څه شي خوږ ده، واضح خبره وکړه؟**

- هسې، چې دلته راشې درته وايم يې خو حالت يې د اندېښنې وړ نده.

شاپور په بیړه روغتون ته ځان ورساوه، ویې کتل، چې ملیحه په بستر کې پرته ده، له بې هوښۍ را بیداره شوې وه، له هغې یې وپوښتل: ملیحې! ولې، څه دربانـدې وشو؟

- که دا پوښتنه دې له نوې مرستيالې! وپوښتې ښه به وي.

شاپور اداري مدیر ته مخ ور واړاؤ، ورته ويې ويل: ذاکره! څه خبره ده؟

- رئيس صيب! د مليحې له رڼا سره شخړه راغلې وه، نه پوهېږم چې مليحې ولې او په څه خبره رڼا دومره احساساتي کړې وه، چې مليحه په ليف ټاف وينښتلې.
- رڼا څه شوه؟
- هغه کور ته لاړه.

شاپور دستې جيب ته لاس کړ، هغې ته یې زنګ وکړ ورته ويې ويل: رڼا! مـا لـه تـا داسې هيله نه درلوده، تاسې خو د خپلو خلکو او هېـواد د خـدمت لـوېې دعـوې کولې، هغه دعوې دې همدا وې، چې يو نسان دې د مرګ تر کومی ورساؤه؟

رڼا: څوک چې زما عزت ته په بده سترګه وګوري؛ زه پرته له دې چې فکر وکړم هـر څه کولی شم حتا له هغه ژوند هم اخيستی شم.

شاپور حیران شو ويې ويل: زه پوه نه شوم؟

- له خپلې مېرمنې دې وپوښته.
- عجيبه ده هغه وايي له مرستالې دې وپوښته او ته وايې، چې لـه مېرمنــې دې وپوښته، زه خو ليونی کېږم دلته څوک شته، چې په حقيقت مې پوه کړئ؟
- زه دې پوهووم؛ مېرمن دې راغله، ماته يې وويل: ستا پر ځـای زمـا ورور کار کاؤه، خو تا زما مېړه اړولی، د هغه ذهن دې ورخراب کړی، تا ځـان فروشي کړې. له دې خبرو سره زه هم په ځان پوه نشـوم دا ښـه وه، چــې ليف ټاف ته مې پام شو او هغه دومره دروند نه ؤ، که له هغه لوی شی پــه لاس راغلی وای هم صرفه مې پرې نه کوله.

شاپور ته د خپلې مېرمنې هغه بېگنۍ خبرې ور په ياد شوې،چې ويلې زه په رڼا پسې دفتر ته ورځم او په زوره يې له دفتر باسم ،نو ډاډه شو چې کوژدن يې ضد کړی، د رڼا د ناراحته کېدو لپاره قصدي ورغلې او هغې ته يې سوې سپورې ويلې دي، د ده او د رڼا شخصيت يې داغمن کړی، ټليفون يې پرې کړ، پـه احساسـاتو کـې يــې د مليحې تر چپرکټه ځان ورساؤ.

هغې ته يې وويل: ته په کوم حق زما دفتر ته تللې وې، تا په کوم حق د رڼا سپکاوی کړی؟

- **واه د مرستيالې خو ډېر طرفداری کوې، زه يې د مرگ تر کومې ورسـولم او ته يې اوس هم ملا تړې، ستاسې تر منځ خامخا يو څه شته چې ما شک کولو ته اړه کوي.**
- **د سر له دې ضربې، چې مړه وای ښه به وه، ته تل پـه خپـل نـاولي فکـر باندې ځان او ماته ځور راکوی، ته تر هر څه لومړی د فکر مينځلو ته اړتيا لرې، ته ليونۍ يې؛ ستا له لاسه زما ژوند تنگ شوی، ساه مې درېږي.**
- **هو ساه خو به دې له ماسره خود درېږي، ته ملامته نه يې ساعت دې تېـر ده.**

شاپور يې په خبره سور او شين واوښت له قهرجنې څېرې سره په بستر ورښکته شـو، په دواړو لاسو يې مليحه په مرۍ کې ونيوله، ورته ويې ويل: ستا له تهمتونو نـور پـه تنگ شوی يم، بس ده نوره ډېره شوه، رڼا خو ښــه وه، د ژونـد دوبـاره موقـع يــې درکړه، زه دې وژنم.

په دې وخت کې ذاکر راغی شاپور يې له لاسه ونيو لرې يې ترې بېوست د هغـه لـه بوولو وروسته ذاکر د ډاکترانو خونې ته ورغی ډاکترانو درمل ورته وليکل او بيا يــې هغه ته د مليحې د خاريجولو سپارښتنه وکړه؛ ذاکر، مليحې ته ټيکسي ونيوله د هغې کورته يې ولېږدوله.

سهار له رسمياتو سره سم شاپور دفتر ته ورسېد، دفتري کارونه يې پيل شـول؛ خــو هغه د رڼا دفتري خونه د نظر لاندې نيولې وه، چې هغه به کله کـار تـه راځــي، لـه رسمياتو يو ساعت تېر شو، خو رڼا مالومه نه شوه.

له خپل ټلیفون څخه یې هغې ته زنګ وواهه خو هغې د سور بټن پـه کېکـاږلو سره ټلیفون پرې کړ، وروسته یې د دفتر له ټلیفونه له هغې سره اړیکه ټینګه کړه.

رڼا دې شاپور دې دفتر شمېره ونه پېژانده، زنګ یې واخیست شاپور ورته وویل:

اغلې! ته خو په دفتر کې نه یې، خیر خو دی؟

- **هو خیر ده.**
- **ایا ستا د نه راتګ لامل پوښتلای شم؟**
- **بس ستاسو له دفتر سره مې کار پرېښود.**
- **ولې؟**
- **بس خوښه مې نه شوه.**
- **اغلې مرستیالې! کومه بې ادبي چې ستا په مخ کې زما کوژدن کړې د هغې سزا خو دې خپله ورکړه، له هغه په ډېره سزا شـاید تاسـې هـم رواداره نـه شئ، پاتې شوه د دفتر خبره، ته باید دومره کمزورې نه شې، چې د یـوه غیر مسؤل کس په خبره دفتر پرېږدې.**
- **ته ماته د همت راکولو درس مه راکوه، همت خلك له مـا زده کـوي، زه دومره د کمزوري هوډ والا نه یم چې د یو چا له خبرو دومره اغېزمنـه شـم چې دفتر پرېږدم.**
- **نو بیا ستونزه چېرې ده، ولې نه راځې؟**

خو نه راځم په دې کې د چا څه کار

شاپور نه غوښتل د رڼا په څېر یوه تکړه کارکوونکې له لاسه ورکړي په نرمه لهجه یـې وویل: اغلې رڼا! زه غواړم تا پوه کړم، چې د هغې مداخله زما په ناخبري او د دفتر د اصولو خلاف په خودسري ډول شوې، زه ډېر ناوخته پرې خبر شوم، خو ډاډ درکوم چې بیا به نه تکرارېږي او که بیا هم له دفتره خفه یې زه رسماً درنه بښنه غواړم.

- **سمه ده، بښنې ته اړتیا نه شته یوازې دومره غواړم، چې پرونـۍ پېښـه بیـا تکرار نشي.**
- **ژمنه ده بیا به نه تکرارېږي.**
- **نن ډېره فکري ستړې یم سبا درځم؛ په همـدې خـبرې سره رڼـا د شـاپور ټلیفون پرې کړ.**

رڼا پرېکړه وکړه، چې سبا باید دفتر ته لاړه شي؛ نو سم دستي يې اداري مسؤل ته زنګ وواهه ورته ويې ويل:

سبا ټول کارکوونکو ته خبر ورکړه، چې نهه بجې جلسه لرو، څوک ناوخته رانشي؛ هغه ښه صيب! وويل نور يې خبرې پرې کړې.

ټوله شپه رڼا د دفتر د تنظيم لپاره فکر وکړ بريالۍ نقشه يې جوړه کړه او په سبا د يوه پراخه پلان سره دفتر ته ورسېده، نهه بجې رسماً غونډه پیل شوه؛ رڼا غونډې ته د خپلې پاليسي د تطبيق وينا پيل کړه هغوی ته يې وويل:

ورونو او خويندو!:

زموږ دفتر له دې وروسته د قبايلو هوټل ندي، چې تګ راتګ پکې د خلکو په خوښه وي.

دلته رسميات اته بجې پيل او تر څلورو بجو دوام کوي، د يوې دقيقې ناوخته راتلو هم، چې منونکی دليل نه وي راته د زغم ندی؛ جدي کار ته اړتيا ده، زه د تنخوا په بدل کې کار غواړم؛ که يې څوک نشي کولی همدا نن د استعفی ليک راوسپاري چې په بدل کې يې بل د کار سړی وګمارم کنه کار غواړم او د دفتر د پاليسي خلاف دې رانه څوک د مرستې تمه نه کوي. مننه!

جلسه ختمه شوه.

خو رڼا تر څلورو بجو د دفتر په کارونو کې خورا بوخته وه، له څلورو بجو وروسته چې رسميات ختم شول موټروان ته يې وويل:

موټر چمتو کړه زه نوره کورته ځم، رڼا موټر کې کېناستله د کور په لور يې حرکت پيل کړ له لږ مزل وروسته يې د سړک په خوا کې يوه ډله خلک وليدل، چې له يوې پېښې (حادیثې) راتاؤ دي، د دوی په منځ کې يې په يوه مېرمن سترګې ولګېدې، چې له ويره سرشکوي او خپل مخ په څپېړو وهي، د مېرمنې په خوا کې يوه ماشومه هم ولاړه ده، رڼا چې د دوی ننداره وليده موټروان ته يې وويل:

وروره! موټر ودروه، دلته خامخا کومه پېښه شوې د خلکو په منځ کې هغه مېرمن ډېر بد حال کوي زه ورښکته کېږم؛ خامخا څه ستونزه ده، زه بايد د دوی په ستونزه ځان پوه کړم.

رڼا ژر له موټره ښکته شوه، د ډله خلکو په منځ کې یې مېرمنــې تــه ځــان ورســاؤه، هغې ته یې وویل:

مورې! څه خبره ده؟ ولې داسې بدې ورځې کوې؟ هغې په کوکو او چیغو په رڼا کې هیله مندې سترګې ونیوې، رڼا ته یې په بهانده اوښکو او ژړه غونې اواز وویل:

لورې! زه خو تبا شوم، د ځګر ټوټه رانه بېله شوه، په لسم ټولګي کې مې یوه لورکۍ وه، درې ورځې مخکې د ښونځي په لاره د را رخصتېدو په مهال وتښتول شــوه، دا دی اوس یې مړی په یوه دښته کې پیدا شوی، خلکو یې مړی تر روغتونه رسولي، له روغتونه زنګ وشو چې مور د طب عدلي ازموینو، وروسته مړی در وړو.

زه کونډه یم له خدای ج پرته نور څوک نه لرم، هیڅوک مې د غم خوړلو نه شــته، زه ډېره مظلومه یم، د چا ډار او وېره نه رانه کېږي؛ ځکه خو داسې راسره کېږي.

- د مورکۍ بدو ورځو، خوارې برخې او ویــر خــورا اغېزمنــه کــړه، خپلــې اوښکې یې هم لکه د باران څاڅکي په ګریوان کې راغلې

د بورې مورکۍ په خوا کې کېناسته، سپین دوسمال یې له دسکوله را وکیښ اوښکې یې پرې پاکې کړې بیا یې هغې ته مخ ور واړاؤ، له هغې یې وپوښتل لور دې یوازې وه، چې له مکتبه راتله؟ هغې ځواب ورکړ: نه یــوازې نــه وه، پــه څنــګ کــې یــې ماشومې لور ته ګوتې ونیوې ورته ویې ویل:

دغه لور مې هم ورسره وه؛ رڼا هغه ځان ته نږدې کړه، په غېږ کې یې ونیوله، ورتــه ویې ویل:

څنګه چل ؤ شهزادګۍ ته یې راته ویلی شې، چې څه کیسه وه؟ هغې ځــواب ورکــړ: مور دواړه یو ځای را روانې ؤ، ناڅاپه یو د تورو ښیښو موټر راته ودرېــد دوه کســان راښکته شول، وسله هم ورسره وه زما له خور یې لاسونه تاؤ کړل دوهم کس په خوله لاس ورکېښود، موټر ته یې واچوله هغې ډېره هڅه وکړه، چــې چغــې ووهــي ځــان خلاص کړي؛ خو برمته کوونکو کلکه نیولې وه؛ خوله یې وربنده وه. کسانو اوربزونه وهلي وو د خور په پورته کېدو کې مې، د یوه کس څېره ولیده خو ومې نه پېژانده.

رڼا ماشومه نوره هم سینې ته نږدې کړه؛ په مخ یې ښکل کړه ورته ویې ویل: که هغه کس ووینې، وبه یې پېژنې؟

هغې په ماشومانه انداز وویل: هو پېژنم یې.

رڼا سمدلاسه د اړوندې حوزې امير ته زنګ وکړ د پېښې تفصيل يې ترې وغوښت، خو د حوزې امير له پېښې ناخبري وښوده ورته يې ويل: ته چې کومه پېښه يادوې، دلته نده واقع شوې او که شوې هم وي نو موږ ته يې په اړه چا راپور نه دی راکړی. خو رڼا يې په لنډ ځواب او د ځان خلاصولو په دې پلمه په غوصه شوه ورته ويې ويل:

داسې څنګه کېدای شي، چې تاسې د يوې پېغلې زده کوونکې له تښتولو او بيا وژلو ناخبره ياست؟ حال دا چې دا پېښه ستاسې له حوزې سره نږدې شوې وه.

- **رڼا جانې! موږ څه ډول خبر شو، موږ ته په دې اړه چا عريضه نده کړې، چې پلټنه مو کړې وای.**
- **که څوک تاسې ته عريضه ونه کړي بيا تاسې کوم اجرات نه کوئ؟ تاسې کوم مسؤليت نه احساس کوئ؟ تاسې د هغه چا په فکر کې نه ياست، چې د هغوی له برکته تاسې د معاشاتو او امتيازاتو څښتن ياست؟**

د حوزې امير چې د رڼا خبرو ته ځواب نه درلود ټليفون پرې کړ.

رڼا د وژل شوې زده کوونکې خور له ځان سره واخيسته، تر څو يې د حوزې امير ته بوځي او ورته ووايي، چې دغه ماشومه د تښتونکو له ډلې يو کس پېژني، تاسې بايد پلټنې پيل کړئ. هغې د دې موخې د تر لاسه کولو لپاره د حوزې دروازې ته ورسېده، دوه ساتونکي د دروازې مخې ته ولاړ وو، د رڼا موټر دروازې ته ورنږدې شو د يوه سرتېري په ليدو ماشومې په موټر کې چغې کړې، ويې ويل:

هغه کس چې زما خور يې موټر ته پورته کړه دغه سرتېری وو، هلته په عادي جامو کې ؤ، اوس يې دريشي کړې، رڼا د ماشومې په خوله لاس کېښود ورته ويې ويل: غږ له خولې ونه باسې، نه داسې ووايې، چې دا سرتېری پېژنم، زه ژمنه کوم چې ستا د خور قاتل به برملا کوم او هغه ته به سزا ورکوم، خو اړينه ده، چې خوله چپ ونيسې، تر څو دوی شک وانه خلي. رڼا د ماشومې په سرلاس راکش کړ د هغې سترګو ته يې په ځير ،ځير وکتل ورته ويې ويل:

ته همدلته کښېنه، زه ورښکته کېږم تر څو له دوی سره وغږېږم؛ ماشومې د هو په دود سر وخوځاوه، رڼا له موټره ښکته شوه، هغې لاڅو ګامه نه ؤ اخيستي چې کوچنۍ ماشومې يې هم تر شاه قدمونه تعقيب کړل. رڼا د هغې د قدمونو ترپا

واورېده، له ګوتې ونیول شوه په شاه یې راوکتل په ماشومې یې نظر ولګېده د هغې غبږ یې واورېد، ورته ویې ویل:

زه هم درسره ځم، رڼا ماشومې ته ور ټیټه شوه هغې ته یې په غوږ کې وویل: راسره لاړه شه خو پام دې وي، چې کوم لیونتوب ونه کړې او غږ دې له خولې راونه باسې.

د حوزې په دروازه کې ولاړ سرتېري، چې په ماشومې سترګې ولګېدې، ژر یې له غاړې په تاؤ ګولي بند کې خوله او پوزه پټه کړه، رڼا هم نوموړی سرتېری ولید، چې د ماشومې په لیدو یې د ځېرې پټولو هڅه وکړه، سرتېرو ته په رسېدو رڼا ځان وروپېژاند او له امیرسره د لیدو غوښتنه یې ځینې وکړه. مخ پټي سرتېري ورته وویل:

دلته منتظر شئ؛ زه امیر صیب ستاسې له راتګه خبروم، هغه د امیر خواته لاړه رڼا یوې ګوښې ته کېناسته، پاتې سرتېري له رڼا پوښتنه وکړه:

خورکۍ! خیر خو ؤ، څنګه راغلي یاست؟

- **خیر چیرته دی وروره! درې ورځې وړاندې د دې خوارکۍ ماشومې بله خور، چې د لسم ټولګي زده کوونکې وه وتښتول شوه، نن یې جسد پیداشوی اوس د ځېرنو لپاره په روغتون کې ده، بیا یې مخ بل طرف ته واړاؤ، ویې ویل:**

د حوزې په سل متري کې دومره لوی جرم ترسره کېږي، خو تاسې یې مخه نه نیسئ، مخنیوی خو لا لویه خبره ده له پېښې خبر هم نه یاست، له دې مالومېږي، چې تاسې هم ورسره شریک یی.

سرتېري یې خبرې واورېدې، ترخه مسکا یې وکړه، رڼا ته یې وویل:

خورې! ته په حقه یې ما دې خبرې واورېدې، خو زما د لاس ګوتو ته وګوره وینې، چې د یوه لاس ګوتې هم یو شان نه وي؛ مورږ دا منو چې زمورږ لمن هم له بدو خلکو خالي نده ده، خو دا په دې مانا هم ده، چې ټول بد خلک یو، د ځینو په کړنو په ټولو پولیسو همدا تور پورې کول به، له انصافه لرې وي.

- **زه درسره سل په سلو کې موافقه یم، جرم فردي عمل دی، هغه که په هره طبقه کې وي او په دې اعتراف کوم، چې په ټولو یې اطلاق انصاف نه دی.**

سرتېری د رڼا لور ته نږدې شو، هغې ته ویې ویل:

خورې! زه دې درک کوم، له خبرو دې ځرګندېږي، چې یوه خواخوږې ښځه یې، له دې وړې بې کسه ماشومې سره دې همدردي خوند راکړ؛ موږ په خپله ټولنه کې داسې کم خلک لرو، چې له تمې پرته او د خپل ایماني مسؤلیت له مخې یو نیک کار تر سره کړي، په ټولنه کې د ستا په شان د خلکو ډېر کمی احساسوو ، راته ښکاري چې ته یوه ایماندازه خبریاله یې. زه ستاسې ته د پېښې په اړه له یوه رازه پرده پورته کوم، خو شرط به دا وي، چې راز به راز وي.

رڼا له خپله ځایه پاځېده، د سرتېري په لور یې ځو ارام قدمونه واخیستل، هغه ته یې په ځیر ځیر وکتل ویې ویل: زه ژمنه کوم، چې ستا خبرې به له ماسره محرمې وي، یوازې که یې اړتیا شوه نو ستا په اجازه به یې په محکمه کې ځرګندې کړم.

- سمه ده زه درسره موافق یم، که محکمه کې اړتیا شوه نو زه او زما د راز ملګري حاضر دي، چې خپله شاهدي ووایي؛ ځکه چې موږ دلته وجداناً نارامه یو.
- راځه موټر کې کښېنو که هغه بل سرتېری راشي بیا موږ خبرې نه شو کولی، هغه د رڼا خبره ومنله په موټر کې د کښېناستلو نه، وروسته سرتېري وویل:

امیر صیب اوس هم دننه د شرابو محفل جوړ کړی، هغه سرتېری چې ور ننووت د پرې ملګری یې دی.

هغه زده کوونکې نجلۍ، چې ته یې یادوې ما په خپلو سترګو ولیده، چې د امیرصیب کسانو موټر ته پورته کړه د هغې چغې مې اوس هم په مغزو کې انګازې کوي، سترګو ته مې درېږي، خو دوی هیڅ زړه سوی پرې ونه کړ. هغه یې وتښتوله. دوی د میلمستون په نوم ځانګړی ځای لري، هلته نجونې وړي بیا د راز د نه افشا لپاره له اختطاف شوې کس ژوند اخلي؛ هغه خبرې اوږدې کړې، رڼا یې خبرې له ثبت سره یو ځای په غور اورېدې، هغه وویل: همداسې بې ضمیره خلک د نظامي یونیفورم څخه ناسمه ګټه اخلي، خپلې ناولې موخې پرې خړوبوي، رنګه هم د ټولو هم مسلکه بده وي.

سرتېري غوښتل نورې خبرې هم وکړي؛ خو هغه بل سرتېري له لرې پرې راغږ کـړ؛ راشه امير صيب دې غواړي، دغې مېرمنې ته ووايه چې امير صـيب ميټينــګ لـري اوس وخت نه لري بل وخت راشئ.

رڼا يې په غبرګون کې سر وخوځاوه، په خوا کې له خواخـوږي سرتېـري يــې مننـه وکړه، هغه ته يې هم د تلو اجازه ورکړه.

رڼا نوره د هغه روغتون په طرف روانه شوه، چې د پېغلې زده کـوونکې جسـد پکـې ايښی وو.

له لنډ مزل وروسته هلته ورسېده، له ډاکترانو يې د هغوی د پلټنو له مخې د هغې د وژنې لامل پوښتنې پيل کړې.

هغوی وويل: په زده کوونکې جنسي تېری شوی، له هغه وروسته وژل شوې، د دې خبرو په اورېدو رڼا نوره هم غمجنه شوه؛ د حوزې له اميـر نـه يــې د غـچ اخيسـتو ځواك په وجود کې په څپو شو.

ستړې ستومانه د شپې اته بجې د کور په لور روانه شوه په لاره کې يې لومړی ماشومه خپلې کورنۍ ته وسپارله، وروسته يې ځان خپل کور ته ورساوه.

مخکې له دې چې د خوب کوټې تـه لاړه شي مـور تـه ورغلـه، هغـې لـومړی ښـه وښکنځله بيا يې ورته وويل:

دا وخت دی چې ته راځې؟ ته دا توره شپه وګوره او ستا راتګ وګوره. ته دا شرايـط نه وينې، چې هره ورځ له خلکو سره څه کېږي؟ تښـتول، وژل او بـې عزتـه کـول زموږ د ټولنې معمول ندي او که ځواب دې هو وي نو ولې دومره ناوخته راځې؟

په رڼا لا هم د خفګان وزرې غوړېدلې وې، نرمه مسکا يې وکړه، ويې ويل:

مورې!

ستا دعاوې ما ته فولادي ديوال غوندې دي، له ماسره ستا دعاوې دي، هيڅ څوك به ماته زيان ونه رسوي، خپل دسمال يې د مور په مخ راکش کړ بيا يې مـاچ کـړه، ورته يې وويل:

سبا ته يو لوي کار کوم، يو لوی اقدام کوم په يوه خطرناکه سره کرښه پښه ږدم، خو مورې! ته دعا راته وکړه چې په دې کار کې بريالۍ شم.

- د څه شي لوی کار؟ څه ډول سره کرښه لورې!؟ ته څه کول غواړې؟ د کوم گواښ سره بیا ځان مخامخ کوې؟. رڼا لنډه مسکا وکړه ویې وویل:

مورې! هیڅ داسې کار نه کوم، چې گواښونده وي، خو په هر واړه او لوی کار کې ستا دعاوې زما لپاره د بریا دروازې پرانیزي. مور یې د خبرې اورېدو سره سم لاسونه لپه کړل، رڼا ته یې په دعاؤ پیل وکړ ویې ویل:

لورې! خدای دې لکه ابراهم ع په اور او اوبو کې وساته؛ خدای ج دې لکه یونس ع د ماهي په گېډه کې له خطره وژغوره، خدای دې بری درکړي، خدای دې د هر مظلوم د مظلومیت اواز کړه، خدای ج دې د هر خاین په وړاندې له ملت نه، د دفاع په خاطر لکه سپر وگرځوه.

زما دعاوې له تاسره دي لورې!.

رڼا د مور په هره خبره لکه بیټری چارچ کېده، انرژي یې اخیسته، همت یې پیداکاوه، هغه زړه نازړه توب یې له منځه لاړ، چې سبا به د یوه قدرت مند واسطه دار حکومتي مامور د خیانت د ښکاره کولو په وړاندې د راپور له جوړولو منع کوله.

رڼا له موره رخصت واخیست، په خپله خونه کې یې د راپور په جوړولو پیل وکړ؛ ټوله شپه یې د هر اړخیز راپور په جوړولو تېره کړه او بلاخره یو بریالی راپور یې چمتو کړ.

سهار شو، د دوهمې حوزې امیر له شاتو، پنیر، هگیو او شیدو ډک دسترخوان سره د سهار ناشتې ته ناست ؤ، چې تلویزون کې خبرونه پیل شول.

د خبرونو سرټکو ته غوږ شو.

ناڅاپه یې د ټلویزون په سکرین پر خپل تصویر سترگې ولگېدې. ویاند وویل: په سیمه کې د ښتونې او ډار اچونې پېښې زیاتې شوې دي، چې خلک یې په تشویش کې اچولي؛ نن د هغې ښتول شوې او بیا وژل شوې زده کوونکې څرک ولگېده، چې درې ورځې وړاندې د مکتب په لاره نادرکه شوې وه. د ځواني مرگې زده کوونکې په اړه د افغان رسنیز دفتر مرستیالې رڼا داسې اسناد او شواهد موندلي، چې د ښتول شوې نجلۍ په ښتولو کې د دوهمې حوزې امر لاس درلود. د طب عدلي ازموینو ښوده، چې لومړی پر نجلۍ جنسي تېری شوی او بیا وروسته وژل شوې. د دې خبرې په اورېدو، امیر ټکان وخوړ احساساتي شو، په لاس کې ریموټ

يې په ځمکه وويشت، جيب ته يې لاس کړ ټليفون يې راوښکه؛ رڼا تــه يــې زنــګ وواهه، ورته ويې ويل:
اغلې رڼا! دا زه دې تلويزون په شيشه څه ګورم؟ تا د کومې عقدې له مخــې دا کــار کړی؟ تا زما په وړاندې په کوم جرئت دومره لويه دسيسه جــوړه کــړې ده؟ تــه مانــه پېژنې، چې په ارګ کې مې ورور د رئيس جمهور ارشد مشاور دی، زه دلته په خپل زور راغلی يم، وزير داخله هم زما دنده نشي ځنډولی، زما له زور او زر نه، نا خــبره زما سره سر وهي، تا په دې کار سره د اور سره لوبه پيل کــړه؛ زه درسره ژمنــه کــوم چې د دې کار سزا به درکوم، ته ما نه پېژنې، کمرې او مايکونه به دې سر ته کېږدم، زه درته خبر داری درکوم، چې دغه سودا به درته ډېره قيمته پرېوځي.
رڼا د حوزې د امير په خبرو نری مسکا وکړه ورته ويې ويل: دا سمه ده چې ته زورور يې تښتونه، وژنه او د عزت لوټونه ستا دنده ده او په دې خبرو سره دې زه نوره هــم ډاډه کړم، چې ما کومه تېروتنه نده کړې، مجرم مې په ريښتوني ډول پېژندلی، مــا سمه لاره غوره کړې دا چې ته ما په مرګ ګواښې، زه له دې خبرو نه ډارېږم؛ ځکــه چې زما ژوند ستا په لاس کې نه دی، زما د ژوند پرېکړه بل څوک کوي، ترڅو چې هغه زما په اړه د مرګ پرېکړه ونه کړي زما يوه ويښته هم څوک نشي زيان منولی، ياد لره، چې ما په دغسې اخطارو نه شې ډارولی او نه داسې اخطارونه زمــا لپــاره نــوي دي، چې ټکنی مې کړي، زه ورسره عادي شوې يم.

- په تمه اوسه، زه د اخطار د تکرارولو عادت نه لرم او ډاډه شه، چې زه پــه دې اړ چپ نه پاتې کېږم. هغه نور ټليفون پرې کړ؛ رڼا هم ســوړ اســويلی وويست له ځان سره يې وويل: اخخخ هېواده کوم ټپ دې وګنډم؟ کومــه بــدبختي دې وژاړم، کــومې نيمګړتيــا تــه دې وځــورېږم؟ چيرتــه، چــې خودسري وي هلته مسوؤلانه دنده څومره ســتونزمنه وي، بــس خــدای ج دې جوړ کړه هېواده. رڼا په دې فکرونــو کــې ډوبــه وه، چــې د دروازې ټک، ټک يې د سوچونو لړۍ پرې کړه؛ د دروازې ساتونکی يې راننووت، ورته ويې ويل:

د ملي امنيت کسان راغلي دي، له تاسره ګوري. هغې ځواب ورکړ: ورته ووايه دننــه راشئ.

هغوی دې رڼا دفتر ته ور ننه وتل ، د رڼا په دفتر کې د هغې مخې تـه کېناسـتل، و یې ویل:

مور ستا د سهارني راپور جزيات غواړو؟

رڼا دواړه له نظر تېر کړل، له ونې دنګ ښایسته رنګي کس تـه یـې وکتـل ګـرد مـخ اوږدې پوزې او شنو څرڅو سترګو یې جلا جذابیت درلود، ورته ویې ویل: زه به له اسنادو سره یو ځای جزیات درکړم؛ خو دا څه کوئ؟

د پټې دندې پولیس وویل:

که اسناد د باور وړ وي، موږ کولی شو د حوزې امیر ونیسو، عدلي او قضایې ارګانونو ته یې وسپارو.

- **خو هغه لویې، لویې خبرې کوي، وایي چې ارګ مې خپـل دی، وزیـر داخله مې هم نه شي لرې کولی.**
- **اغلې رڼا! زه هم ستا غوندې د دې خاورې زیمه وار بچی یم؛ زه د چا زور او زر ته نه تسلیمېږم، ماته د قانون پـه وړانـدې زورور هـیڅ دي، اوس د زور او ټوپک وخت په ختمیدو دی، دلته قانون دی له قانونـه هیڅـوک لوړ نه دي.**

رڼا چې له ونې د دنګ سړي خبرې واورېدې، په سـترګو کـې یـې د هیلـه منـدي اوښکې را بیدارې شوې، د خوښي اوښـکې یـې پـه ګـلابي غـومبرو لارې وکـړې، اوښکې یې پاکې کړې، اسناد یې ورته وښودل، ثبت شوی غږ یې هم ورته وسپاره د وژل شوې زده کوونکې، ماشومه خور یې هم ورته راوغوښـته، هغـې هـم شـاهدي ورکړه، چې د حوزې د امیر یو ساتونکي یې د خور په تښتولو کې لاس درلود، چې هغې حوزې ته له راتلو وروسته هغه پېژندلی وو.

د پټو دندو پولسو ته اسناد د دې وړ شول، چې د حوزې امیر ونیسي؛ خپل اجرایـه ځواکونه یې راوغوښتل، حوزه یې محاصره کړه امیر صیب زلمی یې له خپلې ډلګۍ سره یو ځای موټرو ته پورته کړل.

دا صحنه د افغان رسنیز مرکز یوه خبریال ثبت کړه، ماښام بیا د رڼا په اتلولي د امیر زلمي د نیولو او بندي کولو خبر خپور شو.

شاپور، چې ډېر به په خپل دفتر کې نه وو، زیاتره وخت په خپل تجارت بوخت وو؛ ماښام په اطاق کې ناست وه، د شنه چاې پیاله یې هم تر څنګ وه، ټلوېزون ته یې کتل، چې د رڼا خبر خپور شو.

هغه خبر، چې د یوې حوزې امیر یې له کبله د زندان تر بریده ورساؤه.

هغه مسکی شو، له ځان سره یې وویل: رڼا! دربانديې ویاړم، ته هغه څه کوې چې زما خوښېږي، ته مې ځکه خوښه یې، چې تل زما د زړه کارونه کوې. ټلیفون یې راواخیست، رڼا ته یې زنګ وواهه؛ هغې ته یې د سلام ویلو وروسته وویل: دا هېواد ډېر کار ته اړتیا لري، ډېرو قربانیو ته اړتیا لري، چې دغه قربانیو ته هر څوک بدبختانه، چمتو نه دي. که موږ د ګوتو په شمېر ستا غوندې څو رڼاګانې ولرو؛ نو د هېواد دا تیارې به له منځه لاړې شي، ظلم به پای ومومي، د چا حق به تر پښو لاندې نشي، څوک به جرئت ونه کړي، چې له قانون نه، سرغړونه وکړي.

رڼا چې د شاپور له خولې خپل داسې مسلسل صفت واورېده حیرانه شوه، ویې ویل: دا دومره صفت د څه لپاره؟

- **رڼا ستا راپور مې واورېد، تا نن ډېر لوی کار ترسره کړی، نن دې د یوې مظلومې پېغلې د معصومو وینو غم وخوړ؛ د هغې غچ دې واخیست، د هغې روح دې ارام کړ، هغې ته دې عدالت وغوښت، له دې کار سره دې د څومره نورو کسانو ژوند ته ګواښ محوه کړ. د هغې د بورې مور د درونډ غم پیټی دې کم کړ؛ د هغې په سینه کې په بل اور باندې دې اوبه واچولې. اغلې رڼا! مننه، چې ته له موږ سره کار کوې.**

رڼا یې په خبره وخندل، ورته ویې وویل: رئیس صیب! زه کار کوم تاسې پیسې راکوی؛ نو مننه دڅه لپاره؟

- **ماته نور رئیس مه وایه، ته نوره د رسنیز دفتر مشره یې، زه دې له کاره راضي یم، زه هسې هم په تجارتي کارونو بوخت یم، دا مسؤلیت نور تاته در سپارم ته، چې څه کوې خپلواکه یې نوره اړه نه یې په لوړو پرېکړو کې له ما مشوره وغواړې. ما رسنیز دفتر د همدې لپاره جوړ کړ، چې خلکو ته په همدې سپېڅلي مسلک کې رېښتونی خدمت وکړم، خو تر دې دمخه بریالی نه وم؛ ځکه زه په خپلو تجارتي چارو بوخت وم، نور به مې چې**

ددې کار لپاره ګمارل نو، هغوی به خپله شپه تېروله، هیڅ کس مـې سـتا غوندې مسؤلیت پذیره ونه مونده. ته زموږ دفتر ته خدای ج داسـې یـوه ډالی ورکړې، چې موږ یې له ډېر پخوا تمه درلوده.

- له زنګ سره دې لومړی وډاره شوم مال هسې نه، چې د راپور په لیـدو را باندې په قهر شوی نه یې، خو ښه وو خبره سرچپـه شـوه تـا زه لا تشـویق کړم، ماته مو همت راکړ، زما حوصله مو را زیاته کړه، زه درنه خوښه شـوم او زه درته ډاډ درکوم، چې زه به خلکو ته خبریالي وښیم، چـې خبریـال څوک دی، څه رسالت لري، څومره اغېزمن او ارزښمن دی.
- رښا جانې! له تا سره چې په ټلیفون په خبرو بوخت یم، یو بل مسلسل زنګ راځي، له تاسره بیا خبرې کوم، زه به دې ټلیفون ته ځـواب ورکـړم چـې ولې دومره په عذاب دی، دا څوک دی او څه وایي؟ هغـې پـه سـمه ده ویلو سره اړیکه پرې کړه.

شاپور ټلیفون اوکې کړ، ورته وویل شول:

شاپورګیه! له ځانه دې لوی کارونه پیل کړي، سـړی لـه خپلـې بړسـتنې سره ښـې غځوي ته نه پوهېږې، چې ماسره سر وهل سړی له سره خلاصوي، کوما ته یې بیایي او زیاتره وخت بې چاره د بې هوښي په حالت کې له خاورو لاندې کـور تـه ځـي، دې دایمي خوب ته لکه، چې ستا هم اشتها شوې؟

شاپور، په حیرانتیا سره وویل: لطفاً ځان راوپېژنه؟

- د رئیس جمهور مشاور یم.
- نو زما یې څه چې مشاور یې او دا دومره غوصه په څه یې؟
- زما ورور ته مو دسیسه جوړه کړه، هغه مو زنداني کړ، هغه مو د تورو تمبـو شاته وغورځاوه، هغه د ورځې په لس ګونو زره پیسې پیدا کـولې، افغـانۍ هم نه بلکې ډآلر، خو ستا د یوې خبریالۍ له لاسه مو دا هر څه له خـولې ووتل. ورور! مې بندي شو خدای ج خبر، چې کلـه بـه خلاصـېږي، زمـا شناخت هم کار نه کوي؛ ځکه رسنیو یې خـبر خپـور کـړ، څـوک راسره مرسته هم نه کوي.
- نو زه څه خدمت کولای شم، مشاور صیب!؟

- زه پوهېږم، چې د راپور په جوړولو او خپرولو کې ستاسې د مرستیالې لاس ؤ، که هدایات ستاسې وي هم راته یې واضح کړئ او که هغې په خپل سر دا کار کړی وي، هم راته یې څرګنده کړئ؟

ځکه چې موږ وخت نه لرو،او نه نور خپلو هلکانو ته قناعت ورکولی شو

- هلکان دې غواړي څه وکړي؟
- هغه به داسې څه وکړي، چې ټولو خلکو ته به عبرت شي، خلک به پوه شي، چې له موږ سره ځان بندول څه مانا لري او پای یې څه وي.

د مشاور خبرو د شاپور احساسات راوپارول خوا و شا یې وکتل ریموټ یې را واخیست د ټلوېزون اواز یې ټیټ کړ ویې ویل: مشاور صیب! زموږ په رسنیز دفتر کې رئیس، مرستیال، منشي او خبریال نشته ټول لکه د یو وجود په شان یو، راپور رڼا خپور کړی، په رڼا لاس پورته کول په ما لاس پورته کول دي او په ما لاس پورته کول د هر چا کار نه دی. هر غل، د ملت په ژوند لوبې کونکی، خائن، شراب خور د دې جرئت هم نه لري چې موږ ته پورته وګوري؛ ځکه هغه بې ضمیره، بې ویجدانه، د یوې با شهامته، ایمان دارې، خدای پرستې او په هېواد میینې خبریالې په وړاندې کله د کوم غبرګون جرئت لري؛ که دوهم ځل دې ټلیفون وکړ، مشاوریت به دې سرته درته کېږدم، ما دې ټولې خبرې ثبت کړې، زه به دې یو لحاظ وکړم، چې رڼا ته به یې نه ورکوم، کنه سبا په ټلویزون کې درباندې ګردی مېز جوړ کړي، ستا په تن کې به دا شته کالي هم درنه وباسي، له وروره خو دې د حوزې امیریت لاړ، ستا مشاوریت به هم له عزت سره یوه ځای درته په یوه غیران کړي.

مشاور ټلیفون پرې کړ.

»»»»»»»»»»»»»»

د ملیحې خور هم د رڼا د زړورتیا کیسه له ټلویزون، نه کتلې وه، د راپور له لیدو وروسته ملیحې ته راغله، په خوا کې ورسره کېناسته، ورته ویې ویل: هغه رڼا نه ده.

- کومه رڼا!؟
- هغه، چې له تاسره یې جنګ کړی ؤ.
- بنه! نو:

- هغې پرون د دوهمې حوزې امير چې زورواکی ؤ، د هيڅ چا پروا يې نـه درلوده، په بندي خانې ننه باسه.
- ولې هغه کومه نظامې چارواکې ده، چې د حوزې امير بندي کوي؟
- نه، هغې د حوزې دې امير د فساد او انسـان تښـتونې راپـور خپـور کـړ، شواهد يې هم موندلي ؤ، امنيه قومنداني اړه شوه، چې دې حوزې اميـر په دې شواهدو ونيسي.
- رښا په دې کارو څه غواړي ثابت کړي؟ هغـه يـوه شيشـکه ده، هغـه يـوه روحي ناروغه ده، هغه يوه کوډګره ده، چې زما کوژدن يې هـم د خپلـو کوډو په تمثل کې راګير کړی دی، هغې په خپل راتګ سره زما له خاونده يوه نانځکه جوړه کړه، لومړی يې زمـا ورور لـه دنـدې پـرې ګوښـه کـړ، وروسته يې زما په وړاندې سپين سترګي وکړه، زه يې بې عزتـه کـړم ويـې وهلم او ان تر روغتونه ورسېدم، خو مېړه مې په عـوض د دې چـې هغـه ورټي او په دغه غير انساني کړنې سره هغه له دنـدې ګوښـه کـړي، زمـا د تمې خلاف يې د هغې ننګه وکړه، زه يې ورټلم، زه يې ملامته کړم، نور دا حالت نه شم زغملی، مور ته مې ووايه: زه له فراغتـه مخکـې واده کـوم؛ څکه هغه کوښښ کوي زما خاوند له ما خپل کړي، مـور دې د شـاپور لـه کورنۍ سره خبرې وکړي.
- خورې! ستا فراغت ته څلور مياشتې پاتې دي، لږ حوصله ولـره، تـه چـې څه ډول فکرونه کوې دا هسې شيطان په ذهن کې دراچـوي. دا زمـوږ د کورنۍ پرېکړه وه، چې واده به ستا له فراغته وروسته چمتو کـوو، زه اوس څه ډول دوی ته قناعت ورکړم؟
- خورې! ته هغه څه نه ګورې، چې زه يې ګورم، ماتـه مـې لـه پوهنتونـه، ژوند غوره دی، يو سمستر له واده وروسته هم ويلی شم، خو که د شـاپور په زړه کې يو ځل هغې شيشکې ځای ونيو بيا نو زما ژوند تبا کېـږي، هـر څه مې له لاسه ځي، زه نه پرېږدم، چې ژوند مې تبا شي.

د مليحې خور چې بله د خلاصون لاره نه درلوده د هو په دود يې سر وخوځاوه ويې ويل: سمه ده، زه به خپله هڅه وکړم.

»»»»»»»»»»

شاپور ته د مشاور له زنګه نیم ساعت نه ؤ تېر شوی، چې ټلیفون شرنګار یې د غـوږو پردې یو ځل بیا په اهتزاز راوستې، د ټلیفون په سکرین یې ولیدل، چې مشاور بیـا زنګ وهلی؛ شاپور د اوکـې بـټن پـه کېکـاګلو سره پـه غصـه ناکـه لهجـه، وویـل: مشاوره! ما درته وروستی خبرې کړې دی؛ نور دې د خبرو لپار څه نه لرم زه ستا لـه دې مقامه نه ډارېږم، لاس دې خلاص توره دې ازاده، ستا موقف تاته لوړ ښـکاري، موږ ته د خدای ج له مقامه وروسته هیڅ هم لوړ نه ښکاري، خبر اوسه.

مشاور د شاپور د تمې خلاف لکه مړ شوی اور تودخه نه درلوده، ویې ویل:

وروره! رڼا لیونی ده. ما د هغې په اړه مالومات واخیستل، هغه ځان د خلکو نماینده ګڼي، د خلکو په مینه کې دومره غرقه شوې چې د ځان په کیسه کې هم نده. زه له دې خبرې تېر یم، زما ثبت ورنه کړې، که ور دې کړ پرته له ځنډه به یې نشر کړي، زه درسره کار نه لرم؛ خو له دې پس دې له موږه هم تېره شي.

شاپور یې په خبره وخندل او بیا یې وویل:

څه سمه ده مشاور صیب! نور یې ټلیفون پرې کړ.

رڼا د دفتر د کارونو د لا پیاوړتیا لپاره پرېکړه وکړه، چې په ولایتونـو کـې لـه خپلـو ژورنالستانو سره ناسته وکړې او هغـه سپارښـتنې ورتـه وکـړي، چـې د ژورنـالېزم د اوصولو په مراعتولو خپلې دندې پر مخ بوځي.

اداري مدیر ته یې د ناستې جوړولو سپارښتنه وکړه.

سبا سهار د دفتر په لور په هغه لاره برابره شوه، چې څو ورځې وړاندې د یـوې بـې وزلې کونډې زده کوونکې لور تښتول شوې او وژل شوې وه؛ د هغـې کـور تـه پـه رسېدو سره یې موټروان ته وویل: وروره! موټر ودروه.

هغه وویل: خیر خو دی اغلې رڼا!؟

- **دلته د هغې کونډې مورکۍ پوښتنې ته ورځـم، د چا چـې څـو ورځـې وړاندې لور شهیده شوې وه. رڼا له موټر ښکته شوه په ګړندیو ګامونو یې د کونډې مورکۍ د کور په لاره لار لنډوله؛ شاته یې وکتـل دوه کسـان چـې اوربوزونه یې وهلي ؤ له شاه ورپسې ؤ؛ رڼـا لنـډ وخـت وروسـته د هغـې کونډې د کور دروازې ته ورسېده، خو په شا یې هم د سترګو لـه کونجـو**

راکتل، تر څو د هغو کسانو په موخه پوه شي، چې له شاه ورپسې را روان دي. رڼا مخکې له دې، چې دروازه ټک، ټک کړي د ضربه يي مرميو نښه وګرځېده په دوړو کې پټه شوه لوړه تنه يې لکه برغنډ چنـار پـه دروازه ور ولوېده، دروازه هم د رڼا په ور لوېدو خلاصه شوه، پـه کـور کـې کونـډه ميرمن چې په برنډه کې ناسته وه، وېرېدلې سـترګې يـې لـه دروازې سره نښلولې وې، د رڼا په ليدو په چابکو قدمونو راپورته شوه رڼـا يـې حـويلۍ خوا ته کش کړه، لومړی يې خلاصه دروازه وتړله وروسته يې رڼا پـه غېـږ کې ونيوله، هغې فکر کاوه د ضربه يي مرميو لـه کبلـه بـه د رڼـا پـه چنـار څواني د بخۍ مرميو ټپونه ويني، هڅه يـې کولـه د مـړې رڼـا سـترګې د ځنکدن پر وخت ور پټې کړي؛ خو د هغې د تمې خلاف رڼا لکه زغره وال سپاهي روغه رمټه په نظر ورغله. د رڼا په ګرد سپوږمۍ ډوله مخ باندې يـې لاس ور تېر کړ، ګردونه يې ترې پاك کړل، د يخو اوبـو څـاڅکي يـې د هغې پرمخ ور وغورځول، پر مخ يې نرمې نرمې څپېړې ورکړې رڼا تـورې بڼه ورې سترګې راپورته کړې، يوه او بل اړخ ته يې وکتل.

کونډې مورکۍ چې د رڼا غړېدلې سترګې وليدې، په شـونډو يـې د خوښـي مسـکا خپره شوه، ورته ويې ويل: رڼا لورې! ته ښه يې؟

- **هو زه ښه يم؛ خو نه پوهېږم ولې بې هوښه شوی يم؟**

هغې رڼا راپورته کړه، له لاسه يې ونيوله؛ رڼا سپين کالي اغوسـتي ؤ، ټيکـری تـرې لويدلی ؤ، هغه لږ نوره هم په خود شوه ځان تـه يـې پـام شـو، ژر يـې پړونـۍ را واخيست، خو پر پړوني يې د قلمي ګوتو سرې نښانې وليـدې، خپلـې منګـولې تـه متوجه شوه ورغوې يې له وينو ډك او سوری وليده له کونـډې مـورکۍ يـې خپـل ټپ، پټ کړ تر څو هغه وارخطا نشي، له هغې سره روانه شوه تـر برنـډې يـې ځـان ورساوه.

د دوی له کېناستو سره سم بهر شور شوه، دروازه وټکېده، غـږ وشـو دروازه خلاصـه کـــــړئ، ژر دروازه خلاصـــــه کـــــړئ!. رڼـــــا لـــــه ځـــــان سره وويـــــل: لکه، چې تقدير دې نوره په دې ځمکه پاتې کېدل نه غواړي؟ لکه، چې دانـه دې ختمه ده، په لومړی حمله کې خدای وساتلې، خو اوس نه ژغـورل کېـږې. مـور،

کوچني ورور او دوه خويندې يې سترګو ته ودرېدې د هغوی د راتلونکي لپاره پښې او لاسونه پسې مړه کېدل؛ شاپور يې فکر ته ورغی، ژر يې ټليفون را واخيست هغه ته يې زنګ وکړ، ور ته ويې وويل:

زما د ژوند وروستۍ شېبې دي، هيله ده زما د کورنۍ خيال وساتې؛ ځکه هغه نور له خدای پرته څوك نه لري.

- **له تا مخکې دې زه مړ شم، زما ژوند دې هم خدای ستا کړي، ستا د کورنۍ لپاره خو زه يم که ته مړه شې زما لپاره به څو ك وي.**
- **شاپوره! د ټوکو وخت نه دی زه محاصره يم په رغوي او مټ مې مرمۍ خوړلې دي، اوس حمله کوونکي د دروازې تر شا ولاړ دي، وايي دروازه را خلاصه کړئ.**

شاپور چې د رڼا د زخمي کېدو خبره واورېده اور پرې بل شو په بيره يې وويل: دروازه خلاصه نه کړئ، ادرس راکړه زه په لسو دقيقو کې در رسېږم. کونډه مورکۍ د دروازې تر شاه ودرېده غږ يې وکړ؛ ظالمانو له مورۍ څه غواړئ؟ تاسې نه شرمېږۍ، چې د يوې مېرمنې شاه مو نيولې؟

له بهره غږ وشو: مورې! زه د رڼا موټروان يم، ټوپک وال وتښتېدل په موټر سايکل سپاره ؤه، دروازه را خلاصه کړئ، ما موټر د دروازې مخې ته درولی؛ رڼا څنګه ده؟ که ټپي وي، چې ژر يې روغتون ته ورسوو.

هغې ځواب ورکړ: لږ شرم وکړئ، په دې درواغو نه شرمېږئ؟ لاړشئ، د کوم نارينه سره وجنګېږئ، د ځان غونډې زورور وګورئ، تاسې د دې تور سرې، نه څه غواړئ؟

رڼا حيرانه ناسته ؤه د مرميو کړسا يې غوږونه کاڼه کړي ؤو، غږ يې سم نه اورېده. شاپور د رڼا موټروان ته زنګ وواهه، له هغه يې د ادرس غوښتنه وکړه هغه ورته ادرس ورکړ، د شاپور موټر په پاخه سړک، نور موټر داسې پرېښودل لکه هغوی، چې په خامه کې روان وي او يوازې ده ته يې پوخ سړك په واك کې ورکړی وي، لکه جيټ الوتکه له هر کتونکي د سترګو په رپ کې پنا کېده.

لس دقیقې لا نه وې پوره شوې چې شاپور د رڼا ځای ته ورسېد، له مـوتر وانـه یـې پوښتنه وکړه: ته ولې لکه بوت ولاړ یې رڼا ټپي ده او ته بېغمه او بې مسـولیته منتظـر یې

- د کور خاونده دروازه نه را خلاصوي، وایي: تاسې ټوپک واله یاست، پـه موږ باور نه کوي او نه موږ قناعت ورکولی شو.

شاپور دروازه په لغته ووهله له هغه خوا یې غږ واورېده، چـې دروازه ماتـه هـم شي موږ یې نه در خلاصوو.

شاپور ژر ټلیفون را واخیست، رڼا ته یې زنګ وکړ، ویې وویل:

رڼا جانې! مه وراخطا کېږئ زه د دروازې مخته ولاړ یم، ستا موټروان هم راسره دی؛ دلته هیڅوک نشته بېره وکړئ دروازه راخلاصه کړئ.

هغې کونډې ښځې ته د دروازې د خلاصولو اشاره وکړه، دروازه خلاصه شوه، شاپور وارخطا کورته دننه شو، تر رڼا یې ځان ورساؤه هغې ته یې ښکته او پورته وکتل، بیـا یې د هغې د لاس ټپ ته پام شو، د هغې په نازکو سـپینو لاسـو یـې د وینـو لیکـې ولیدې، په سترګو کې یې اوښکې راغلې، په ژړغوني اواز یې وویل:

شکر، چې بیا ځلې له مرګه خدای بچ کړې، ته به یا مړه کېدې او یا نه، خـو پـه مـا دې په ژوندوني مرګ ولید، هیڅ پوه نه شوم چې څه ډول راغلم او په څه ډول تـر تا را ورسېدم.

- بس مه خفه کیږه، بلا وه برکت یې نه ؤ.
- سخت دې ورخطاکړم تا، خو هیله له لاسه نه ورکوله او نه دې دومره ځان کمزوری ښوده، د وصیت په ویلو دې ما فکر وکړ، چـې نـوره دې شـاید ژوندی ونه ګورم.
- ما هم هیڅ فکر نه کاؤه، چې زه به نوره د ژوند څکه کوم.

شاپور یې خبره ورپرې کړه ویې ویل:

تا دې خدای ج نه وژني، خدای ج دې ډېر ژوند در کړي ستا اجل دې زما شي او زما ژوند دې هم ستا شي.

رڼا ټنډه تروشه کړه خبره پرې ښه ونه لګېده ځواب یې ورکړ:

ستاسې ژوند په خپل ځای مهم دی.

- خو دومره نه لکه ستا.
- هغه څنګه؟
- ته يوازې د ځان او کورنۍ نه يې د دې ټول ېوزله ولس غم يې، مړه ږوك يو؟ يوازې خوراك کوو، نور مو چاته خير نه رسېږي، ته يې، چې د هر مظلوم لاس نيوی دې کړی، د هر جابر مخه دې نيولې او د هر بې وزله غږ دې پورته کړی.
- ته هم مهم يې، خپل ځان، خپلې کورنۍ او خپلې مېرمنې ته.

شاپور: افففف

رڼا: ولې؟

شاپور :د هغې په اړه بيا درسره خبرې کوم، اول دا راته ووايه، چې دلته دې څه کول؟

- دغه کونډه ده نارينه اولاد نه لري، څو ورځې مخکې يې يوه پېغله لور وتښتول شوه او بيا ووژل شوه اوس يې پوښتنې ته راغلم، ما ويل څه د پوښتنې تر څنګ به ډاډ هم ورکړم، چې ستا د لور قاتل مو په سزا ورساوه، اوس هغه په زندان کې د تورو تمبو ترشا دی؛ خو مخکې له دې، چې تر دې مورکۍ ځان راورسوم، زما مرګ ته تږو ښکاريانو په مرميو کې پټه کړم، خو خدای ج لوی ساتونکی دی هغه د خپل ترحم په سوري کې وساتلم کنه زما بچ پاتې کېدل شوني نه ؤ، بلکې معجزه وه.

شاپور وويل: ستا ژوند خو خدای وژغوره خو زموږ نفس دې وکيښ، رڼا د هغه دې خبرې ناراحته کړه، په شاپور کې يې د نارضايت سترګې ونيوې ويې ويل :

زه دومره پاملرنې ته اړتيا نه لرم.

په دې خبره د شاپور رنګ والوت، له خولې يې ځواب ورک شو خو دا چې دا نيمګړتيا يې احساس نه شی خبره يې په بله واړوله، رڼا ته مخاطب شو ويې ويل: درځئ روغتون ته ځو کنه دلته به د وينې بهېدولو له لاسه مړه شې؛ وروسته به نورې خبرې وکړو.

رڼا يې روغتون ته ويوړه، د هغې د چمبې تصوير يې واخيست، د چمبې دوه هډوکي د مرمۍ له وتو سره مات شوي ؤ او مټ کې هم مرمۍ له غوښې وتلې وه

ډاکترانو یې هډوکي ورته سم کړل بیا یې وروسته ورته پانسمان او ګچ کړل، ښه په ډاډ یې درملنه ترسره شوه کله یې چې حالت نورمال شو تر روغتون رخصت شول؛ رڼا او شاپور په موټر کې کیناستل او د کور په لور یې حرکت وکړ، دواړو په خپل منځ کې خبرې پیل کړې

شاپور وویل: نن رخصت یې کور ته دې زه رسوم، سبا دې هم که حالت ښه نه ؤ مه راځه. :

- **ته خو مې رئیس نه یې، چې ماته رخصت راکوې، زه په خپله باید پرېکړه وکړم.**

شاپور یې په خبره وخندل بیا یې وویل: ښه! وبښه زما پام نه ؤ رئیسې صیب! پرېکړه باید ته وکړې نو اوس موږ رئیسې صیب ته په تمه یو، چې څه پرېکړه کوي، موږ پرې نیوکه نه کوو.

- **زه دفتر ته ځم؛ نن مې له ولایتونو خپل ټول ژورنالستان راغوښتي دي، غوښتل مې، چې جلسه ورسره ونیسم خو قسمت بل څه را مخې ته کړل پر وجود مې د ټپونو جوړېدل لیکل شوې ؤو، په ځان دومره نه یم خفه، چې ټپي شوې یم په خپلو خبریالانو مې خوا بده ده، خوارکیان به څومره په عذاب شوي وي، خیر له وخت وروسته به جلسه ونیسو.**

شاپور د دفتر په لور د موټر مخ واړاؤه لږ شېبه وروسته دوی دواړه دفتر ته ورسېدل. د رڼا موټروان، چې د ملیحې د تره زوی ؤ د دوی له رسېدو نه وروسته ځان ګوښه کړ ټلیفون یې راواخیست، ملیحې ته یې زنګ وکړ هغې ته یې وویل:

ملیحې! سلامونه.

- **: وعلیکم سلام، څه حال دی؟**
- **هیڅ حالت ښه نه دی.**
- **ولې؟**
- **ګوره ملیحې! زه ستا احسان نه هېروم، زه دې دلته د مېره په دفتر کې مقرر کړم، ماته هیڅ چا دنده نه راکوله؛ ستا له برکته اوس دلته معاش اخلم.**
- **اصلي کیسې ته راشه!.**

- خاوند دې سم کارونه نه کوي.
- ولې؟
- رښا مرستیاله یې اوس د دفتر رئیسه کړه؛ خاوند دې هغې ته ځان غـواړي نږدې کړي، زه نه پوهېږم چې څه موخه لري.
- ملیحه یې په دې خبره د مچۍ چیچلي انسان په څېر وسوځېده، ټلیفـون یې پرې کړ.

سم دستي یې رښا ته زنګ وواهه، هغې ته یې وویل:

دا چې ته یوه وحشي مېرمن یې او د خلکو په مرګ هم نه یې تړلې دا خـومې درک کړې وه، خو دامې نه وه درک کړې چې په خپل مکر او فریب به زما له خاونـد نـه هر څه واخلې.

رښا ددې خبرې په اورېدو حیرانه شوه ویې ویل: تاسې د ټلیفون شمېره غلطه کړې، شمېره مو دوباره وګورئ.

- ما شمیره نه ده غلطه کړې، زه د شاپور کوژدن یم، هغـه پیغلـه چـې څـه وخت وړاندې دفتر ته درغلې وم او ستاسې د وحشي- کړنـې لـه املـه تـر روغتونه ورسېدم.

رښا یې په خبره وخندل، بیا یې ورته وویل:

ته ماسره څه ستونزه لرې؟ نجلۍ! تېر ځل دې هم زما په شخصیت نا حقه تېری وکړ او دا ځل هم غواړې د خپل شیطاني فکر پنځونې دې په ما ومنې، اخیر څـه خـبره ده؟

- دا پوښتنه باید زه له تا وکړم، ته په کوم حق زمـا خاونـد تـه ځـان نـږدې کوې، غواړې یوه کوژده شوي سړي سره اړیکې جوړې کـړې؟ فکـر یـې بدل کړې او د خپل ځان لور ته یې پام در واړوې،لږ شرم ولره؟

رښا یو خوا د ټپو درد په تکلیف کړې وه او بل یې د ملیحې سترې کوونکو خبرو نوره هم نارامه کړه ویې ویل: بخت دې دلته بیدار ده، چې نږدې راسره نه یې، کنه تېر ځل بد وضعیت به دې له یاده وتلی ؤ، زه ستا غوندې ناولیو فکرونو ته په ذهن کـې هم ځای نه ورکوم، تر اوسه له ماسره دې ځان لپاره دا خیال هم نه دی پیداشوی، چې زه دې د یو چا په اړه فکر وکړم تر څو زما د ژوند ملګری شي دا خو لرې خـبره

ده، چې يو کوژده شوی کس خپل کړم، له تا سره شيطاني وسوسې دي، زه د داسې خبرو لپاره وخت نه لرم.
مليحه يې په خبرو لا زياته غصه شوه هغې ته يې وويل:
ښه نو داسې ده، ته دا راته ويلی شې، چې ستا په کوم لياقت زما خاوند تاته د دفتر واکونه درکړل؟ ته پرون راغلې او نن د کومې وړتيا له مخې رئيسه شوې؟
رڼا : ګوره خورې! زه ستا دې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، ته د خپلې ستونزې له خپل خاوند سره شريکې کړه، له هغه سره وغږيږه، له هغه نه وپوښته؛ ما په دې مسلو کې مه دخيل کوئ.
له دې خبرې وروسته رڼا اړيکه پرې کړه
شاپور هم د رڼا دفتر ته د هغې د حالت پوښتنې لپاره راننه وت .
سلام يې واچاؤ؛ خو رڼا ځواب ورنه کړ.
شاپور ورته وويل: رڼا خير خو دی سلام مې واچاؤ خو ځواب نشته ؟
رڼا : حالت مې ښه ندی
شاپور: ولې؟
رڼا : ستا دغه مېرمن، چې وي زما حالت به تر ليونتوبه ورسيږي.
شاپور : ولې، څه شوي؟
رڼا : اوس يې ټليفون کړی ؤ.
شاپور: څه يې ويل؟
رڼا: مزخرفات
شاپور: سم ووايه، چې زه پوه شم.
رڼا: تاته مې زړه بد شو.
شاپور: ولې؟
رڼا : ته به راتلونکی ژوند ددې شکي، بدبينې او تاريک فکره مېرمنې سره څنګه تېروې؟
شاپور: نن يې لکه، چې بيا خپه کړې يې؟
رڼا: ستا د مېرمنې خبرې زما نفس راتنګوي، ساه مې قيد کوي د خدای ج لپاره لږ نصيحت ورته کړه! نوره دې ماسره غرض نه وهي.

شاپور: رڼا لطفا هغه څه ووايه، چې زما کوږدن درته ويلي؛ زه نه پوهېږم، چې څه شوي؟

رڼا: بس پرېږده يې، ته ماته ووايه، چې ته له خپلې مېرمنې سره څه ستونزه لرې؟ ولې مو په خپل منځ کې باور نشته؟ هغه د کونډې مېرمنې په کور کې، چې زه ټپيې وم ما درته د هغې نوم ياد کړ او تا زما سوال په افففف ځواب کړ. مېرمن دې هم تل شکايت کوي، ايا زه پوهيدی شم، چې تر منځ مو څه خبره ده؟

شاپور: رڼا جانې! زه ښنه غواړم، چې داسې خبرې درته کوم خو ماته ورځ تر بلې ثابتيږي، چې زما مېرمن له ما سره اړيکه د معنوي ارزښتونو لپاره نده ټينګه کړې يوازې غواړي زما په مال او دولت کې شريکه شي. هغه غواړي بډايه شي، غواړي زما غوښې وشکوي او خپلو خپلوانو ته يې ورکړي، هغه ماديات پرسته ده او د هغې دغه نيت ماته ورځ تر بلې څرګندېږي، زه دې پريکړې ته رسيدلی يم، چې ما او هغه خوشبخته ژوند نه شو تېرولی.

رڼا خوله خبرو ته جوړه کړه چې څه ووايې خو اداري مدير په راننه وتو سره يې پام هغه ته شو ځکه پوهيده چې مدير پرته له کوم مهم کاره نه راننه وځي هغه وويل:

جلسه تياره ده ريسه صيب، ټول تاسې ته په انتظار دي او د ژورنالستانو کورنه هم لرې لرې دي؛ بايد جلسه وختي خلاص شي.

رڼا له ځايه پاڅيده شاپور ته يې وويل: په دې اړه وروسته خبرې کوو. هغه د جلسې خونې ته روانه شوه.

شاپور : زه هم غواړم جلسه کې اشتراک وکړم، که ستاسې اجازه وي.

رڼا يې په خبره وخندل ويې ويل: ولې نه.

دواړه جلسې ته ننه وتل رڼا ګچ شوی لاس په خپل پړوني کې راپټ کړ پر خپله څوکۍ کيناسته او مجلس پيل شوه.

د تلاوت نه وروسته رڼا په خبرو پيل وکړ :

درونو ژورنالستانو! په خير راغلئ.

زه رڼا نوميږم؛ ستاسې نوې رئيسه يم له دې خبرې وروسته يې بيا د شاپور لورته وکتل مسکا يې وکړه ويې ويل:

زموږ هغه مشر تقاعد شو.

شاپور هم د هو په دود سر وخوځاؤ، رڼا وخندل خپلو خبرو ته يې دوام ورکړ:
زه يوه خبرياله يم، هسې په زور په دې څوکۍ کينول شوې يم؛ خو د شاپور نه مې په دې ژمنه دا دنده قبوله کړې، چې زه به د دې مسؤليت سره سره خبريالي هم کوم.
تاسې ژورنالستان عادي خلك نه ياست، په هېواد کې تر ټولو پر مسوليته دنده ستاسې ده؛ تاسې ياست، چې په هېواد کې د بلاستونزو مخه ډب کوی شی، تاسې ياست، چې د بلا غافلو کاڼه غوږونه د اوريدو جوګه کولی شئ ،تاسې ياست چې د هر ظالم که هغه دې سلو پردو تر شاه هم وي څرک لګوی شئ، دهغو بې وزلو او محکومو خلکو خپه کړل شوی اواز تر ريښتونو استازو اومسؤلينو رسولی شئ، چې له تاسې پرته بل څوك نه لري.
هر زورواك ستاسې په وړاندې کمزوری دی، هر هېواد پلورونکی، مفسيد، غل او چپاول ګر ستاسې په وړاندې دې ټينګې نه دی.
هر پټ او ښکاره ظالم ستاسې په واك کې دکيمرې په سترګه مالومولی، ارزيابي کولی او تر زندانه رسولی شئ.
برعکس ستاسې کم غفلت هم د بلا ستونزو سره دا خاوره مخ کولی شي، هېواد د بې شميره بدبختيو ښکار کولی شي. ستاسې لږ بې غوري، د ولس د کتلوي وژنې لامل کيدای شي، ستاسې له مسؤليتونو تيښته د هر ظالم د ظلم چاړه تېره کولی شي، د هغه وحشيانه هوډ پياوړی کولی شي، د هر بغاوت، تېري او افت دروازه خلاصولی شي، چې پړه او ځواب ويينه يې هم ستاسې په غاړه کيږي.
نو زه غواړم، چې د ژوناليزم د بنسټونو برابر تاسې خپلو دندو ته متوجه کړم، خپل حلال معاشونه مو په ناغيږي ځان ته مه حراموئ، خپل مسلك ته مو ډيره په درنه سترګه وګورئ، درناوی يې وکړئ؛ ستاسې په لاسونو کې د نړۍ څلورمه قوه ده، له دې ځواکه د خپل هېواد د ستونزو د سمون لپاره ګټه واخلئ، د هېواد د ابادۍ لپاره ورنه کارواخلئ، د فساد مخنيوی پرې وکړئ، د ظلم مخه پرې ډب کړئ، له قانونه سرغړونکي پرې رسوا کړئ، جنډه يې کړئ؛ ترڅو نور پند ترې واخلي او په هېواد کې د شته ګډوډي مخه ونيوول شي.

خپله هم ځان اصلاح کړئ، د خبریال ښیګڼه د ټول هېواد ښیګڼه ده او دې خبریال فساد د ټول هېواد فساد دی، د ژورنالست ریښتینولي د ټول هېواد ریښتینولي ته لاره هواروي.

زه په خپلې تېرې ادارې نیوکه نه کوم څه، چې تېر شوي هغه هغوی پورې اړه لري؛ خو اوس اداره زما مسؤلیت دی زما د مشرتابه لوی منشور شفافیت، ریښتینې خبریالي، د خپل مسلک درناوی او مسلک ته ژمنتیا ده بس.

رڼا نورې هم خپلې خبرې وغځولې ویې ویل:

زما لویه غوښتنه داده، چې خبریالي ته ژمن پاتې شئ هغه څه، چې ویجدان مو نارامه کوي، هغه مه کوئ، تل د حقیقت پلوي وکړئ سره له دې، چې پوهیږې په زیان مو تمامیږي او ګواښ سره مو مخ کوي بیا هم حق پلوي کوی.

زموږ ژوند د انسانانو په لاس کې نه دی، زموږ ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې موږ یې پیدا کړي یو او زموږ په وجود کې ساه ښکته پورته کوي.

زه څو ځله د مرګ له ګواښ سره مخ شوم؛ خو په خدای ج مې باور دی، چې هغه به مې ساتي، هماغسې هغه ج وساتلم، ډېر ځله مې مرګ په خپلو سترګو ولیده؛ خو خدای ج وژغورلم، ترڅو مو، چې په دې نړۍ کې دانه نه وي ختمه شوې، څوک مو نشي وژلی او که مو په تقدیر کې پر ژوند سره کرښه راوښکل شي بیا د دنیا هیڅ ځواک مو نشي ژغورلی.

زموږ هېواد په سختو حالاتو کې دی، هر څه له سره باید پیل شي؛ فساد خپل لوړ پوړ ته ځان رسولی، د ورکاوي تر ټولو اغیزمنه لاره یې زموږ مسلک ته په رښتینولي او ژمنتیا سره کار کول دي.

ژورنالستان د رڼا په خبرو لکه نوې ساه، چې واخلي را ژوندي شول، د هڅونې احساس یې وکړ؛ په خپل مسلک باوري شول او خپلو تېرو غفلتونو ته یې پاملرنه واوښته.

هر ژورنالست به په خپل نوبت ژمنه کوله، چې موږ به د ټولنې په سمون او پرمختګ کې له هر چا اغیزمن واقع کیږو، زموږ نیکي هم سل ځله لویږي او زموږ بدې او ناسم کردار هم په ټولنه سل چنده زیات ناسم اغیز پرې باسي.

شاپور هم د رڼا خبرې په غور اوريدې او د هغې د خبرو سره يــې مــن مــن غوښــې اخيستې، د هغې احساس، اند، کړنې او سپيڅلتيا يې د بې ساري انسان په توگه زړه ته کوزيده.

ناسته خلاصه شوه؛ ژورنالستانو خدای پاماني واخيسته.

ورستي دوه کسان رڼا او شاپور پاتې شول؛ رڼا شاپور ته مخ ورواړاؤ ورته ويې ويل:

ځو؟

رڼا :هو ځو؛

شاپور خو له تگ مخکې غواړم يو څو خبرې درسره وکړم.

رڼا : زه خبرو ته وخت نه لرم کور ته ځم، په ما ناوخته شوی يوازې يوه هيله لـرم، چې مېرمنې ته مو زنگ ووهی يا ورسره ووينئ، چې نوره ماته زنگ ونه وهي. د ميړه او مېرمنې په گډ ژوند او مسلو کې زه څه کار لـرم؟ او نــه دې مـا پــه دې خبروکــې شريکوي؛ تاسې هغې ته قناعت ورکړئ، چې زه ستاسې دوو په منځ کې نه يم.

شاپور: زه هغې ته قناعت ورکوم بيا به زنگ نه وهي؛ خو تاسې زموږ پــه مســله کــې ځان مه گوښه کوئ زه تاسې ته اړتيا لرم.

رڼا: د څه شي اړتيا؟

د شاپور ژبه توتلی شوه ويې ويل:

هغه زما سره مينه نه کوي، زما له پيسو سره مينه کوي، که نن هم زه مفلـس شـم نـو اړيکه به راسره پرې کړي.

رڼا: واه نارينه ؤ څومره پلمې مو زده دي، په تورونو لگولـو کـې څـومره چابـک او چالاک ياست اول جينکو ته زاری کـوئ، د هغـوی د لاسـته راوړول لپـاره بـدې ورځې کوئ او گريوانونه شکوئ؛ بيا يې، چې په لاس راوړی، د ځان اړخ تـه يــې جذب کړئ، ويې کاروئ نو کولی شئ، په يوه عادي تېروتنه يې له ژونده لرې کړئ او يا هم کله، چې له هغې بله ښکلې پيدا کړئ نو له ځانه يــې د لـرې کولـو بهـانې لټوئ. شاپور جانه! ستا مېرمن يوه تور سرې ده خپل نوم يې ستا په نوم کړی، خپله زندگي يې ستا په نوم کړی او هغه يوه عادي مېرمن هم نه ده د حقوقو محصـله ده، سږ کال به له خيره حقوق دانه شي او ته يې پر شخصيت تور لگوې، چې تاسره مينه نه کوې؟ دا خبره له کومه شوه ، له اوله به دې د ژوند پيل نه ورسره کاؤ هغه ستا پــه

ځانته کولو کې دومره حريصه ده، چې ستا د لاسه ورکولو د ويرې له کبله ستا په سر زما سره شخړه کوي، ځان يې مرګ ته وکړ، نږدې زما له لاسه مړه شوې وايې او ته يې، چې په اړيکه يې نيوکه کوې.

نارينه هم جالب وي.

له دې خبرې خلاصيدو سره رڼا دسکول اوږې ته واچاؤ روانه شوه، چې وره ته رسېده شاپور غږ پرې وکړ، رڼا ته يې وويل:

زه يې د خيانت ثبوت لرم هغه درګرده لګيا ده زما په وړاندې دې دوښمن چلند کوي.

رڼا قدم نيولې شوه، شاپورته يې په شا راوکتل ورته ويې ويل:

شاپوره! د مېرمنې راز ساتل ستا فرض دي، ته د هغې په هکله تېرى کوې، چې د هغې د راز خبرې ماته کوې.

او زه تياره نه يم، چې دا ډول خبرې دې واورم، زه د يوې خواخوږې په صفت درته وايم، چې خپله ستونزه مو له خپلې مېرمنې سره حل کړئ؛ ما مه پکې دخيل کوئ او وروستۍ خبره مې واوره: ستا مېرمن دې ماته ټليفون نه کوې، ما دې بې ځايه نه خفه کوي که داځل يې هم ټليفون وکړ او بې ځايه خبرې يې وکړې، تېر ځل خو خداى ج خير کړ زما په ګذار له مرګه بچ شوه؛ ډاريږم، چې دا ځل يې خون رانه ونه شي؛ ځکه چې زه د دا ډول خبرو زغم نه لرم، هغه د هوښيارانو خبره له (وژلي وروره پريښى ګومل ښه ده.) مجبوره يم دنده پريږدم.

د رڼا په دې خبره د شاپور په زړه کې څړيکې شوې، سترګې يې ډنډ شوې، رنګ يې والوت، د ځمکې لور ته يې زور شوه نيږدې ؤ په ځمکه ولويږي رڼا يې هم ددې حالت ننداره کوله ، تر دې د مخه يې دا ډول بدلونونه په هغه کې نه ؤ ليدلي، ژر يې دسکول کيښود شاپور ته مخامخ کيناسته په لاسو يې دواړه اوږې ورته تکيه کړې غږ يې پرې وکړ شاپوره! ته ښه يې، ټنډه او مخ دې ټول خولې دي، څه درباندې وشو؟

موټر وان ته به ټليفون وکړم، چې راشي او روغتون ته دې يوسي، شاپور په زګيروي ډوله غږ خبرې پيل کړې:

زه ښه یم، زه ښه یم یوازې یو ګیلاس اوبه راکړه. هغې په منډه خوا کې جګ نه پـه ګیلاس کې اوبه واچولې، شاپور ته یې ونیوې، هغه اوبه وڅښلې، دې رڼا اوبه هغه ته لکه ابې حیات نوې ساه ورکړه لږ وروسته یې رنګ ورو، ورو خپل ځای ته په راتلو شو.

رڼا : شاپوره! ولې داسې شوې؟ کومه ناروغۍ خو نه لرې؟

شاپور: ته له ماسره مرسته کوې؟

رڼا : هو ولې نه، تا مې د مور په ناروغۍ کې له ماسره څومره مرسته وکړه، هغـه زمـا کله هېرېږي؛ که زما وینې ته دې هم اړتیا پیداشي زه چمتو یم خپله وینه درکړم.

شاپور : وینه دې خدای ستا په بدن پیرزو کړي، زه یوازې دومره وایم، چـې یـوه خبره مې ومنه.

رڼا :کومه خبره؟

شاپور: مه ځه.

رڼا : ته لیونی شوی یې؟

شپه را روانه ده، دلته دفتر کې شپه وکړم؟

شاپور : نه داسې نه وایم، اوس خو لاړه شه؛ خو زموږ له دفتره مه ځـه!. تـه زمـوږ د دفتر لویه هیله یې، ستا په وجود کې زموږ ټولې هیلې پوره کیږي.

رڼا: مطلب؟

شاپور: دلته تاته عام تام صلاحیت درکول کیږي، که له دې صـلاحیته ګټـه واخـلي هغه څه به تر سره کړئ، چې په زړه کې مو تېرېږي.

رڼا: شاپوره! واضح خبرې وکړه، چې زه پوه شم ته څه وایې؟

شاپور : رڼا جانې! تاسې غواړئ، چې د خبریالي سـپیڅلې دنـده دې لا سـپیڅلې شي؛ نو همدلته یې عملي کړئ، همدلته ژورنالستان په همدې روحیه وروزئ دلتـه داسې یو مرکز جوړ کړئ، چې رښتوني ژورنالست یا خبریال خلکـو تـه وروپیـژني، تاسې همدا غواړئ، چې خبریال که ریښتوني وي په ټولنـه کـې انقـلاب راوسـتلی شي، مثبت بدلون راوستلی شي، له همدې مرکزه یې خلکو ته ثابته کړئ، چې دلته ټول ځواک تاسې سره دی.

ستاسې هیله ده، چې خبریال باید ازاد او خپلواك واوسي؛ د چا د اغیـزې لانـدې دې نه وي؛ همدلته دغه ازادي ورکړئ، خپلې ارادې ته یې پرېږدئ.
زه په بشپړه مانا تاسې احساسوم، چې د خپلو هم مسلکانو لپاره همدا هیلـې لـرې او همدا کړنې ورته غواړې.
رڼا: غواړم یې همدا مې د ژوند هیله ده، چې خبریال ته د زړه له تلـه د کـار کولـو زمینه برابره کړو، خبریال ته موقع ورکړو، چې د ولس غږ انعکاس کړي، ستونزې یې تر مسؤلینو ورسوي، د بې عدالتي او نا انډولي په وړاندې غږ اوچت کړي.
شاپور: نو همدلته یې پوره کړه، همدلته خدمت وکړه، دلته هیڅوك سـتا مخـه نـه نیسي، له همدې مساعیدې زمینې ګټه واخله.
رڼـــا: نـــو دا هرڅـــه تـــه زمـــا لپـــاره ولـــې کـــوې؟
شاپور وخندل ویې ویل: ولې زه یـو ژورنالسـت نـه یـم؟ زمـا نـه خوښـېږي، چـې ژورنالست دې خدمت وکړي؟ زما نه خوښېږي، چې ژورنالست دې ابرومندانه خپلـه دنده تر سر کړي؟ خپل ځان دې په ټولنه کې ثابت کړي؟ دا چې خپل ځـای مـې تاته پرېښود نو لامل یې دادی، چې په دې کار کې ته له ما ډېره پیاوړې یاست؛ خو هیلې د دواړو مشترکې دي.
رڼا : خدای ج دې وکړي، چې ته څه وایې هغه هماغسې ثابت شي.
تیاره ماښام شو؛ خو د دوی خبرې خلاصې نه شوې؛ رڼا وویل: زه نـوره ځـم، مـور جانه! به مې په تشویش کې وي. شاپور هم ورسره راووت، رڼا ته یې وویل:
موټروان ته مه وایه، چې موټر راوباسي.
رڼا: ولې؟
شاپور: زه دې رسوم.
رڼا هم نه ونه ویل؛ ځکه بیره یې وه، چې ژر کور ته لاړه شي. د کروزین شا سیټ ته وخته. شاپور هم د خپل ګنګسیت د ورکولو لپاره دست شوی ته لاړ مخ ته یـې اوبـه واچولې؛ تر څو یې ګنګسیت ورك شي او موټر سم چلوي وروسته خپـل مـوټر تـه راغی دروازه یې خلاصه کړه، له ختو سره یې خپل سر له پاس چت سره وواهه، رڼـا هم ژوره په سوچونو کې ډوبه وه، د موټر له چت سره دې شـاپور د سر درز دومـره

ځواکمن ؤ، چې رڼا يې هم وډاره کړه. په خپله څوکۍ کې پورته والوتـه؛ د شـاپور لور ته يې وکتل په زوره يې اخخخخ وويل.

د شاپور سر خو هسې هم ګنګس ؤ نور هم ګنګس شو؛ د موټر پـه سـټرينګ يـې سر کيښود. رڼا يې د حالت په ليدو وارخطا شوه ژر له خپله سـيټه ښـکته شـوه مخکنـي دوهم سيټ ته پورته شوه. شاپور يې له مټ نه ونيو له سټرينګه يې د هغه سر را پورته کړ په خپل سيټ کې يې شاته د هغه تنه زور کړه سيټ ته تکيه شو، غږ يې پرې وکړ شاپوره! څه درباندې وشو؟ خو شاپور غږ نه کاوه. ژر يې په خوا کې د معـدني اوبـو بوتل ته پام شو، له هغه يې په رغوي کې اوبه راواخيستې، شاپور تـه يـې مختـه ور وشيندلې، د هغه د بيداريدو لپاره يې په مخ ورو، ورو ووهه بيـا يـې غـږ پـر وکـړ: شاپوره! څنګه يې؟ سرې احتياط کوي؛ سر دې خوږ شو؟ هغه په توتله ژبـه ځـواب ورکړ: ښه يم هسې لږ ګنګس شوم.

رڼا : دا نن ولې له تاسره داسې کيږي؟ زه درته انديښمنه شوم.

شاپور : انديښنه مه کوئ زه ښه يم، څه شيبه نور هم شاپور په خپل سيټ کې ناسـت ؤ، چې لږ يې حالت ښه شوه موټر کې يې کيلي تاو کړه حرکت يې پيل کـړ. د رڼـا موټړوان دوی دواړه وليدل، چې په يوه موټر کې سره کيناستل او ماښام تيـاره لـه دفتره ووتل. خپلې تره لور مليحې ته يې رنګ وکړ ورته ويې ويل:

خاوند خو دې په رڼا سخت ګرم ورغلی.

مليحه : بيا څه شوي؟ ژر يې ووايه حميده!.

حميد : زه تر اوسه رڼا ته په تمه وم، چې کورته يې ورسووم؛ خو پرته له دې، چې ما په جريان کې واچوي، ميږه دې رڼا په خپل موټر کې کينولـه اوس يـې پـه دې تياره شپه کـې کورتـه رسـوي؛ خـدای خـبر کورتـه يـې وړي او کـه بـل چيـرې.

مليحې له غوصې ټليفون پرې کړ ،ويې غوښتل چې د رڼا او شاپور په موضوع ځان پوه کړي؛ نو ټليفون يې راواخيست.

له لږ مزل ورسته د شاپور ټليفون وشرنګيده؛ ويې کتل، چې د مليحـې زنـګ دی. شاپور رڼا ته وکتل هڅه يې وکړه له رڼا نه د هغې ټليفون پټ کړي؛ خـو رڼـا هڅـه کوله، چې د ټليفون کونکي په اړه پوه شي؛ ځکه يې شاپور په پټيدو ونه توانيد، اړ شو د اوکې بټن ووهي.

ملیحه : شاپوره چیرې یې؟

شاپور:کور کې یم، ولې څه خبره ده؟

رڼا هم ددې خبرې په اوریدو ځیره شوه، چې شاپور چاته دروغ وایې، او ولې یې وایي؟

ملیحه: دروغ مه وایه سمه خبره وکړه.

شاپور: زه څه اړتیا لرم، چې دروغ ووایم.

ملیحه: خو زه ډاډه یم، چې ته دروغ وایې.

شاپور: ښه نو ته ووایه، چې زه چیرې یم.

ملیحه: ته د هغه نوې نازولې په څنګ کې یې، چې اوس دې پیدا کړې او د دوکې په لومه کې یې راګیر کړی یې.

شاپور: ته څوک یادوې؟

ملیحه: ځان ناګاره مه اچوه ښه پوهیږې، چې د دفتر رئیسه رڼا یادوم، د چا له کبله دې، چې له ماسره هم په چلند کې بدلون راغلی؛ څوک، چې غواړي د ځان پلورنې له برکته دې ټوله دارایي لاس ته راوړي.

شاپور یې په خبره سور سپین واووښت ملیحې ته یې وویل:

چپ، چې یوه کلیمه هم نوره د رڼا په باره کې ونه وایې؛ کله هم، چې د رڼا نوم یادوې نو لومړی دې خوله وینځه او بیا دهغې نوم اخله هرې مېرمنې ته د ځان په څیر فکر مه کوه رڼا یو له هغو ده، چې په لمن یې لمونځ کیږي؛ د هغې په باره کې نامناسب یو حرف هم ونه وایې او نه یې زه اوریدی شم هیڅ کله اجازه نه درکوم، چې په خپله ناپاکه خوله دې د رڼا په اړه څه ووایې.

ملیحه: ولې یې ونه وایم؟ ریښتیا مې وویل؛ زور یې درکړ، حقیقت تریخ وي کنه.

شاپور: ته د ځان فکر په هر چا کوې، هر څوک ستا غوندې بې ویجدانه نه دي؛ ته وې، چې لس زره ډالر دې رانه غلا کړل، زما له بانکي کارډه دې وباسل؛ خو ما په دې خاطر غږ ونه کړ، چې فکر مې کاؤ شاید اړتیا ورته ولرې او ماته یې مخامخ د ویلو جرئت نه لرې. ټوله کورنۍ دې زما په شرکت کې پر کار وګمارله، د هر یوه خیانت دې په سترګو لیده؛ خو نه یوازې دا چې مخه دې نه نیوله، بلکې نور دې

هم تشويقول، په بدل د دې چې د يوې اصيلې مېرمنې په څېر زما د مال ساتنه وکړې، هغه د لکه دې ليلام توکي، په نورو ډېر ارزانه وپلورل.

زه به هغه ريکارډ درته وښيم، چې پکې ويلي دې دي (ما له شاپور سره د هغه د دولت لپاره کوژدن کړې، کنه له قوارې نه مې يې کرکه راځي.)

ته څومره حريصه يې؟ له يوې پاکې اړيکې څخه، چې هغه د مېړه او مېرمنې اړيکه ده څومره ناوړه گټه پورته کوې؟

مليحه: وا، وا دا نن؛ خو نوې سندرې غږوې دا هم لکه، چې د رښا عزت پلورونکې له مايکه کوې؟ شاپوره! ته اوس له ما ځان نشې خلاصولی او نه زه عادي کليواله مېرمن يم، چې په يوه او بله بهانه به مې تېر باسې؛ زه يوه حقوق دانه يم، زما نه چې ځان خلاصوې، د سر وينې به دې پښو ته بوځم او د پښو وينې به دې سرته ورسوم.

شاپور: نو ته څه تصميم لرې، څه ويل غواړې؟

مليحه: ژر تر ژره مې واده ته ځان چمتو کړه، کنه محکمه کې به دې ودروم، حيثيت به دې په دوه روپۍ کړم.

شاپور: واه مېرمنې خپله پټه ناوړه څېره دې نوره هم په دې خبرو کې څرگنده کړه، تا د پيسو لپاره اړيکه جوړه کړې وه او زه به يې په پيسو درته دغه اړيکه داسې ټوټه، ټوټه کړم، چې زرې به يې په زره بين هم پيدا نشې کړای. ستا د ناولي نيت خوبونه نور نه شي اوړديدلای او په ريښتيا بدليدل خو يې خيال او جنون دی.

مليحه: زه کومه کليواله جينۍ نه يم، چې په څو پټکو مې وډاره کړې، داسې لاره به درنه ورکه کړم، چې تا يې فکر هم نه وي کړی، زه به په محکمه کې درته زده کړم، چې له سيره څو پخيږي.

شاپور: زه هم پوهېږم، چې زما او ستا ستونزه له محکمې پرته بل څوک نشي۔ حل کولی.

شاپور: نور ټليفون پرې کړ، په رښا کې يې سترگې ونيوې، ورته وېې ويل: تا ټينگار کاؤ، چې له خپلې کوژدن سره دې ستونزې هوارې کړه، ايا زما او د هغې ستونزې د حل وړ دي؟ ايا له تاسره يې د حل کومه لاره شته!؟

رښا يې خبرو ته ځيره شوه په شاپور کې يې سترگې ونيوې هغه ته يې وويل: ايا ما، چې څه واوريدل هغه ريښتيا دي؟

شاپور: هو ریښتیا دي، دا هغه ریښتیا دي چې زه ورسره له تېرو دوو کالونو مخامخ یم. ملیحې رانه په لکونو روپۍ په یوه او بله بهانه اخیستې، هغه یې د خپل ځان او کورنۍ په ښه کړې، تر دې، چې غلا یې هم څو ځلې رانه وکړه، زه نه پوهېدم، چې زما کوژدن دې دومره بده شي، چې زما په مال کې دې خیانت وکړي؟ بلاخره د بانکي کارت له مسجه پوه شوم، چې هغه زما له بانکي اکونټه پیسې باسي.

رڼا: هغه د دومره زده کړو سره سره څرنګه داسې کولی شي؟ واده خو کومه لوبه نه ده، او نه کومه دنانځکو بازي ده.

هغه ولې داسې کوي؟

شاپور: زه هم نه پوهېږم، ځینې خلک ظاهرا ښکلي وي؛ خو باطن یې له خځلو ډک وي، ما ډېر کم خلک لیدلي، چې ستا په څېر یې ظاهر له باطن سره یوشان وي.

رڼا: ښه زما توصیف پرېږده، زه دې په دې حالت ډېره خپه شوم؛ له زړه پرې خفه شوم؛ ځکه، چې څوک چاته د نکاه د سپیځلې اړیکې لاس ور اوږدوي، نو باید د ریښتینولي پر بنسټ وي، نه د نورو غوښتنو؛ خو یو شی څرګند دی هغه دا، چې کوږ بار تر منزله نه رسیږي، دا یو ثابت شوی ریښتینتوب دی.

شاپور لوی اسویلی وکیښ بیا یې رڼا ته وکتل هغې ته یې وویل:

زه په یوه ډېر بد حالت کې یم، ډېر یوازې شوی یم، هیله کوم زما لاس ونیسه.

رڼا یې د خبرې په اوریدو ټنډه تروه کړه، قهرجنې سترګې یې په شاپور کې ونیوې؛ په تونده لهجه یې وویل:

مطلب؟

شاپور یې دې رویې وارخطا کړ خبره یې بدله کړه، هغې ته یې وویل:

دغه کړکیچ درته یادوم ، چې زما او د ملیحې ترمنځ ده ته؛ خو تل د حق پلوي کوې کنه؟

رڼا: هو دا خو زما د ژوند یو اصل دی.

شاپور: نو ماته دا ستونزه حل کړه ملتیا مې وکړه.

رڼا: زه ژمنه کوم، تاته د انصاف در کولو لپاره زه درسره یم له دې بې انصافي دې خلاصوم او نه پرېږدم، چې له تاسره څوک داسې ناروا وکړي. ملیحه مېرمن داسې

یوه څوك ده، چې زه شرمیږم هغې ته مېرمن وایم، داسې مېرمنې د ټولو مېرمنو رنګه بدوی؛ کنه مینه او سربښندنه باید له مېرمنو زده شي، اړیکو ته درناوی باید له مېرمنو یاد کړل شي، هره مېرمن ملیحه نه وي او نه د ملیحې په څیر ناوړه فکر ته هره مېرمن په ذهن کې ځای ورکوي.
خو یو شرط به وي.
شاپور: کوم شرط؟

رڼا: زه غواړم ځان پوره ډاډه کړم، تر څو بیا خپل ضمیر ته ملامته نه یم، اسناد به راکوې تر څو ډاډه شم، چې موږ په غلطه نه یو او هغه ثبوت به په ما اوروې، چې تاسې د ملیحې په اړه ثبت کړی.
شاپور د هو په دود سر وخوځاؤ بیا یې وویل:
تر څو دې چې په دې اړه باوري نه کړم هیڅ اقدام مه کوه، د هغې غږ زه د فسبوك له لارې درلیږم نور اسناد هم درته ښیم، په خپلو سترګو به یې وګورې.
له څه مزل وروسته د رڼا کور راورسیده، هغه له موټره ښکته شوه، کورته له ننوتو سره سم یې د ناوخته راتلو په اړه د مورغالمغال وزغامه او خپلې کوټې ته لاړه؛ ځکه چې ډیره ستړې شوې وه.
سبا سهار د معمول مطابق رڼا دفتر ته لاړه، د ورځې د پلان شویو کارو د پلي کولو لپاره یې د کمپیوتر پر سکرین نقشه جوړوله، چې ټلیفون یې وشرنګیده؛ له ننګرهاره یې د خپل تلویزون استازی ؤ؛ رڼا د ټلیفون د شنې بټن په وهلو سره دې ګیلو پیل ته غوږ شوه، خبریال وویل: اغلې رڼا مېرمنې!
زه نور له دندې ستړی شوی یم دلته دګواښونو سره مخ یم ،وړه خیل خانه راله غاړې ده، ماته د مرګ ګواښونه کیږي، د والي صیب! یو د فساد رییفورت مې جوړ کړ بیا زموږ په تلویزون خپور شو، له هغه وروسته مې څو ځله د فساد ریفورټونه جوړ کړل؛ خو د ګواښونو له کبله مې در ونه شو لیګلای،
رڼا : ورور جانه! ته لږ ژوره ساه واخله، ځآن ارامه کړه، بیا په تفصیل راته خبرې وکړه.

خبریال وویل: زه له تاسې مخکې د پایتخت تلویزون سره خبریال وم، د فساد پر ضد به مې، چې کوم خبر جوړ کړ، مرکزي تلویزون ته به مې ولیږه په بدل ددې، چې نشر کړل شي ترې تم به شو؛ په هغه تلویزون کې ددې ځای چارواکو لوی لاس ؤ. د هر ریفورټ په نه نشرولو سره به یې پیسې تر لاسه کولې، سم قرارداد غوندې ؤ او د پیسو پیداکولو لپاره یوه لاره بلل کیده. زما ریفورټ له لیږلو وروسته به ددې ځای مشر د تلویزون رئیس ته ټلیفون وکړ هغه به خپلې اداري ته زما د خبر د نه خپراوي امر وکړ. راپور به مې ولیږه خو نشر به نشو، بیا به دلته والي ماته پیغور راکاؤ، چې ودې لید زما زور، ستا مشر مې لا اخیستی ته خو یې وړوکی بچونی یې، لاس دې خلاص توره دې ازاده.

والي صیب! دوه اونۍ مخکې د میلمستیا بلنه راکړه، ټول هم مسلکه ملګري یې غوښتي ؤ، پسونه یې حلال کړي ؤ ویل یې: ژورنالستانو ته مې میلمستیا کړې، زموږ ډېر د ډلې غړي ؤ، چې د میلمستیا په نشه کې خپل مسلك ترې هیر شو، والي ته یې د هر اړخیزې مرستې ژمنه ورکړه؛ خو زه ورته په میلمستون کې جګ شوم، ورته ومې ویل: والي صیب! کیدا شي، چې موږ د میلسمیتا په موخه پوه کړې؟ ځواب مې تر لاسه کړ: بس ستاسې د درنښت لپاره مې کړې وه؛ تر څو په دې پلمه کښینو او څو خبرې هم وکړو. ما ورته وویل: له موږ د ټولنې یتمیان ډېر اړین ؤ، چې هغه مو راغوښتي وای، یو ځای د ډوډۍ ورسره خوړلې وای، د هغوی درد دې اوریدلی وای، د یوه پلار په څیر دې مینه او هیله ورکړې وایې؛ موږ خو له میلمستیا پرته هم هر وخت، چې وغواړې درته راځو.

والي له لنډې مسکا وروسته راته وویل:

وروره! وړاندیز دې بد نه دی؛ خو یوه ورځ به هغه هم راوبولو، ناسته به ورسره ترتیب کړو؛ خو تاسې د ولس ژبه یاست، د نړۍ څلورمه قوه یاست، زموږ او تاسې ته د یوه بل ملاتړ اړین دی، تاسې کولی شئ زما سره زما د کړنو په انعکاس کې مرسته وکړئ؛ تاسې یاست، چې په ملاتړ به مو بریالی او په نه همکاري، که هر څومره کارونه تر سره هم کړم ناکام به وګڼل شم.

ما ورته وویل:

والي صیب! موږ د کړنو د انعکاس لپاره بې طرفه کار کو، البته کـه تاسـې سـم کـار کړی وي، تیت کول یې زموږ فرض دی؛ که د قانون خلاف او خودسري پکـې وي هم زموږ مکلفیت دی، چې نشر یې کړو.

رڼا وویل:

ښه نور بیا مخکې څه وشول؟

خبریال زیاته کړه: مجلس ختم شو؛ خو زه ښه پوهیدم، چې خـبرې مـې پـه والي صیب ښې ونه لګیدې، زما د راوتو په وخت کې یې خپل سکرتر ته په سترګه اشـاره وکړه هغه له ماسره راووت، یو پاکت یې په لاس کې راته ونیو ویې ویل:

همکاري کوه دا به لومړی پاکت نه وي.

ما پاکت ترې واخیست د خلاصولو هڅه مې وکړه خو سکرتر مې لاس ونیو ویې ویل: څه جیب کې یې کړه، کور کې یې خلاص کړه، خو زما اندیښنه نوره هم زیاته شوه دوه قدمه ترې شاته لاړم پاکټ مې خلاص کړ، پـه زړګونـانو مـې سـترګې ولګیـدې راومې باسل پوره لس زره وې.

ما ورته وویل:

دا پـــــــــه کومـــــــــــه خوښـــــــــــــي کـــــــــــــې؟

ځواب یې راکړ: ورورہ! ستاسې پر موږ ډېر حقونه دي.

مـا پیسـې بیرتـه پـه پاکـټ کـې کیښـودې، سـکرتر تـه مـې وویـل: دا پیسې واخله موږ ته خپل ټلوییزون دومره معاش راکوي، چـې ګـذاره مـو پـرې وشي، زه دانشم اخیستی؛ خو د هغه د بار، بار تکرار سره هم ما پیسې وانه خیستې. ترې روان شوم، له شا یې غږ راوکړ، هیله ده هغه راپوړونه، چـې د ولایـت بـدنامي پرې راځي نشر نه کړې!. ما ورته وخندل ځواب مې ورکړ،

د راپور ټاکنه خپله خبریال ښه کولی شي، چې کوم د نشر وړ دی او کوم نه ،کوم مناسب دی او کوم نه دی.

رڼا لاس تر زنې ورته نوره هم متوجه شوه، خبریال ته یې وویل:

ورور جانه! لسګونه کلونه ووتل، چې موږ خدای ج له زورواکانو خلاص نه کړو، بیـا یې لاسونه د دعا په پار پورته کړل له سوړ اسویلی وروسته یـې وویـل: ربـه تـه مـو مرسته وکړې له دعا وروسته یې خبریال ته د نور وضاحت وویل:

هغه څه، چې د دندې پرېښودو ته يې اړ کړی يې څه دي؟

خبريال : دوه ورځې وړاندې مې له ګمرک سره نږدې کورونو له خلکو واوريدل، چې د شپې ډېر داسې موټر له ګمرکه نا محصول تېرېږي، چې د همدغو چارواکو پکې لاس دی. جالي اسناد ورته جوړېږي او پيسې يې والي صيب اخلي.

دې خبرې ډېر نارامه کړمه اړ شوم د لاسپيناوي په موخه څه اسناد راټول کړم، دوه شپې مې ورته رڼې کړې؛ نا محصول موټر مې وليدل، ومې درول دولايتي شورا غړي هم راسره و، ټول مو په خپلوسترګو وليدل، د موټروانانو غږ مې هم ثبت کړ، چې ويل يې: موږ محصول ندی کړی دلته موږ ته ويل کيږي، چې له ګمرکه موږ ته يولک کمې راکوئ، موږ مو له ګمرکه تېروؤ.

رڼا وويل:

نوتاته ستونزه څه شی ده؟

خبريال: اوس والي صيب خبر شوی، چې ما د ګمرک په اړه سندونه راټول کړي او په دې هم خبر شوی، چې راپور مې پرې جوړ کړی.

رڼا: ښه! نو؟

خبريال: اوس وايي، چې موږ پيسې درکوو له دې خبره تېر شه؛ ما ورته وويل:

زه خپل مسلک ته توهين نه شم کولی، زه مې خپل ضمير نه شم خرڅولی، زه پيسې نه اخلم.

والي وويل:

سمه ده موږ ټينګار نه کوو، چې پيسې واخله؛ خو په دې ټينګار کوو، چې له دې راپوره تېر شه!.

ما ورته وخندل ومې ويل:

دلته د ملت له حق سره خيانت شوی، دلته بيت المال لوټ شوی، دلته د کونډې او يتيم حق ضايع شوی که زه چپ شم په ورځ د قيامت به د خلکو په وړاندې څه ځواب وايم زما له دې خبرې سره والي ټليفون پرې کړ

لږ وروسته دې والي سکرتر زنګ راته وکړ چې:

مسلې مه راته کوه، که ته زموږ ونه منې او زموږ په خلاف دا کار وکړې ډيره درنه به درته تمامه شي.

خبريال: د څه درنه؟
سکرتر: که د اولادونو په فکر کې یاست او خپل ژوند درته ارزښت لري؛ نو لـه دې خبرې تېر شه.
نور نو ټاکنه ستاسې په لاس کې ده؛ زه درنه ټليفون پرې کـوم ، والي صـيب زنـګ وهي خو والي صيب د اخطار د تکرار عادت نه لري؛ ډير سرزوري يـې لـه لاسـه د خاورو ميلمانه شوي دي.
د دې خبرې په اوريدو د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، مخ يې بل طرف ته واړاؤ دسمال يې راوکيښ تر څو خپلې اوښکې پـاکې کـړي او خپـل دا ضـعف د خپلـې دروازې له ساتونکي، چې دې ته يې پرميز د چايو پياله ډکوله پټ کړي؛ خـو ونـه توانيده، سلګو واخيسته، اوښکې يې لکه باران پـه يـو بـل پسـې د ګريوانـه ميلمـه کيدې، له ډنډ سترګو سره بيرته را تاو شوه، خبريال ته يې وويل:
ته اړ نه يې، چې دنده پريږدې.
خبريال: خو واړه بچيان لرم.
رڼا: ستا په بچيانو به هيڅ هم نه کيږي.
خبريال: نو له دې راپوره تېريږو؟
رڼا: ولې زما له مرګه دې اوريدلي؟
خبريال: نه خدای ج دې نه کړي.
رڼا: څو، چې د رڼا په تن کې ساه وي، نو هيڅ کله به هم داسې راپورونه له نشرولو، نه پاتې کيږي، ما د خدای نا ترسو د بيت مال غلو ته قسم کړی، چې د سيوري پـه ډول در پسې يم، که مې درباندې ثبوب پيداکړ، بيا به مو ژغـورل پـه خـدای وي ،پيسې او مقام مو نشي ژغورلی.
خبريال: ښه! نو زه دا خطر ومنم؟ له دې خبرې سره ټليفون پرې شو.
رڼا پوه شوه، چې د خبريال کريډيټ ختم شو. د دفتر له ټليفـون څخـه يـې ورتـه زنګ وکړ، خبريال ته يې وويل:
وروره! وبښه، چې هيڅ فکر مې نشو بايد ما ستا په کريـډيټ دومـره اوږدې خـبرې درسره نه وای کړې؛ خو خير زما سکرتر به کريډيټ دروليږي.

خبريال: کومه خبره نه ده اغلې مشرې! نو ايا زه دغـه راپـور درولیـږم او دا گـواښ ومنم؟
رڼا: نه وروره! تا او ستا کوچني اولادونه کوم گواښ ته نه شم ورکولی، زه خپله درځم او راپور جوړوم يوازې اسناد وساته.
خبريال: خورې ته ولې دا کارکوې؟ ولې ته لکه، چې اولادونه او کورنۍ نه لرې؟
رڼا: ورته وخندل، اولادونه نه لرم، لا يې وخت نده راغلی خو کورنۍ لرم.
خبريال: خو هغه به څنگه شي؟
رڼا: ماته مې مسلک له خپله ژونده هم مهم دی، له کورنۍ هم راته مهم دی، زه لـه خپل ولس سره دومره مينه لرم، چې په وړاندې يې هر څه راته هيڅ دي.
دا کار زه د خپلې زيمواري له مخې کوم د غاړې خلاصيدو لپاره يې کوم، د خدای د رضا حاصلولو لپاره يې کوم، د خپل مظلوم ملت د ژغونې لپاره يې کوم او همدغه زما هيله ده، چې په پـوره کيـدو سره مـې زړه سـکون پيـداکوي، ارامښـت پـرې احساسوم او په دې هم ډاډه يم، چې خدای مې نيت او اراده گوري. هغه د زړونـو مالک ده زما د هر حرکت په هدف پوهيږي، زما په هر رگ خـبر دی هغـه بـه مـې ساتنه کوي.
خبريال: نور نو ستاسې راتگ ته اړتيا نشته، دا کار زه په خپله کوم ستاسې خبرو مې دومره همت قوي کړ، چې نور د هيڅ چا په کيسه کې نه يم، کورنۍ مې خـدای ج لري، له هغه بل څوک قـوي سـاتونکی نشـته. ستاسـې لـه خـبرو مـې لـوی درس واخيست، ساتندوی خدای ج دی روزي رسـان هـم خـدای ج دی، د چـا مـرگ هيڅوک نشي رامخته کولی او نه يې څوک وروسته کولی شي.
رڼا : زه سبا له خيره درغلم، يوازې اسناد راکړه، نورې چارې زه پرمخ وړم.
خبريال: ته دا خطر په ځان مه اخله!، ته يوه مېرمن يې له نارينه سره، چې هرڅـه وشي، دومره توپير نه کوي، هغه ډېر ظالم دی، ټوپکسالار تېر شوی، اوس يې هـم هغه د زړې واکمني خيال په ذهن کې دی، ډېر خلک يې وژلي، مـرگ ورتـه يـو عادي کار دی.

رڼا: د حسین رض خبره دې نه ده اوریدلې هغه وایې چې څومره دې چې د ظلم په وړاندې وروسته توره راپورته کړه په هماغه اندازه به ډېرې قرباني ورکړې، نور نه ناوخته کوو.

خبریال: خو!

تر څو یې چې جمله پیلوله، ټلیفون یې پرې شو.

سبا سهار خبریال په کور کې په چایو ته ناست ؤ، چې د رڼا زنګ یې موبایل په شرنګا راوست خبریال ټلیفون پورته کړ،

رڼا : وروره! زه په مخابراتو څلور لارې کې درته ولاړه یم، ته د هغه ګمرک اسناد او کلیپونه راوړه؛ له والي سره مې د مرکې وخت واخیست، نور کارونه زه مخته بیایم.

خبریال چای پریښود په منډه، منډه د رڼا خوا تـه ورسـیده، مخکـې لـه دې چـې کلیفونه او اسناد ورکړي، خبریال ورته کړه:

خورې! دا کار ګواښونکی دی، ته یې مه کوه، دا کار زه کوم، زه اوس پښیمانه یم، چې تاته مې د دې پېښې شکایت وکړ. رڼا یې په خبره مسکې شوه ورته ویې ویل:

پوهېږم دا کار ګواښونکی دی؛ د والي تاریخچه هم راته مالومه ده، چې د بدمعاشي ژوند یې تېر کړی دی، د لسګونو خونونو څښتن دی؛ خو له هغه هم زما څښتن ډېر ځواکمن دی هغه د لوی قدرت خاوند دی هغه تر ټولو ښه ساتونکی دی.

ماته یې هیڅ پروانشته، چې هغه زما په وړاندې څه کوي او یا څه نه کوي.

خبریال : ولې زه؟

رڼا : زه ستا مېرمن او بچیان سرتور نه شم لیدی، هغوی خوار او زار نه شـم لیـدی، که خدای مه کړه تاته کوم زیان ورسېږي زه به ځان ونه شم بښلی تل به مـې خپـل ضمیر ملامته وي، چې ولې مې داسې وکړل او نه زه له ملامته ضمیر سره ژوند کولی شم، زه له دې کارونو سره بلده یم، ته یوازې دعا کوه چې د ظلم په وړاندې بریالي شو، فساد ورک کړو خپل هېواد د تعدل خواته بوځو.

هېواد مو د ټولنیز عدالت یوه بېلګه جوړه کړو، هیڅوک د چا حـق ونـه خـوري او هیڅوک پر چا د ظلم کولو جرئت ونه لري.

رڼا ساعت ته وکتل بیا یې خبریال ته وویل:

زما د مرکې وخت رانږدې شوی، زه په دې اړه د والي نظر اخلـم، د خلکـو نظرونـه هم غواړم واخلم؛ ستا کليپونه هم تيار دي، نو والي به یوازې خدای رانه خلاصوي.

رڼا له خبريال نوره خدای پاماني واخيسته؛ د والي د دفتر په لور وخوځېده، د والي سکرتر ته يې زنګ وواهه ورته ويې ويل:

زه رڼا خبرياله يم، والي سره غواړم د افغان ټلويزون لپاره يوه مرکه وکړم ستاسې دفتر رئيس ته مې سهار زنګ وکړ هغه وويل:

موږ نن مرکې ته وخت لرو ته راتلی شې.

سکرتر : تاسې هماغه خبرياله ياست، چې نوم يې د هر چا په ژبه دی.

رڼا: په دې خو زه نه پوهېږم، چې د هر چا په ژبه زما نوم دی خو خلـک رڼـا راتـه وايي.

سکرتر په منډه لاړ والي ته يې وويل:

والي صيب! يوه سرتمبه خبرياله راروانه ده، رڼا نومېږي، بس په چا يې سـترګې نـه ډکېږي، ډېر پام دې وي، چې په احتياط خبرې ورسره وکړې. والي : هغه خبرياله خو نه ده، چې يوه وخت برمته شوې وه؟

سکرتر : په ځان هغه ده.

والي : اجازه ورکړه چې راشي وبه ګورو، چې څه وايي؟ وبه وينو چې رڼا څـه ډول بلبېږي که سمه نه بليده، نو خاموشه به يې کړو، کله چې رڼـا د خـوب الوتـو سـبب کيږي نو خاموشه کول يې اړين کيږي همداسې نه ده سکتره؟

سکتر يې په خبره وخندل د هو په دود يې د والي د خـبرې پـه غبرګـون کـې سر وخوځاؤ.

رڼا راغله؛ د والي مخکې د يوه غره غوندې همت سره کښېاسته، له روغبړ نه وروسـته يې له والي وغوښتل، چې مرکې ته چمتو شي.

والي هم تياری وښوده، سوال او ځواب پيل شو.

رڼا : والي صيب! له اداري فساد سره مبارزه مو څرنګه روانه ده؟

والي: په ټول وس او ځواک سره هڅه کوو، چې دغه شومه پديده له منځه يوسو.

رڼا: د ګمرک عايدات مو د تېر کال په پرتله دېرش فيصده کم شوي دي کولی شـئ لامل يې راته ووايئ؟

والي: دا شمېره تاته چا درکړه؟ زموږ عایدات د تېر کال دوه برابره شوي دي.

رڼا: تاسې د خپلې ادعا لپاره څه اسناد لرئ؟

والي: کار پرې روان دی، چې بشپړ شي، ستاسې په واک کې به یې درکړو.

رڼا: والي صیب! موږ د سیمې له خلکو سره مرکې وکړې هغوی وایي: چې د شپې له مخې بې محصوله بار لرونکي موټر تېریږي، پیسې یې شخصي جیبونو ته ځي په دې اړه تاسې څه ویل غواړئ.

والي: دا دروغ دي، هسې د خلکو خبرې دي په افغانیستان کې څوک، څوک کار ته نه پرېږدي، بس خبرې دي، چې کوي یې دروغ او ریښتیا سره یوځای کوي او د پیتاوي مجلسونه جوړوي.

رڼا: والي صیب! خو موږ داسې اسناد تر لاسه کړي، چې په هغه کې ستاسې نوم هم شته، چې په دې موټرو کې خپله حصه لرئ، او ستاسې په ملتیا تېرېږي.

والي: هیڅ اسناد نشته، دا هسې کوم خبریال اوازه خپره کړې ده، هغه غوښتل چې په دې بهانه له موږ څه پیسې وشکوي، هغه له موږه ناروا غوښتنې وکړي، موږ یې غوښتنې ونه منلې بیا یې د اسنادو اوازه په دروغو خپره کړه؛ خو اوس په خپلو خبرو پښیمانه دی، زه په زغرده وایم، چې که چا زما په اړه اسناد پیدا کړل خپاره دې کړي.

رڼا: سمه ده، مننه والي صیب! ستاسې ډېر قیمتي وخت مو ونیو.

والي: هر کله راشئ!

رڼا څه چې غوښتل هغه یې ترلاسه کړل، نوره یې خدای پاماني واخیسته په لاره کې سکرتر ورسره د سیوري په ډول روان ؤ د رڼا ورته پام شو هغه ته یې وویل:

ورور جانه! تاسې تکلیف مه کوئ، موږ لاره لیدلې.

سکرتر :هیله کوم والي صیب وویل:

دوی تر درازې بدرگه کړئ تر دروازې ورسیدل، سکرتر رڼا ته سپین پاکټ ونیو.

رڼا په حیرانۍ سره په پاکټ کې سترگې ونیوې، بیا یې سکرتر ته وویل:

دا څه دي؟

سکرتر : ستاسې د موټر تیل او میلمستیا، والي صیب! وویل: دوی ډوډۍ ته ستانه نه شول بده ده، چې تش لاس ځي.

رڼا ورته وخندل:
تاسې له کوم تخصيص څخه دا پسې مورِ ته راکوئ؟
سکرتر: رڼاجانې! ولایت خو دومره امکانات لري، چې تاسې ونازوي.
رڼا: نه وروره! مورِ ددې پیسو حقدار نه یو او نه راته دا پیسې مناسبې ښکاري؛ ځکه ماته له دې پیسو د یتیمانو او کونډو د خولې د روزي بوی راځي.
رڼا نوره له دروازې ووته او د کابل په لور وخوځیده، په لاره کې یې خپل خبریال ته ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:
تاته په مرکزي دفتر کې دنده درکوو ستا په ځای بل خبریال دلته رالیږو، همدانن باید کابل ته راشې، چې کومه ستونزه درته پیدا نشي.
نن ماښام د دې مغرور والي، هغه وزرې درته قیچې کوم چې هواته پرې د الوت هوډ لري. نن یې هغه غښتلې متې ورته پرې کوم، چې د بیت المال په انرژي ځواکمنې شوې دي.
ماښام شو رڼا د خبریالي په اصولو پوره ریپوت جوړ او نشر ته چمتو کړ، خپل ټلویزون او هغه پروډکشن ته یې هم واستاوه، چې له هغه نه ټولو رسنیو اخیستلی شوای.
ماښام اوو بجې په ټولو رسنیو کې لومړی خبر همدا شو، چې د ننګرهار والي د ګمرک نا محصول شوي موټر تېروي جالي اسناد ورته جوړوي او پیسې یې په خپل جیب کې اچوي. په ریپوت کې هغه جالي فورمې هم وښودل شوې، چې موټرو ته د تېرېدو لپاره جوړې شوې وې؛ د هغو موټروانانو خبرې هم نشر شوې، چې ویل یې: له مورِ نه دلته د ګمرک په نسبت کمې پیسې اخلي او په تېریدو کې د والي کسان راسره مرسته کوي.
اته بجې شوې، بېړنی خبر د تلویزونونو پر مخ وښودل شو: د ننګرهاروالي دنده د فساد د تور له امله وځنډېده.
خبره د هر کور کیسه شوه، د فسبوک د لیکنو سرلیک شوه او په دې برخه کې د رڼا ستاینه پیل شوه. شاپور هم خبر واورېده، له اورېدو سره یې رڼا ته زنګ وکړ هغې ته یې وویل:
اغلې رڼا!

ته څه غواړې، چې ثابت یې کړې؟

رڼا: مطلب؟

تاسې د یوه قاتل، ټوپک سالار او زورواک سره مقابله کوئ؛ ایا ددې په پایلو پوهېږې؟

رڼا : هو پوهېږم هغه، چې څه کول غواړي یا کوم اقدام کوي زه یې پروا نه لرم، د هغه لویه خبره به زما د قتل پرېکړه وي او زه له مرګه نه ډارېږم.

شاپور: نو ولې داسې لیونتوبونه کوې؟

رڼا: تا خو ژمنه کړې وه، چې زما د خبریالۍ خنډ به نه ګرځې.

شاپور: زه خو په خپله ژمنه ولاړ یم، د ټول رسنیز دفتر مسولیت مې درسپارلی؛ خو ستاسې د ژوند او تاته د خطر اندیښنه راسره ده.

رڼا: ته مسؤل نه یې، چې زما د ژوند او مرګ په اړه اندیښنه وکړې او نه ورته اړتیا شته.

شاپور : اړتیا شته.

رڼا: څه اړتیا شته؟ که زه مړه شم بل ژورنالست به پیدا شي او ستا رسنیز دفتر به له سکوته وژغوري.

شاپور: خبره د رسنیز دفتر نه ده، هغه دې اور واخلي له هغه وړاندې ستاسې ژوند ماته مهم دی.

رڼا: مطلب؟

شاپور په تته ژبه وویل:

زه له تا پرته ژوند نشم کولی.

رڼا: ماته دې په دماغو کې څه فرق ښکاري،بې مسولیته خبرې زما نه خوښېږي ، زه دې د خبرو په مطلب نه پوهېږم چې څه وایې خو هیله لرم چې زما په کړنو نېوکه ونه کړې، کنه ښه به درته نه وي.

نور یې ټلیفون پرې کړ:

سبا سهار رڼا دفتر ته د تلو په پار له خپلې خونې راووته، د مور کوټې ته لاړه له هغې یې دتګ اجازه وغوښته. هغې اجازه ورکړه؛ خو ورته ویې ویل:

لورې! په دې شپو، ورځو کې دې ځان ډېر مصروف کړی دومره، چې د خپلې مور روغتیا دې هم له یاده وتلې. رڼا مسکۍ شوه، د مور په لور یې ورمنډه کړه هغه یې په غېږه کې ونېوه، بیا یې ورته وویل: خوږې مورجانې ته ریښتیا وایې دومره مصروفه شوې یم، چې ستا روغتیا هم رانه هېره شوې. نن خو فکر کوم ستا د معایناتو ورځ هم ده زه دفتر ته ځم ژر، ژر مې کارونه خلاصوم بیرته راځم او تا روغتون ته وړم.

رڼا ته بیرون د دفتر موټر ولاړ ؤ، دا هم په بیړه ور ووته په موټر کې کېناسته؛ له لږ مزل وروسته رڼا خپل موټروان ته پام شو، چې ځیر ځیر په خپله ښیښه کې ګوري.

رڼا ورته وویل:

وروره! څه خبره ده، چې په ښیښه کې ګورې؟

موټروان : یو موټر مو تعقیبوي، له ډېر لرې راپسې دی. رڼا هم شاته وکتل ویې لیدل، چې په هغه موټر کې ناست کسان د دوی له موټره سترګې نه باسي، په دوی کې یې سترګې ټومبلې دي.

رڼا خپل موټروان ته وویل:

موټر څنګ ته کړه ګوښه ودرېږه، زه به له هغه درملتون نه څه درمل راواخلم دوی به هم تعقیب کړو، چې څه کوي او څه موخه لري؟

موټروان موټر ګوښه کړ. رڼا درملتون ته لاړه؛ خو تعقیبونکی موټر په بیړه له دوی تېر شو، موټر وان هم ډاډه شو، چې هسې اندېښمن شوی، موټر دوی نه تعقیبوي، لنډ مهال یو موټر سایکل وال د دوی تر شاه له خپل موټر سایکل نه ښکته شو، ځان یې داسې ښوده، چې ګواکې موټر سایکل یې خرابي پیدا کړې. رڼا درمل واخیستل؛ خو د پیسو بکسه هم کور ترې پاتې وه نو اړه شوه موټروان ته یې لاس وښوراؤ تر څو ماتې پیسې ترې واخلي او درملتون وال ته یې ورکړي. په همدې وخت کې د موټر سایکل وال د دوه کیلو ګرامه په اندازه چاودېدونکي توکي د موټر لاندې ځای پر ځای کړل. په موټر سایکل کېناست په لنډو شېبو کې یې ځان ورک کړ. موټروان او رڼا راغله، موټر ته وختل او د یوه خطرناک برخلیک سره په ناپوهي کې مخامخ شول. رڼا له موټروانه وپوښتل: هغه تعقیبونکی موټر څه شو؟

موټروان : موږ هسې شک کاوو، موټر تېر شو داسې ښې نه وې، چې تـرې مالومـه کړو دوی موږ تعقیبوي.

رڼا : بس رب مو دې وساتي، کنه د ډېرو ارادې راته ښې نه دي. د رڼا دفتر نږدې ؤ، لس دقیقې لا نه وې تېرې شوې، چې رڼا خپل دفتر ته ورسېده. رڼا له مـوټر ښـکته شوه بم ونه چاوده؛ ځکه چې هغه یو ساعت ته تیار کړل شوی ؤ.

دفتر ته له ننوتو سره جوخته بېرته راستنه شوه موټروان ته یې وویل:

ما له مور سره ژمنه کړې وه، چې زه بېرته ژر راځم او تا روغتون ته د معاینـاتو لپـاره وړم؛ خو زه نن پرلپسې دوه جلسې لرم.

موټروان : خورې! زه به یې بوځم معاینات به ورته وکـړم او بیرتـه بـه یـې تـر کـوره ورسوم.

رڼا : ورورجانه! لوی کمک به وکړې مور جانه! روغتون ته بوځه او بېرته یې تر کوره ورسوه. موټروان لاړه او رڼا ته هم خپله اداري جلسه منتظره وه.

د جلسې خونې ته ننه وته، جلسه یې پیل کړه.

موټروان د رڼا کور ته ورسېده، د هغې مور یوه خور او کوچنی ورور یې راواخیسـته د روغتون په لوري روان شول.

روغتون هم د رڼا ددفتر سره په یوکیلو متري کې ځای درلوده. د رڼا د جلسـې نـیم ساعت لانه ؤ وتلی، چې یو لوی درز یې تر غوږو شو. دفتر یې ولړزیده،ښیښې یـې ماتې شوې، ټول وارخطا شول د هر یوه سترګې له ویرې راووتې.

رڼا وویل:

خدایه خیر! ډېره لویه چاودنه وشوه، بیا به څومره کورونه وران شوی وي، څـومره ماشومان به یتیمان شوي وي او څومره کورونه به د ویر په ټغر کینول شوي وي؟

ژر یې ټلیفون راواخیست، د سیمې اړونده خبریال ته یې زنـګ وواهـه ورتـه ویـې ویل: هله څلورم سړک کې چاودنه وشوه، د خبر جوړولو لپاره ځان ورسوه.

هغه وویل: اغلې مشرې! زه ډېر سخت نـاروغ یـم، د سـیروم لانـدې یـم خـوراک راباندې بده اغیزه کړې ، وضعیت مې ډېر خراب دی.

رڼا ټلیفون پرې کړ، پریکړه یې وکړه، چې پخپله د پېښې ځای ته لاړه شي او راپـور جوړ کړي. کمره او کتابچه راواخیسته په بیړه له دفتره ووته، له لنډ مزل وروسته دې

پیښې ځای ته ورسېده. کمره یې له دسکول راوښکله، له موټره ښکته شوه ویې لېدل، چې پولیسو له زیانمن ځایه سرې پټې تاو کړې دي؛ چاته د داخلېدو اجاز نه ورکوي. پولیسو د رڼا د تګ مخنیوي لپاره په هغې غږ وکړ، خو رڼا د کارت په ښودلو سره هغه اړ کړ، چې اجازه ورکړي. رڼا د پېښې ځای ته ورسېده؛ څو مړي پراته دي، څلور پنځه ټپیان هم زګیروي کوي. رڼا تصویر اخیستنه پیل کړه، ټول سوچ یې د کمرې سکرین ته ؤ، چې تصویر اخیستنه خرابه رانشي، ګام په ګام مخته تله، د کمرې پر مخ یې د تمې خلاف یوه تصویر راغی د کورنۍ د غړي تصویر، دخپل ماشوم ورور تصویر، د خور د نازولي وړوکي ګلاب تصویر، هغه مخ یې په وینو لړلی ولېده چې رڼا معمولي ګرد ته هم نه پرېښود حیرانه شوه څو لحضې بلې نړۍ ته لاړه فکر یې وکړ لکه، چې خوب ګوري، ژر یې کمره له مخې لرې کړه ویې ویل، چې د کمرې په لرې کولو سره به هر څه بدل شي؛ خو هیڅ هم بدل نه شول، نه خوب وو او نه خیال د خپل ګلالي ورور جسد یې په وینو لړلی ولېده، لږ مخکې یې نظر پریوت، د هغې د ځګر ټوټه تر ټولو قیمتی نعمت او پرې ګرانه مورکۍ یې په داسې حالت کې ولېده، چې د سر وېښتان یې سوي وو. رڼا ته تر ټولو ډاډمن او ښکلی مخ باندې وینې او ګردونه پراته وو، بل خواته یې وکتل ځواني مرګ موټروان یې ولېد، چې جسد یې نالی ته لویدلی دی، بله خور یې ولېده، چې ټوټه ټوټه پرته ده.

سر پرې تاو شو لکه لوړ چنار، چې اره شي د قیر شوي سړک په سر ړنګه شوه؛ سر یې په ډېر شدت سره د سړک په سر یوې رالوېدلې تېږې سره ولګېده.

بس همدا ضربه هغې ته په سر باندې د مرمۍ له وېشتلو کمه نه وه، د شاک سره یوځای کوما ته هم لاړه. پولیسو ټپیان پورته کول، یو له هغو پولیسو متوجه شو، چې د رڼا ټلیفون ته زنګ راځي؛ پولیس ټلیفون راواخیست غږ پرې وشو اغلې رڼا! چېرې یې؟ له څه وخته ټلیفون درته کوم اخر ټلیفون ته خو ځواب وایه. له چاودنې خبر شوم تاسې ته مې اندېښنه شوه.

پولیس وویل:

وروره! د دې ټلیفون کس دې څه کېږي؟

هغه ځواب ورکړ: زه شاپور نومېږم د رڼا خپل یم.

پولیس: وروره! دغه مېرمن کوما کې ده، له سره یې وینې ځي په چاودنه کې سخته ټپي شوې، په بیړه ځان ورته راورسوئ.
له شاپور نه ټلیفون ولوېد، ژر یې خپل موټر راوباسه، بس نو موټر هوا نه کوله کنه شاپور یې له هغه ګېره هم کار اخیسته.
لندمهال دېبنې ساحې ته په داسې حالت کې ورسېده چې رڼا، نور ټپیان او مړي پولیسو روغتون ته وړي وو. شاپور ددې پېښې په ځای کې ښکته شو؛ د رڼا په موبایل یې سترګې ولګېدې زنګونه ورته راروان وو. شاپور ټلیفون راواخېست اوکې یې کړ، غږ یې واورېده: رڼا خورې! دا درز دڅه شی وو، ژر احوال راکړه مور، خور او وړوکی ورور مې ستا په موټر کې روغتون ته لاړل، ټلیفون یې کار نه کوي، سخته په اندېښنه یم.
په دې وخت کې شاپور د رڼا په موټر سترګې ولګېدې، چې تیکه، تیکه پروت دی.
نور هم وارخطا شو، فکر یې وکړ لکه، چې د رڼا په کور انسان خوړونکي سیلاب راغلی، په چاودنه کې د هغې مور خور او ورور ټول له منځه تللي.
هغه له زنګه پوه شو، چې د رڼا په کور کې پاتې خور زنګ وهلی دی، هغې ته یې وویل:
خورې! زه شاپوریم، رڼا په جلسه کې ده هغه لږ مصروفه ده. ته اندیښنه مه کوه، چې خلاصه شي خپله زنګ درته کوي.
د رڼاخور: نو دا چاودنه د څه شي وه؟
شاپور: حکومت چاودیدونکېو توکو ته چاودنه ورکړه، کومه د اندیښنې وړ خبره نده.
شاپور له هغې سره خبرې پرې کړې، د روغتون په لوري روان شو.
په لاره کې یې د دفتر اداري مسؤل ته ټلیفون وکړ، هغه ته یې وویل:
مدیر صیب! چاودنه شوې، رڼا سخته ټپي ده، ژر مالومات راکړئ، هغه چېرې تله؟ نور څوک ورسره وو؟
ځواب یې ترلاسه کړ: رڼا خو د چاودنې په وخت کې زموږ سره وه.
هلته د ریپوټ جوړولو لپاره تللې وه.
شاپور: خو چاودنه د هغې موټر پسې شوې ده.

مدير: موټر د هغې سره نه وو، هغې موټر د خپلې مور لپاره لېږلی وو، چې روغتون ته يې د معايناتو لپاره يوسي.

شاپور: بس نو رڼا تبا شوه لکه، چې د هغې مور، خـور او ورور هـم پکـې لـه منځـه تللي، زه اوس روغتون ته روان يم گورم يې، چې څه شوي دي؟

مدير: رئيس صيب! نه پوهېږم، خو زه هم انديښمن شوم، هيله کوم چې مالومـات دې تر لاسه کړل ماته هم احول راکړئ.

شاپور: سمه ده نور يې ټليفون پرې کړ.

د هېواد د ټولو رسنيو د سر خبر داشو، چې په ښار کې چاودنـه شـوې او د هېـواد مشهوره خبرياله پکې سخته ټپي شوې؛ ډاکترانو يې حالت نازك ښودلی.

شاپور روغتون ته په لاره د موټر له راډيو دا خبر واورېده، موټر يې نور هم تېز کـړ، څو ژر روغتون ته ورسېږي او د رڼا حالت له نږدې وگوري.

گوښه شوي والي هم د رڼا د سخت ټپي کېدو خبر واورېد، له اورېـدو وروسـته يـې لنډه مسکا وکړه، له ځان سره يې وويل:

ماسره سر وهي، له ماسره سر وهل له ډبرې سره سر وهل دي.

دعا کوه، چې له کوما راونه وځې، راساً هغې دنيا ته لاړه شې؛ که روغه شې دوباره به بيا د مرگ لپاره دومره ستونزې وگالې، چې باور به يې هم نه شې کولای؛ ځکه ته په دې نړۍ کې نور د اوسېدلو حق نه لرې.

شاپور روغتون ته ورسېد، د موټر بريک يې د نيم کيلومتر لرې خلکو پام ځان پسې را واړووو.

ژر له موټره ښکته شو؛ بيړنۍ خونې ته يې ځان ورساوو، په رڼا يې سترگې ولگېدې، گړگوتي ويښتان يې پرسپين سپوږميز مخ راپراته وو، د وينو ليکـې يـې هـم لکـه د گلاب وچې شوې پاڼې، پرمخ سريښ وې. غټې تورې اغېزناکې سترگې يې پټې وې؛ ژوره، ژوره ساه يې اخيسته. شاپور يې په لېدو لاسونه سره ومروړل، سترگې يې بـې واکه له اوښکو ډکې شوې، په غبرگو لاسونو يې مخ وموښه راتوېدونکې اوښکو يې به غومبرو لارې وکړې.

په دې وخت کې نرسه راووته، شاپور ورته کړه :

ستاسې مشر چیرې کښیني؟ هغې د ګوتې په اشاره د روغتون د رئیس خونې ته د هغه پام راواړاؤ. شاپور په منډه ورغی،
د روغتون رئیس ته یې وویل:
رئیس صیب! رڼا وژغورئ، دپیسو کیسه کې مه اوسئ، د رڼا د وجود، د تول په اندازه هم روپۍ درکوم.
رئیس چې خپله جراح متخصص هم و شاپور ته وویل:
دلته کښېنه، رڼا دومره دربانديې ګرانه ده؟
شاپور: هو
رئیس: څه دې کیږي، مېرمن دې ده؟
شاپور: نه!
رئیس: نو څه دې ده؟
شاپور: زما د دفتر رئیسه ده.
رئیس: वروره! مه خفه کیږه، رڼا د پښې ټپي نه ده، یوه قوي ضربه یې په سر خوړلې فکر کوم؛ کوما ته د همدې ضربې له امله تللې ده.
هیله لرو، چې ژرجوړه شي، موږ تر خپل وسه کوښښ کوو؛ ټول امکانات مو په کار اچولي، نور پایله دې الله ج په لاس کې ده.
شاپور : رئیس صیب! که یې بل مجهز روغتون ته د تلو اړتیا وي، په ما زړه مه سوزوئ. *اقتصادي حالت مې ښه دی*
رئیس :زموږ امکانات او وسایل او مجرب ډاکتران په داخل دهېواد کې بل ځای نشته.
ته مه خفه کیږه! موږ خپل ټول وسایل په کار اچوو.
د پېښې له ځایه څو مړي هم راوړول شوي، موږ په مړستون (مرده خانه) کې ساتلي دي ستاسې د خپلوانو نور مړي مو هلته کتلی شئ
شاپور : شاید زموږ کسان پکې وي، زه ورځم، چې ویې ګورم؛ شاپور په منډه، منډه لاړ او د مړو ساتلو خونې ته ننه وت. لومړی سترګې یې د رڼا په موټروان ولګیدې وروسته یې د رڼا مور هم وپیژانده، ټول لکه په ارام خوب ویده پراته وو. د ټپونو نښانې یې پر بدن ښکارېدې. د ماشوم په جسد شکي شو، ژر یې د رڼاله ټلیفون نه د

هغې خور ته زنګ وواهه چا چې یو ساعت مخکې زنګ کړی ؤ؛ خو له هغـه لـوري یې غږ واوریده، خورې ته له تېرې هم سخت زړه لرې تا لږ هم احساس نـه کـړه، چې له چاودنې وروسته به په مورې څه تېریـږي؟ مـور، خـور او ورور مـې ورک دي چاودنه شوې، ما درته څو ځلې زنګ وکړ؛ خو ټلیفون به دې خاموش راته.

شاپور : خورې! زه رڼا نه یمه، رڼا نن ډېره بوخته ده. د رڼا خور په ژړا شوه؛ شـاپور ته یې په ژړغوني اواز وویل:

زه پوهېږم چې زما خور دومره بې مسؤلیته نده، هغې هیڅکله هم له مورې سره داسې ندي کړي، کله به چې ښار کې چاودنه وشوه ساعت په ساعت به یې زمـورې احـوال اخیسته.

وروره! د خدای لحاظ وکړه، په خور مې څه شوي؟ مورې ته ووایه رڼا؛ خـو زمـورې د کور ډیوه ده، که په هغې باندې څه وشي مورې ټول په تیاره کې پاتې کېږو.

شاپور : خورجانې! زه قسم کوم چې رڼا ژوندی ده، ته بې ځایـه اندیښـنه مـه کـوه یوازې دومره راته ووایه، چې ستا له مور سره خو بل کوم ماشوم نه ؤ؟

د رڼا خور : خور او ورور مې هم ورسره ؤ. ولې دې پوښتنه وکړه؟

شاپور : خورې هسې مې پوښتنه وکړه بې ځایه اندیښنه مه کوئ، کور خو مو په هغه پخواني ځای کې ده؟

د رڼا خور: هو.

شاپور : مورې درځو انشاالله په نیم ساعت کې در رسیږو، نور یې ټلیفون پرې کړ.

شاپور دوه امبولانسه راوغوښتل، موټروان یې خپل کور ته ولیږداؤه، په بل امبولانس کې یې د رڼا د مور، خور او کوچني ورور تابوتونه کیښودل.

خپل موټر یې ترې مخکې کړ، امبولانس یې تر شا حرکت وکړ، کـور تـه پـه نـږدې کیدو د شاپور زړه درزا زیاتېدله او ددې توان یې له لاسه ورکاؤه، چـې هغـه د رڼـا پیغلوټې خور ته څه ډول درې جنازې ور وړي. څه ډول هغې ته ددې ستر غم زغم ورکړي، له ځان سره یې ویل: که رڼا روغه وای هم ښه به وه. د دغې انجلۍ زړه خو به پرې تکیا ؤ. اوس رڼا وګوره، چې په کوما کې ده او دلته یې دغـه خـور وګـوره، چې په یوازې به د کور د دریو غړو دې له لاسه ورکولو غم ووینې .

ډېر ناتوانه شو؛ خو مجبور ؤ، چې جنازې د رڼا کورته ورسوي.

د رنا کورته يې دواړه موټره ودرول، د رنا خور او څو خواخوږې ګاونډيانې لا له مخه په دروازه کې دوی ته منتظرې ولاړې وې؛ خو په خوب او خيال کې يې هم نه راتلل، چې نن به د دريو جنازو کوربانه وي.

خلك راټول شول، درې واړه جنازې يې راښکته کړې.

دې رنا خورحليمه څو لحضې لکه بې روحه کالبوت سکوت ولاړه وه د خبرو ځواك يې نه درلود ژبې يې کار پريښود جنازې يې په غړيدلو سترګو ليدې خو لکه خوبوړی انسان چې څه په خوب ګوري خو دې څه کولو توان نه لري ، يوازې دې پيښې ننداره يې کوله،ښه شيبه وروسته، کله چې په هوش راغله نو په ريښتوني ډول يې درك کړه چې په سر يې خاورې بايد شوې دي،ټوله کورنۍ يې له لاسه ورکړې ده کوڅه يې چيغو په سر واخيسته. ، چا يې دې ساندو تاب نه درلوده، هر يوه اوريدونکي به ځان ګوښه کاوه او له جيب نه په راباسلي دوسمال به يې اوښکې پاکولې ،درې واړه جنازې په يوه خونه کې قطار کيښودل شوې،دې وير او ماتم تږر وغوړول شو ،بلاخره

شپه شوه دې رنا خور دې ژړا او کوکو دلاسه خوا اوشا ګاونډيانو خوب ونه کړ، کومو مېرمنو به، چې ددې بدې ورځې او چيغې اوريدې هغوی به هم په خپلو کورونو کې په ژړا ورسره بدرګه کولې تر دې چې د حليمې غاړې کيناستې،اوښکې يې په سترګو کې وچې شوې ،نور يې له ژړا سره اوښکو ملتيا نه کوله ،او نه يې اواز تر څو مترو لرې خلکو اوريده.

»»»»»»»»»»»»»»

ټول خلك خبر ؤ، چې رنا کوما کې ده يوازې حليمه له دې رازه ناخبره وه سهار وختي شاپور د خيرات له غوښو او وريجو سره يو ځای راورسېيده ،له خپل موټره ښکته شو، د رنا خور ته يې وويل:

هر څه مو، چې نور په کاريدل د رنا ټليفون له ما سره دی، په هغه شميره زنګ راته کوئ.

خيرات پوخ شو، خورا ډير خلك جنازې ته راغلي ؤ خو چا څکه ونه کړه ځکه چې غم دومره دروند ؤ چې د هر چا اشتها يې له منځه وړې وه . بلاخره هغه وخت هم

راورسيده چې درې جنازې بايد هديرې ته ويوړل شي د رڼا دمور جنازه شاپور پورته کړه په دې وخت کې، شاپور د رڼا خور له ګريوانه ونيوه ورته ويې ويل:
اوس به مې مور، خور او ورور د رڼا له ليدو پرته تورو خاورو ته وړې؟ ی، چې اخر ځل خو دوی وګوري ، د هغې له ليدو پرته تاسې داسې ظلم نشی کولی، ايا تاسې زړه سوی نه لري ،په موږ مو زړه نه سوزي له رڼا سره داسې ظلم مه کوئ چې پرته دې هغې له راتلو دوی خاورو ته وسپاری هغه به ډېر خفه شي هيڅ به يې ونشی زغملی په هغې مورجانه، خور او ورورمې ډېر ګران وو.
شاپور : خورې رڼا روغتون کې بستر ده.
حليمه: خو يوازې يې دومره راولئ، چې د دوی مخ دې اخر ځل دپاره وګوري، بيا يې بيرته بوځئ.
شاپور وويل:
رڼا په کوما کې ده، هغه تګ او خبرې نشي کولی، کاشکې رڼا ليدل کولی شوی، که چين کې وايې هم رارسوله مې.
نور د رڼا د خور حليمې چيغو او سپارښتنو ته چا غوږ ونه نيو؛ ځکه د جنازې د لمانځه وخت تېريده او خلک منتظر پاتې کيدل، جنازې روانې کړل شوې. کوڅه بيا چيغو په سر واخيسته هر چا د رڼا د خور د بې وسي، بې کسي او غمجنې ورځې درد احساس کاوه؛ بس له دوی سره به يې غم په سرو اسويليو او اوښکو لمانځه نور يې څه نشو کولی
جنازې خښې کړل شوې، شاپور له هديرې نه بيرته روغتون ته واپس شو؛ د رڼا د بستر په خوا کې کيناست، د هغې لاس يې په خپل لاس کې ونيو سر يې پرې کيښود، سلګو واخيست له سترګو يې د باران په څېر اوښکې توېدې، اوښکو لارې وکړې د رڼا په لاس څک، څک وڅڅېدې.
د شاپور اوښکې د رڼا لپاره لګه، په ويده چې د يخو څاڅکو باران وشي ټکان ورکړ. وخوځيده سترګې يې نيمه لوڅې کړې، ويې ليدل، چې چا يې لاس په لاس کې کلک نيولی او سر يې پرې ايښی، لږ مهال خو يې فکر وکړ، چې خوب وينې. خپل نيول شوي لاس ته يې حرکت ورکړ، د ځان خوا ته يې نږدې کړ. شاپور هم سر پورته کړ او له ډنډ سرو سترګو سره يې رڼا ته په حيرانې وکتل. رڼا له ځان سره وويل:

دا څه دي، شاپور دلته څه کوي، زه چيرې يم، هغه زما لاس ولې نيولی؟ په دې سوچونو کې وه، چې شاپور ژړغونی غږ پرې وکړ: رڼا!
ته په هوش راغلې؟ ته اوس ښه يې؟
رڼا وويل:
شاپوره! ته ولې ژاړې خيرت خو دی؟ زه دلته څنګه راغلې يم، زه چا راوستلې يم؟
له دې خبرو سره رڼا بيرته بې هوښه شوه د شاپور غوړېدلې هيلې لکه تږی ګلاب، بيا مړاوی شوي د رڼا د کټ په زی يې سرکيښود، خورا غمجن شو زړه يې درد وکړ، د اوښکو په تويولو يې د زړه د درد د سپکولو هڅه کوله.
په دې وخت کې د رڼا خور هم راورسيده، ويې کتل، چې شاپور د هغې د بستر په څنډه سر ايښی او ژاړي. هغه د رڼا د بستر په خوا کې ودريده، بې واکه يې چغې کړې رڼا ګلې! تا خو مور يوازې غمو ته نه پريښودو؟ ته خو به زموږ په وړاندې د تيز شمال په مقابل کې هم دريدې،
اوس دې ولې يوازې دومره درنو غمونو ته په دې کم عمر کې پريښودم؟
راپورته شه خورې! يوازنۍ هيله مو ته پاتې يې راپاڅه،غيږ کې مې ونيسه زړه مې سل ځای ټپي شوی ګوندې ورغول شي ، هيڅوک مې نشته چې غيږ ورکړم، خپلې اوښکې ورته تويې کړم، د تسلي لپاره يې په اوږه سر کيږدم اوهغه ماته تسلي راکړي.
خورجانې!
که ته زما بد حالت په خوب کې هم وينې؛ نو زړه به دې وچوي، اوس ولې غږ نه کوې خورې!؟ ولې تسلي نه راکوې؟ مور جانه، خور او ماشوم ورور مې له تورو خاورو لاندې دي.
ته خبره يې کنه!؟
له دې اوږدو ساندو وروسته يې شاپور ته مخ وراړاؤ، هغه ته يې وويل:
خور مې جوړيږي کنه؟ هغه خو به ما د مور او ورور غوندې يوازې نه پريږدي، کنه شاپوره ورور!؟
شاپور : ته مه خفه کيږه رڼا دومره همت لري، چې داسې وړې پيښې يې له منځه نشي وړلی ،هغه لومړی په دې خاوره کې د ظلم ،فساد او بې انصافي جرړې ورک کوي بيا له نړۍ سره خدای پاماني کوي، تر اوسه يې ډيرې هيلې پاتې دي.

حليمه:

شاپوره وروره! زه دې ډېره احسان منده يم، زه به ستاسې دغه ښيګڼه هيره نه کـړم، چې په دې بد حالت کې راسره وې، زما د مور، خور او ورور سقاط، خيرات او ټول مراسم دې زموږ د کور د يوه غړي په ډول ادا کړل.

زه ژمنه کوم، چې که زما وس ورسي او ستا کوم شي ته اړتياوي، که مې سر هم پکې لاړ شي نه يې دريغوم.

شاپور : ته مې لکه خور داسې يې، د خور لپاره ورور دومره څه نشي کولی؟

بيا يې د رڼا لور ته وکتل لاسونه يې پورته کړل، دعا يې وکړه: اوس دې رڼا خـدای ج ښه کړي، هغه تېر مړي مو ښښلي، صبر مو دی پرې.

حليمه :

که زه يوه خبره وکړم خفه کيږې خو نه

شاپور نه ولې ؟

حليمه :زه اوس د رڼا پوښتنې ته دلته دهغې اوطاق ته چې رانه وتم نو تاسې د هغې د کټ په ژۍ سر ايښی ؤ د هغې لاس مو په خپل لاس کې نيولی ؤ ، نو ايا ستاسې تر منځ خو داسې اړيکې نشته چې زه يې په راز نه يم خبره؟

شاپور : نه، رڼا د اړيکو جوړولو دپاره وخت نه لري،

حليمه: او ته؟

خورې! اوس ددې خبرو وخت نه دی، دعا وکړه چې رڼا خدای ښه کړي، زه رڼا ته ډېر درناوی لرم، ماته يوازنۍ کس مالوم شوه، چې له ظاهره يې باطن ډېر ښکلی ده. دې هغې ډېر لحاظ راباندې ګران ده.

په دې وخت کې شاپور د رڼا مخ ته ځير شو، د هغې سر جټکه وخوړه، سترګې يــې نيمه پرانيستلې، غږ يې وکړ شاپوره!؟

ته دلته څه کوې وروسته يې خپله خور وليده، هغــې تــه يــې مـخ وراواړاؤ حليمــې خورې! دا څه وينم؟

شاپور ژر ډاکترانو ته غږ کړ ورته ويې ويل: ژر راشئ، رڼا په خبرو راغله.

حليمه په رڼا ورټيټه شوه په داسې حال کې، چې سلګيو نيولې وه، رڼا يې په يوه او بل لوري مخ ښکل کړه بيا يې ورته وويل:

شاپور خو ګرم نده لږ مخکې يې وويل:
رڼا نه مري، هغه ډېر ارمانونه لري، لومړی هغه بشـپړوي بيـا لـه دې نـړۍ سـترګې پټوي، رڼا د سر د سختې ضربې له امله لا هم له چاپيريال سره اړيکـه نيمګـړې وه، خبرو ته يې کم ځواب ويل. هڅه يې وکړه په خپل بستر کې راجګه شـی؛ خـو ونـه توانيده، هر لورته يې په حيراني سره کتل، فکر يې پـه دې مشـغول ؤ، چـې ولـې داسې شوې؟ مغزو يې بشپړ کار نه کاؤ.
خپل معالج متخصص ډاکتر يې راغی دې رڼا حالت يې ارزيابي کړ، ويې ويل:
رڼا اوس له خطره وتلې ده، په يو ساعت کې يې فکر د بشپړ تمرکز حالت ته راځي، تاسې اندېښنه مه کوئ، څه درمل يې ورکړه او نورلاړ.
ساعت تېر شو، رڼا عادي حالت ته راغله، يادښت يې هم نورمال شو.
په خپله خور حليمه کې يې سترګې ونيوې، ورته ويې ويل:
مورجانه، خور او کوچنی خاطر مو خښ کړل؟ ډېر ژوبل شوي ؤ؟ زما ليـدو تـه مـو انتظار ونه ويست؟ دومره سزا مو د کومې ګنا له کبله راکړه؟ کم ترکمه د هغوی د مـخ د يو ځل ليدو موقع خو به مو راکړې وه؟
غتې، غټې اوښکې يې له خبرو سره له رخسارو تېرېدلې او په ګرېوان کې لويـدې، حليمې هڅه کوله ونه ژاړي، خپلې ناروغې خور ته همت ورکړي؛ خو د رڼا خـبرې دومره غمجنې وې، چې ځان يې تم نشو کړای، سلګو واخيسته خپلې خور تـه يـې غېږ ورکړه په ژړا ژړا کې يې ګيلې ورته پيل کړې، خورې! دوی ستا په نه شتون کې درې جنازې راوړې. د ورور، خور او مور ستره هيله مو پرې شوه، دا لوی غم مـې ستا په نشتون کې وزغامه.
د جنازې اخيستو په وخت کې مې خلکو ته ډېرې زاری وکړې،چې خورجـانې تـه دې دليـــــــــــدو موقـــــــــــــــع وکـــــــــــــــړئ:
خورجانه! مې راولئ، دهغې له ليدو پرته يې مه خښوئ؛ خو چا مې غږ نه اوريـده، راته ويل يې، چې هغه په کوما کې ده.
رڼا خپله خور درک کوله چې په دې کم عمر کې څومره دروند غم ګاللی ،پـه ډېـر ستونزمن ډول په خپل بستر کې راکيناسته خپله خـور يـې غېـږې تـه نـږدې کـړه، اوښکې يې پرې پاکې کړې، بيا يې ورته وويل:

خورجانې! ته مه خفه کیږه، یوه ورځ نه یوه ورځ خو باید مړه شو؛ ځکه چې لـه خدای ج پرته هر ساه کښ باید دمرګ څکه وکړي.

د مور، خور او ورور په یوه وار درد زغمل څه اسانه کار ندی؛ خو مور بله چاره نـه لرو، له صبر پرته بله لاره نه ده راپاتې.

زموږ د کورنۍ د دریو جنازو په اړه له تاسې نه زما په سینه کې یو درد زیـات دی او هغه دا، چې زما سزا زما د کور غړو خور، مور او وړوکي ورور ولیده.

شاپور: هغه څنګه ؟

د والي د فساد په تور د لرې کېدو نه دوه ورځې وروسته د دفتر په لاره موږ یو تـور موټر تعقیبولو؛ موږ یوې ګوښې ته ودریدو، هغه تېر شـو، خـو زمـوږ د دریـدو پـه وخت کې دوی زموږ په موټر کې زما د وژلو لپاره بم ځای پر ځای کـړی وو. زه پـه دفتر کې ترې ستنه شوم، موټر مې کورته د مورجانې روغتون ته د وړلو لپاره ولیږه، دوی یې چې راخیستي د بم د چاودنې وخت پوره شـوی، مـا درز واوریـده خـورا لوی غږ یې درلوده. د سیمې خبریال ناروغ ؤ زه خپله د راپور جوړولو لپـاره هلتـه لاړم، د تصویر اخیستنې پر وخت مې پام شو، چې کوچنی ورور مې مخـې تـه مـړ پروت دی او زه یې تصویر اخلم وروسته مـې د مـور، ورپسـې د خـور او مـوټروان جسدونه ولیدل، چې تیت او فرق پراته و.

نوره پوه نشوم چې څه وشول، خو فکر کوم سر مې د پاخه سړک سره په ډېر شـدت سره ولګیده .

ځکه بې هوښه شوې وم.

کنه زه په پېښه کې نه وم، خوکاش چې وای .

اوس به د ژوند تر اخېره دې ته وځوریږم، چې څرنګه زما له امله مې مور، خـور او ورور له خاورو لاندې شول.

کاش کې زه مړه وای، کاشکې د خپلې مور، خور او ورور دوهمه قاتله نه وای جوړه شوې.

شاپور:

رڼا ته په دې خبره ځان مه ملامتوه، بس دا به په تقدير کې ليکل شوي وو، هغـوی خو ستا موټر ته بم ايښی ؤ، ته يې وژلې خو دا چې ته خدای ج وژغـورلې پـه دې کې به هم د خدای ج حکمت وي.

مورجانه، خور او ورور مې شهيدان دي؛ ځکه بې گناه مړه شول، لـه شـهادته لـوی مرگ بل څه کيدای شي.

رڼا په ټنډه کې تروه شوه، سر ته يې لاس ويوړ، ويې ويـل: د سر د شـا برخـه مـې سخت درد کوي. شاپور وويل: ستا د سر پوستکی پرې شوی ؤ، ډاکترانو ويل، چې اته ټکه مو گنډلی، خو ته مه انديښنه کيږه، ژر ښه کېږي.

رڼا سوړ اسويلی وکيښ ويې ويل: ما خو چې د چا لپـاره انديښـنه کولـه هغـه خـو خدای درې واړه رانه واخيستل، اوس به د څه انديښنه وکړم،

په دې وخت کې ډاکتر راغی، رڼا ته يې وويل:

لورجانې! ته اوس ښه يې؛ خو يوه ورځ بايد نوره هم له موږ سره احتياطاً واوسې.

رڼا : ډاکتر صيب! ما همدا اوس رخصت کړه، زما په کور کې اوس يوازې يوه خـور پاتې ده، زما شتون ورسره خورا اړين دی، که څه ستونزه وه بيا هم راتلی شو.

ډاکتر :

زه مو هم ستونزه اوس ډېره جدی نه گڼم، ځـه چـې دا ډول سـتونزه لـرې بيـا مـو رخصتوم، که کومه خبره پيدا شوه؛ نو پرته له ځنډه راشئ؛ ډاکتر نسخه وليکله دوی ته يې ورکړه.

شاپور : تاسې دتگ لپاره ځان چمتو کړئ زه ځم درمل رااخلم.

شاپور لاړه ټول حسابونه يې خلاص کړل درمل يې راواخيستل او بيرته دوی ته راغی :

شـــــاپور: کـــــــه چمتـــــــو ياســـــــت، نـــــــو ځـــــــو.

رڼا : هغه دې روغتون لگښتونه خو بايد ورکړو

شاپور : هغه مې خلاص کړل، انديښنه مه کوئ.

رڼا : شاپوره! ښه دې وکړل، له موږ سره پيسې هم نه وې، خو زما له معاشونو يې بيا گرځوه، چې هير دې نه شي.

شاپور مسکی شو، بیا یې وویل: دومره ډېر لګښت نه دی، چې یـاد کـړل شي، ځـو چې کور کې به خلك منتظر وي!.

د شاپور په موټر کې درې واړه کیناستل، له لنډ مزل وروسته د رڼا کورته ورسـیدل؛ رڼا ښکته شوه خو، چې حلیمه ښکته کیده، شاپور غږ پرې وکړ : خـورې! دا پیسـې واخله د رڼا معاش دی، کور کې لګښتونو ته په کاریږي.

هغې پیسې ترې واخیستې او کوزه شوه، نور شاپور د خپل کور په لور رهي شو.

رڼا لومړی د مور خونې ته لاړه د هغې په چپر کټ کیناسته د تېر وخت یادونـه یـې ورته مخې ته راغلل، د حلیمې دې پاره یې له کوکو ډډه وکړه په چوپه خوله یې ډېر وژل، چې ښه ستړې شوه بیرته راوته!.

په حلیمه یې سترګې ولګیدې، د وره په خوا کې ورته ولاړه وه، چا چې د رڼا د ژړا سره یوځای ژړل، هغه یې په غیږ کې ونیوله د ډاډ کیسې یې ورته پیل کړې.

ورته ویې ویل:

خورجانې! ژوند سراسر مبارزه ده، زموږ هېواد قربانیو ته اړتیـا لـري، شـاید لـه دې نورې هم سختې ورځې ولرو موږ باید ځان ورته چمتو کړو.

هغه یې ډاډه کړه نوره خپل اطاق ته لاړه ، له زړه یې یو خدای ج خبر ؤ، د خپلـې خور د نه خپګان لپاره یې د زړه درد پټ تېراؤه.

کله به چې ګوښه شوه پر مخ به یې لکه باران اوښکې راروانې وې تر هغو بـه جـاري وې، چې ګریوان به یې ښه لوند شو.

رڼا درې ورځې په کور کې وه، د مېرمنو فاتحې ته ناسته وه، پـه څلورمـه ورځ یـې حلیمه خور په څنګ کې کیناسته ورته ویې ویل:

خورې! یوه پوښتنه وکړم خفه کیږي خو نه؟

رڼا په حیراني سره ورته وکتل ویې ویل:

نه ولې خفه شم؟

حلیمه: ایا شاپور واده کړی؟

رڼا : ولې یې پوښتنه کوې ایا ته خو واده نه ورسره کوې؟

هغه مسکی شوه ورته ویې ویل: نه هغه خو زما ورور ده ماته خور وایي.

رڼا: ښه! نو د څه لپاره دې پوښتنه وکړه ؟

حليمې په تته ژبه وويل:
ايا تاته خو يې د کوژدې وړانديز نه دی کړی؟
رڼا: ماته چې د کوژدې وړانديز وکړي، خوله به يې پرې ماته کـړم، زه چاتـه د دې جرئت نه ورکوم، چې داسې راته ووايي او نه زه د واده لپاره وخت لرم.
حليمه: خورې! ولې واده کول گناه ده؟
رڼا: نه
حليمه: نو ولې ددې ټکي په وړاندې دومره حساسه يې؟
رڼا: له واده وړاندې زما لومړيتوبونه خورا زيات دي، د هېواد دغه ويجاړ حالت مې ډېره ځوروي، دلته هر اړخيزه گډوډي مې ډېره خفه کوي، کله چې په هېواد کـې سم سمکی وگورم بيا به واده ته وخت ولرم کنه خدای ج خبر، چې واده وکړم. دوی لا خبرې کولې، چې رڼاته دې شاپور زنگ راغی ورته ويې ويل:
اغلې رڼا! يو شمير ژورنالستان دې دفتر ته راغـلي، غـواړي غمـرازي درسره وکـړي فاتحه درته کوي او تر څنگ پې شايد د خبري کانفرانس له لارې ستاســې نظـر هـم واوري، که مو مناسبه بلله ورشئ.
رڼا : زه تگ ته چمتو يم په دفتر کې دې منتظر شي، ټليفون يــې پـرې کـړ، رڼـا د دفتر په لور روانه شوه.
له رسيدو سره سم؛ اداري مدير د جلسو په خونه کې ورته خبري ناسته ترتيب کـړې وه، هم مسلکو خبريالانو لومړی ورتــه د مـور، خـور او کـوچني ورور دعـا وکـړه او وروسته يې د خبري ناستې لپاره د خبرو هيله ترې وکړه.
رڼا د مايکونو مخې ته کيناسته خبرې يې پيل کړې، ويې ويل:
په لومړي سر کې غواړم له خپلو هم مسلکو ورونـو او خوينـدو، همدارنگـه د ټـول هېواد له وگړو مننه وکړم، چې زموږ غم يې خپل غم وبالـه او غمشريـکي يــې راسره وکړه
له ما د خپلې زړه سوانده مور، خور او نازولي ورور سيوری؛ ځکه ويجاړ کـړل شـو چې موږ د حق پلوی کوو، څوک نه پرېږدو، چې بيت مال ولوټي او يا يې د فساد په وړاندې چپ پاتې شو.

که د هېواد غله، لوټمار او فساد ګر غواړي زما د کورنۍ په وژنه زما غږ خـپ کـړي؛ خو دا خوب دې اوبو ته ووايي، تر څو چې زما په تن کې ساه ښکته او پورته کيږي او یا مې هم ژبه په خوله کې خوځښت کوي، زما هڅې به همدغسې روانې وي.

ددې هېواد د سمون، پرمختګ، د قانون حاکمیت او ټولنیز عدالت لپاره مې مور، خور او ورور له لاسه ورکړل، زما سر دې هم ترې قربان شي.

زه ویاړم چې د هېواد لپاره قرباني ورکوم، دغه هېواد زموږ قربـاني تـه اړتیـا لـري، ترڅو یې راتلونکی نسل په خوښي، مینې، قانونمندي او ټولنیز عـدالت کـې ژونـد وکړي.

زما په وړاندې د زورواکو دغه کړنې د دوی د زوال او خپـل بریـالی تـوب ګـڼم، مـا څوك په داسې کړنو له مبارزې نه شي جلا کولی؛ د هېواد د ښه راتلونکي لپاره هـر راز قرباني ته چمتو یم.

ژورنالستانو یې خبرو ته څو وارې چکچکې وکړې.

د ځینو خو یې احساسات دومره راوپارول، چې له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

رڼا وویل:

زما کړنې مې په خپلو هېوادوالو کوم احسان نه دې او نه غواړم دوی ته ځان د یوه ښه انسان په توګه ورڅرګند کړم، بلکې دا د دوی په ما حق دی او زه یې په ادا کولو کې له اوږو دروند بار سپکووم.

ناسته خلاصه شوه؛ رڼا خپل دفتر ته لاړه چې کله دفتر ته دننه شوه، ګوري شاپور یې په دفتر کې سر په زنګنو ناست دی. رڼا غاړې تازه کړې شاپور هم سر له زنګنو راپورته کړ، رڼا ته یې وویل:

وبښـــــه! غیـــــر نورمـــــال ناســـــت وم، کورتـــــه نـــــه ځـــــې؟

رڼا : نه په کور کې مې زړه تنګیږي، له کـار سره راحتـه یـم؛ خـو تـه ولـې داسـې اندیښمن یې خیر خو دی؟

شاپور :

تا خو له ماسره ژمنه کړې وه، چې زه درسره مرسته کوم.

رڼا: دې څه مرسته؟

شاپور: ویلې دې ؤ، چې د ملیحې په ستونزه کې درسره ولاړه یم.

رڼا: نو ولې په ما باور نه لرې؟
شاپور: لرم یې خو!.
رڼا: نو خو په کوم ځای کې ده؟
شاپور: نن یې ټلیفون کړی ؤ؛ ویل یې چې په یوه اونۍ کې ماته د واده لپاره ځان چمتو کړه، کنه په محکمه کې عاریضه درباندې کوم.
رڼا: خو واده ورسره وکړه، دې کې د خپګان څه دي؟
شاپور: ایا د هغو ثبوتونو په اوریدو سره بیا هم ستا خوښه ده، چې د یوې داسې نجلۍ سره واده وکړم، چې هغه واده یوازې دپیسو لپاره کوي؟ هغې د واده له پاکو اړیکو نه تجارت جوړ کړی، هغې ته خاوند ارزښت نه لري؟.
رڼا یې په خبرو مسکۍ شوه، ورته ویې ویل:
هسې ټوکه مې وکړه، موږ دلته یوځای نمک سره خوړلی، یو د بل همکار یو، د یوه مسلك غړي یو، که ته دا واده کوې هم، زه دې نه ورته پریږدم.
شاپور یې په خبره رینښکی او تازه شو؛ دغسې د خواخوږۍ خبرې یې د رڼا له لوري پخوا نه وې اوریدلې، له ډېر اوږد وخته ورته په تمه ؤ، چې د رڼا پام خپل اړخ ته راواړوي.
نو د رڼا سره سترګې په سترګو شو ورته ویې ویل:
اوس څه وکړو؛ زه خو ګنګس یم، نه پوهېږم څه وکړم؟ دا د پښتو وطن او د ملیحې دوکه او پست فکري ته حیران یم څه وکړم؟
رڼا: د ژوند اړیکه څه ټوکې نه وي شاپوره جانه! او نه په دې اړه کومه بې تفاوتي او شرم په کار ده؛ ځکه د واده اړیکه بیا دې ژوند ترپایه په مینه او وفادارۍ پالل کیږي؛ اوس هم سرې وخت دی زه ډاډه یم که د خلکو له شرمه دغه واده وکړې بیا به هم په طلاق او جدایي تمامیږي؛ ځکه بنیاد یې په دوکه ایښودل شوی، نو اوس هم ناوخته ندی، چې ددې بلا نه ځان خلاص کړې.
شاپور: له تاسره یې د حل لار شته؟
رڼا: ته ولې وراخطا یې؟ که اوس راسره نشته خو ورته پیدابه یې کړم، تاسره کړې ژمنه به تر سره کړم.
شاپور: اغلې رڼا! موږ کم وخت لرو، یوازې یوه اونۍ.

رڼا: له هغې بلا مه ډاريږه، چې په منځ کې يې يوه شپه وي، زه يو پلان ورته جوړوم، زه په دې ډاډه يم، چې ماديات پرست د ټينګې خلك نه دي، هغه د مادياتو لپاره، له هرڅه تېريږي.

بيا يې په شاپور کې سترګې ونيوې ورته وېې ويل: ته اوس لاړ شه، له ما سره طرحه شته د شپې لخوا پرې کارکوم.

شاپور له چوکۍ پورته شو هيله مندې سترګې يې په رڼا کې ونيوې ورته ويې ويل: که دې زه له دې ستونزې خلاص کړم د ژوند تر پايه به دې احسان مند يم، رڼا غوښتل ورته ووايي: ځه بابا دومره خبره مه غټوه، خو د ټليفون شرنګهار يې فکر په بله کړ، شاپور هم ووت.

رڼا د ټليفون د شين بټن په وهلو سره بلې وويل.

ځواب يې تر لاسه کړ ايا تاسې رڼا ياست!؟

رڼا : هو! رڼا يم او تاسو؟

ورته وويل شول: زه د خوست ښاروال يم نږدې درې مياشتې کيږي، چې په دنده مې کار پيل کړی.

رڼا : خوښه شوم ښاروال صيب! چې غږ مې دې واوريده، له رسنيو اورم، چې تاسې هلته بې ساري خدمتونه پيل کړي ولس درنه راضي ده، هغه څه چې تاسې په دې دريو مياشتو کې تر سره کړي دي؛ تېر ښاروال په پنځو کلونو کې نه وو ترسره کړي. له طرحو، پلانونو او د هېواد سره دې له مينې او احساسه مالومات لرم، ستاسې په اړه مې اوريدلی، چې د جمعې په ورځ هم کار کوئ او دا مو هم له هېواد سره د بې کچې مينې ثبوت ده. زه دربانديې وياړم

ښاروال:

خور جانې! دا خو ستاسې لورينه ده حسن نظرمو ده، زه اوس هم د ولس ځان ډېر پوروړی بولم، ما اوس هم په خپله دنده کې غفلت کړی؛ ځکه تر دې هم زموږ ويجاړ هېواد ډېر کار ته اړتيا لري.

اصلا خو رڼا خورې! ته دستايلو يې چې د هېواد دخدمت لپاره دې سر په تلي کې ايښی، د هر ظالم، هر فاسد او غدار د سترګو خار دې ځان جوړ کړی، هر ګواښ دې په ځان منلی خو باطل ته نه يې تسليم شوې.

رڼا: مننه ښاروال صیب!
خدای ج مو دې هغسې کړي لکه څنګه، چې ته وایې تر اوسه خو نه یو، ښه مهرباني وکړئ! څنګه مو ټلیفون کړی وو؟
ښاروال:
رڼا جانې! بوخته به هم یې، یوازې یوه مسله مې درسره شریکوله، که وخت لرئ!.
رڼا: مهربانې وکړئ ښاروال صیب!
په خوست کې ستاسو خبریال څه نومیږي؟
رڼا: خلیل منصف. ولې؟
ښاروال: خورجانې! زه لومړی ډاډه نه وم، چې دغه خبریال به ستاسې د شبکې وي خو اوس مې چې ستاسې له خولې واوریدل نو ډاډه شوم چې هغه له ستاسې سره کار کوي.
رڼا: څه ستونزه پېښه شوې؟
ښاروال:
تېره ورځ ښاروالی ته راغلی ؤ ماته یې وویل: چې ډېر ښه کارونه مو پیل کړي. ما ورته وویل:
مننه وروره! خو ستاسې رسنۍ له ماسره د کارونو په انعکاس کې مرسته کولی شئ، او له ماسره اړینه مرسته همدا ده.
په ځواب کې یې راته وویل:
زه مرسته کوم خو!.
ما ورته وویل: مننه! خو یې په کوم ځای کې ده؟
ویې ویل: حق الظهور او حق السکوت خو به راکوې.
ما ورته وویل:
جالب اصطلاحات دي، خو زه یې والله که په مانا پوهېږم.
ماته یې وویل: د ا څرنګه ښاروال یې، چې په دې اصطلاحاتو نه پوهیږې،؟
ما ورته وویل:
خو ته مې پرې پوه کړه. ویې ویل: له تا مخکې ښاروال خو ډېر ښه پوهیده، چې حق السکوت غږ به مو پرې وکړ سم دستي به یې جیب ته لاس کړ.

ما بيا ورته وويل: هيله لرم چې نيغ په نيغه موضوع ته راشې. ويې ويل: که د کوم ښه کار کاؤه او مور هغه ته د رسنۍ له لارې انعکاس ورکاؤه؛ نو په بدل کې بايد مور ته د حق الظهور بدله راکړې او که کوم ناسم کار دې کاؤه او په هغه مور سکوت کاؤه او له برکته يې ستاسې پرده کيده؛ نو بيا هم حق لرو چې څه راکړې، دې ته بيا حق السکوت وايي.

رښا:

نو اخېر تا څه ورته وويل:

ښاروال: ما ورته وويل:

زه ډېر افسوس کوم، چې ته د خبريالي سپيڅلې دنده ترسره کوې، خبريال خو د ولس ژبه وي، د ولس اواز وي او د ولس د درد درمان وي. د غلو، مفسدو او خاينانو د جرمونو په وړاندې لکه څراغ داسې وي؛ خو ته دې له دې پاک مسلک څه ډول ناسمه گټه کوې؟ ورته ومې ويل که په وس کې مې واى د پوهنتون د فراغت اسناد مې درته په عام محضر کې سوزول او ته مې ترې خلاصولې.

رښا يې خبره ورپرې کړه، ورته ويې ويل:

ته د هغه په وړاندې کوم ثبوت لرې؟

ښاروال: هو

رښا: څه ډول؟

ښاروال: زما د دفتر کمرې ټولې خبرې ويډيويي ثبت کړې دي.

رښا: ته يې ماته په دې......ايمل راوليږه.

ښاروال: سمه ده په سترگو.

رښا: ور ليږل شوې ويډيو وليده، کټ مټ هغه خبرې وې، چې ښاروال ورته کړې وې.

رښا د ويډيو له ليدو وروسته سخته خفه شوه.

سم دستي يې ټليفون راواخيست خليل منصف ته يې ټليفون وکړ، ورته ويې ويل: له کمرې او وسايلو سره يوځاى کابل ته راشه.

خليل منصف: خوري! خيرت خو به وي؟

رښا: څه دې، چې واوريدل هغسې وکړه.

نور يې ټليفون پرې کړ، رڼا ته د دفتر ساحه تنګه شوه کمپيوټر يې بند کړ، دسکول يې راواخيست د دفتر ساتونکو ته يې وويل: زموږ يو خبريال له خوسته راځـي شـپه ورکړئ ورته ووايئ، چې سبا رڼا درسره خبرې کوي؛ زه اوس کورته ځم.

سبا سهار رڼا کار پيل کړ، له لنډ مهال وروسته يې خليل هم مخې ته ودريده، سـلام يې واچاؤ. رڼا ورته د کيناستو وويل. هغه هم د ميز پـه خـوا کـې پـه يـوه څـوکۍ کيناست سر يې ښکته اچولی ؤ، يوې ويرې يې په زړه منګولې خښې کړې وې؛ ډېر بيړنی ؤ چې د راغوښتو په لامل پوه شي. سپيره مخ يې رڼـا تـه ور واړاؤ، ورتـه يـې ويل: اغلې رئيسې صيب! پوښتلی شم، چې زه مو ولې دلته راغوښتی وم؟

رڼا مسکی شوه ورته ويې ويل: ستا د ښه کار کردګي له امله دې تاد تقدير اراده لرو.

خليل: وغوړيده، رينګی شو بيا يې رڼا ته په هيله مند نظر وکتل ورته ويې ويل: بيا نو داکمرې او وسائل مو ولې راباندې راوړل؟

رڼا په زړه کې وويل: د غله په غره کې هم ځای نه کيږي، د خپلو کړنو تصوير خـو يې له سترګو نه ورک کيږي.

رڼـــــا : ولايـــــــت کـــــــې څـــــــه حـــــــال دی؟

خليل : کراري ده.

رڼا: له خپلې دندې سره څرنګه يې.

خليل: ښه يم اغلې! زموږ او ستاسې دنده خو ډېره سپيڅلې ده، بايد د زړه لـه تلـه يې ترسره کړو او خپل مسلک ته بايد ژمن واوسو.

رڼا: که په خپل دې سپيڅلي مسلک کې څوک خيانت وکړي بيا؟

خليل: بيا نو ګنهګار دی، داسې ګناهګار چې د مسلک له مخې نه ښښل کيږي.

رڼا: نو ته ولې خيانت کوې او له دې سپيڅلې دندې ناسمه ګټه پورته کوې؟

خليل: اغلې رئيسې صيب! زه خپل مسلک ته ژمن يم په ايمانداري خپله دنده سرته رسوم، لاړه شه زما ولايت کې پوښتنه وکړه، که چا يوه ويښته خيانت راباندې ثبوت کړ نو بيا زه ملامت يم.

رڼا: ښه! ته ډاډه يې؟

خليل: هو

رڼا: ته حق سکوت په کوم قانون اخلې، حق الظهور په کوم دليل اخلې؟

خلیل: رئیسې صیب! دا تور دی.
زما رښتینولي خلك نشي زغملی، دا یوه توطیه ده.
رڼا: شرم دی چې ته هم د رښتینولي خبرې کوې او زه خجالت باسم، چې یو هم مسلکه مې داسې گورم؛ د خپل کمپیوتر سکرین یې ورواړاؤ ویډیو یې ورته پلې کړه، دې ده او د ښارول بحث پکې پیل شو، خلیل یې په لیدو لکه خورا کمخونه انسان زیړ زبیښلی وتښتید.
رڼا ورته وویل:
ته څه فکر کوې، چې زه به مې په خپل ژورنالست له ثبوته پرته تور ولگوم او یا به یې له ثبوته پرته راغواړم او له دندې یې گوښه کوم، نه هیڅکله نه.
خلیل: اغلې رئیسې! یوه تېروتنه رانه شوې په دومره وړه تېروتنه دومره لویه سزا مه راکوه!.
رڼا: امممم دا وړه تېروتنه ده، چې د خپل مسلك په زور له خلکو باج اخلې؟ ستا غوندې خلك د خبریالي په سپینه لمن باندې تور داغ دي او د هر پاك ژورنالست رنگه همدا ستاسو بې ویجدانه بدوی، د هغوی باور له منځه وړی، که دوکه کوئ ،بل ځای ورته وگورئ دغه باوري مقدس مسلك ولې بدناموئ.
خلیل: خورې! ته چې څه وایې هغه ټول سم دي، خو یوه موقع راکړه، وړه خیل خانه راله غاړې ده، یوازې ماته یې هیله ده، زه ژمنه درسره کوم، چې بیا به داسې څه نه تکرارېږي.
رڼا: ایا تاسې ته هغه معاش کفایت نه کوي، چې موږ یې درکوو؟
خلیل: کفایت یې کاؤه؛ خو بس خدای ج چې سړی ووهي بیا همداسې کوي.
رڼا: گوره خلیله! ددې ویډیو له مخې مالومېږي، چې تا له دې مخکې ښاروالانو هم دا ډول باج اخیستی ته نور موږ ته د باور وړ سړی نه یې.
خلیل له خپله ځایه پاڅیده، هڅه یې وکړه د رڼا پښو ته ځان واچوي او له کړې پرېکړې یې تېره کړي؛ خو هغې یې ددې کار مخه ونیوله. خلیل ته یې وویل:
زه تا نشم بښلی، ستا خیانت ښل زما د وس خبره نده؛ خو ستا د وړو بچیانو لپاره دلته په تلویزون کې دنده درکوم؛ پام دې وي چې خلورویشت ساعته زما د نظارت

لاندې یې او بل ځل نه یوازې، چې له دندې دې ګوښه کوم بلکې څارونوالي ته دې هم ورپېژنم.

دوباره دې بیا په بچیانو هم زړه نه سوځوم.

د خلیل زړه درزا کمه کړه، تښتېدلي رنګ ته یې وینه ورغله او د لاس په نامه دریدو سره یې د تکرار د نه پیښیدو په عاجزه خوله وویل؛ نور ترې بهر ووت.

د خلیل له وتو سره یې ټلیفون وشرنګیده، ګورې چې شاپور زنګ وهلی؛ رڼا اوکې کړ د شاپورخبرو ته غوږ شوه. هغه ورته وویل:

ایا زما په مسله کې خو دې ژمنه له یاده نه ده وتلې؟

رڼا : نه! زما ژمنه، ژمنه وي په یاد مې دی ،همدا اوس مې غوښتل، چې دې خپلې ژمنې دپوره کولو دپاره خپله طرحه دې پوه کړم او زنګ درته ووهم؛ .

شاپور : ښه! زه غوږ یم.

رڼا : زه ملیحه راغواړم او د پنځوس زور ډالرو د ورکړې خبره ورته کوم ورته وایم، چې نه محکمه او نه کوم بل اقدام به کوې بس دا واخله، او نور خپه چوپه لاړه شه؛ له دې اړیکې تېره شه، نو که انکار یې وکړ بیا یو بل چانس هم ورکو؛ څکه چې موږ ته به دا هم ثابته کړي، چې هغه دا اړیکه د پیسو لپاره نه ټینګوي، هدف یې له تاسره ښه ژوند تېرول دي او که یې واخیستې نو د هغې جدایې درنه په همدې قیمار ارزي.

شاپور :

هغه د بل چانس مېرمن نده؛ د خدای ج لپاره ما ترې خلاص کړه او خپله ژمنه پوره کړه؛ څکه هغه ما بار بار تللې، هیله کوم یو لک ورکړه خو دا لانجه خلاصه کړه.

رڼا:

زه اوس زنګ ورته وهم او څه مې، چې وویل یوازې هماغه کولی شم بس.

له شاپوره یې اړیکه پرې کړه؛ سم دستي یې ملیحې ته زنګ وکړ ورته ویې ویل:

که زحمت نه کېږي یو ځل زما تر دفتره راشه!.

هغې ځواب ورکړ: خیر خو به وي؟

رڼا : خیر دی، زه درته منتظره یم، هغې د سمه ده په ویلو تلیفون پرې کړه او لنډ مهال وروسته د رڼا په دفتر ورننه وته.

دوى دواړو مخامخ خبرې پيل کړې.

رڼا ورته وويل:

زه په يوه مهمه موضوع باندې درسره خبرې کوم؛ خو شرط به دا وي، چې د تېر په څېر غلطيانې تکرار نه کړې. لکه څرنګه چې د يوه لوستي انسان سره ښايي هماغسې خبرې راسره وکړه، زه د تهمتونو او بې ځايه خبرو په وړاندې حوصله نه لرم.

هغې په دې خاطر، چې د موضوع اوريدو ته ډېره ليواله وه د سمه ده پـه دود سر وخوځاؤ.

رڼا ورته وويل:

مليحې واده د دوه جوړو د توافق، مينې او يو له بل سره د خوښ ژوند په نيت تـر سره کېږي کنه؟

مليحه: هو بالکل!

رڼا: او که د زړونو تر منځ فاصله وي، کرکه وي، باور له منځه تللی وي، بيا خو فکـر کوم له دې واده نه، نه واده ښه دی.

مليحه: خبرې دې ټولې سمې دي؛ خو په څه پورې دې يادې کړې؟

رڼا: ګوره خورې! ستا او شاپور ترمنځ اوس فضا داسې ده، چې يو بل ته نشی نږدې کيدای هغه يا دحقيقت او يا هم د سو تفاهم له امله درباندې باور له لاسه ورکړی.

مليحه: خلاصه راته ووايه اغلې رڼا!.

رڼا: زه دواړو ته دا ښه ګڼم، چې يو له بله جدا شئ او په خپله خوښه ځان ته د ژوند ملګری وټاکئ؛ ځکه اوس هم سرې وخت دی.

مليحه: زه هغه په داسې اسانې نه پريږدم، خلك به څه وايي، زه به خپلو خپلوانو ته څه ځواب وايم، خپلې کورنی ته به څه مخ تورم.

رڼا: زه درته يو وړانديز لرم.

مليحه: دڅه شي وړانديز؟

رڼا: له شاپوره پنځوس زره ډالر درته اخلم، له شاپوره تېره شـه او خپـل ژونـد پـرې جوړ کړه. له دې خبرې سره د مليحې زړه په ټوپونو شو، ورته ويې ويل:

څه ضمانت دی، چې هغه دومره پيسې ماته راکوي؟

رڼا: ضمانت يې زه کوم، ته به دلته ناسته يې ستا اکونټ ته به پيسې جمعه کېږي.

ملیحه: زه به ستا په وړاندیز غور وکړم او سبا به راشم.

رڼا: نه همدا اوس یې وخت دی، بهر ووځه او له کورنۍ سره مشوره وکړه، زما د خبرې ارمان به وکړې. شاپور ستا په وړاندې د خیانت ثبوتونه لري، ثبت شوی غږ لري او په محکمه کې به هم هیڅ لاسته رانه وړې او په دې خو ته له مانه ښه پوهیږې.

ته پوهیږې چې شاپور ولې تیار دی، چې تاته پیسې درکړي؛ ځکه چې هغه نه غواړي خبره لویه شي، خلك خبر شي او نندارہ جوړه شي.

ملیحه: زه بهر وځم.

رڼا: ته تلی شې، خو ځنډ ونه کړې.

ملیحه ووتله، له کور سره د اړیکو نه وروسته بیرته راننه وتله، رڼا ته یې وویل:

زه د اړیکو پریکون ته چمتو یم، چې شاپور غواړي زه سل ځله غواړم اړیکه پرې کړم؛ خو ماته به نیم جایداد راکوي، همدا مې شرط دی کنه، نه یې منم.

رڼا ورته له غوصې نري مسکا وکړه، بیا یې وویل: اغلې ملیحې! هغه پوهنتون دې ګډ شي، چې ته ترې فارغه شوې یې او حقوق دې ویلي، تا او شاپور تر اوسه رسمي واده نه دی کړي، چې ته په هغه دعوه وکړې او نیمایي حق ترې وغواړې، یوازې کوژده مو کړې او هغه هم کوم رسمي سند نه لري.

ما چې څه درته وویل دا به دې په ګټه وي او که شاپور در سره مقابله پیل کړه؛ نو شاید هر څه وبایلې او تش لاس کورته لاړه شې؛ ځکه هغه ستا د خیانتونو اسناد لري او که هغه محکمه واوري نو ته شاید نه یوازې خپل خاوند له لاسه ورکړې، بلکې د هغو پیسو په ورکړه به هم مکلفه شې چې د هغه له اکونټه مو غلا کړې دي او ان کېدای شي بندي هم شې.

ملیحه د رڼا په خبرو وارخطا شوه او فکر یې وکړ په ریښتیا هر څه بایلي نو رڼا ته یې وویل:

ستاخبره منم زه خبره نوره نه اوږدوم؛ خو ماته وخت راکړه یوازې دوه ورځې.

رڼا ورته د هو په دود سر وخوځاؤ او ملیحه یې رخصت کړه.

دریمه ورځ هم راورسیده، ملیحه د رڼا دفتر ته راغله دا ځل یې نفس د پخوا په څیر نه ؤ، لږ وړوکی شوی وو رڼا ته یې ویل:

زه چمتو یم، چې له شاپور سره اړیکه پرې کړم.

رڼا : بانکي اکاونټ دې راکړه، چې زموږ مالي مسؤل پیسې درته جمعه کړي. هغې د بانګ اکاونټ ورته له دسکوله راوباسه او لږ شیبه وروسته یې له بانک نه مسېج تر لاسه کړ، چې حق یې په لاس ورغی، له مسج سره ملیحه پورته شوه، تر څو د تګ لپاره ځان چمتو کړي په ولاړې یې رڼا ته وویل:

زه یوه پوښتنه درنه کولی شم؟

رڼا : ولې نه مهرباني وکړئ؟

ملیحه :شاپور سم د سرو زرو چرګ دی، چې درز ورکړې طلا تویوي.

زه له اوله پوهیدم چې تا ولې د شاپور سره د نیږدې کیدو دلچسپي لرله

رڼا: ته په څه پوهیدې؟

ملیحه: بس تا وګټله او ما وبایلله

رڼا: مطلب؟

ملیحه: ځان دې ناګاره مه اچوه ستا په چلونو زه ښه پوهېږم.

رڼا: د څه شي چل، ته څه وایې؟

ملیحه: د شاپور زړه دې په لاس راوړ ستا په سر یې ما غوندې ښکلې نجلۍ پریښوده، تا واک ترې خپل کړی، د هغه روپۍ دي بادوې یې.

رڼا: ګوره خورې! زه او شاپور یوازې د یوه رسنیز دفتر ګډ همکاران یو او بس، کوم څه چې ته فکر کوې داسې څه نشته، تا تېر ځل هم همداسې تېروتنه وکړه او زما عصاب دې راخراب کړل نږدې ؤ، چې د خون څښتنه کړې دې وم.

څه اوس لاړه شه هسې نه، چې نوره مې احساساتې کړې او کومه پېښه رامنځته شي. هغې خپل تېر یاد سترګو ته ودریده، چې د رڼا په ویشتو کوما ته تللې وه؛ نو پرته له څه ویلو روانه شوه.

رڼا غږ پسې وکړ، خپل مال خو دې تر لاسه کړ ایا ماته ثبوت نه راکوې، چې سبا بیا ستونزه پیدا نشي؟

ملیحه: د څه شي ثبوت؟

رڼا کمره راواخیسته او هغې ته مخامخ یې ونیوله ورته ویې ویل دلته ووایه، چې زه په سالم عقل او په خپله خوښه غواړم د کوژدن اړیکه له شاپور سره له مینځه یوسم او د دې کار په بدل کې یې ماته پنځوس زره ډالر راکړل.

هغې همداسې وویل او رڼا ترې ویډیو وکړه.

نوره یې هغې ته اجازه ورکړه او پر خپل مخ لاړه.

د ملیحې له وتو سره یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

زما دفتر ته راشه، هغه هم لنډ مهال وروسته دفتر ته ورسېده.

رڼا ورته وویل:

رڼا هغه څوک ده، چې خپلې ژمنې تر سره کوي؛ نن مې اوږې سپکې شوې؛ ځکه چې له تاسره کړې ژمنه مې ترسره کړه.

د پیسو د ورکړې په وخت کې مې ویډیوي ثبوت هم ترې واخیست؛ خپله کمره یې ورته راوښکله او د هغې اقرار یې ورته وښود.

شاپور:

ډېره مننه رڼا جانې! ماته دې لوی کار وکړ، زه دې د ټول ژوند لپاره احسانمند کړم، زه به دې دغه پور څرنګه ادا کړای شم؟

رڼا : دومره لوی کار مې نده کړی، چې ته فکر کوې، یو عادي څه ؤ چې ترسره مې کړل

شاپور:

اوس کار نیمګړی مه پرېږده اغلې رڼا:

رڼا : نور څه وکړم درته اغلی جناب!؟

شاپور: تا خو زه یوازې کړم.

رڼا په کټ، کټ وخندل ورته ویې ویل:

خو تا غوښتل، چې ځان جدا کړې، دا خو ستا غوښتنه وه.

شاپور: نه موخه مې دا وه، چې اوس یوازیتوب شو او د یوازیتوب ژوند سخت وي.

رڼا: څه سخت وي ولې دا زه یې چې تېروم.

شاپور: ته خو ته یې، ستا غوندې خو هر څوک نشي کیدای.

رڼا: ښه! ډير توصف مې مه کوه، ووايه دوهم کار څه درته وکړم؟

شاپور: ژوند مې تکمل کړه.

رڼا: ته هم سړی تر کوره ځغلوې، زه نور څه درته نشم کولی، خپل ژوند دې دی او خپل کار.

زه نوره ځم، چې سخته ستړې شوې يم. رڼا له خپل ځايه پورته شوه، چې تر وره ورسيده شاپور ته يې ووېل:

ښاغلی شاپوره! تر اوسه زه نه پوهېږم، چې زه څومره معاش لرم، څومره مې ستا روپۍ لګولې دي او همدارنګه د کور د ستونزو د حل په موخه که دې يوې مياشتې معاش راکړئ نو بده به نه وي.

شاپور له جيبه دې بانګ کتابچه راوباسله په سپينه ورقه کې يې لاسليک وکړ رڼا ته يې په ګوتو کې ونيو ورته ويې ويل:

دې ورقې په سپين ځای کې دې چې څومره روفۍ په کار وي وليکه بانګ ته يې ويسه او وايې خله .

رڼا : زما له بانکې چيک سره کار نه شته او نه مې خوښېږي، چې وړيا پيسې واخلم ، څومره مې چې حق وي هغه راکړه.

شاپور: جيب ته لاس کړ يولک افغانۍ يې راوباسلې، رڼا ته يې ووېل:

دا دې د يوې مياشتې معاش دی.

که کم وي او ستونزې دې نه پرې حل کېږي نو ويلی شې، چې نور يې هم درته لوړ کړم؟

رڼا: ته که ډېرې پيسې لرې غريبانو ته يې ورکړه، چې دعا درته وکړي، ماته مې له کاره ډېرې پيسې مه راکوه!. دا پنځوس زره بيرته واخله، زه چې څومره کار کوم دغه پيسې، چې وا مې خيستې هم پرې ډېرې دي.

پيسې يې په دسکول کې کېښودې، نور يې حرکت وکړ. شاپور غږ پسې وکړ، حليمه خور دې په کور کې يوازې پريښې ده؟

رڼا: هو ولې دې داسې پوښتنه وکړه؟

شاپور: يانې ستونزمنه ده، چې هغه تل په کور کې يوازې واوسي، سبا يې دفتر ته درسره راوله، ساعت به يې هم تېر شي پام به يې هم په بله شي.

رڼا یې دغه کار خوښ کړ او د خواخوږي منته یې ترې کړه، ورته ویې ویل:
منته شاپور جانه! تا خو د پېژندګلوي له پیله زموږ سره خواخوږي ښکاره کړې ده، په هره ستونزه کې راسره یې دغه کار زما هم خوښ شو حلیمې ستر غم لیدلی ښه نظر دې راکړ، سبا یې دلته له ځان سره راولم .
رڼا کورته لاړه، دروازې ته په داخلیدو سره یې خور حلیمه جارو په لاس په انګړ کې ولاړه وه، د حویلۍ د جارو کولو نېت یې درلوده. رڼا خپلې کشرې حلیمې خور ته غاړه ورکړه بیا یې ترې وغوښتل، چې یو ښه تریخ چای ورته دم کړي، هغې لږ وروسته د څو چاکلیټو سره د شین چای پیاله د رڼا په مخ کې کېښود. حلیمه یې هم په خوا کې کېناسته؛ رڼا د هغې په اوږه لاس واړاؤ، ورته ویې ویل خورجانې! هیڅ د یوازیتوب احساس ونه کړې زه درسره یم، اوس دې زه مور، پلار، ورور او هر څه یم.
حلیمه یې په خبرو مسکی شوه رڼا ته یې وویل:
همدومره مې زړه درباندې ډاډه دی، ته مې هرڅه یې او له تا پرته به ځان ډېر یوازې راته احساس شي.
رڼا : زه هیڅکله تا یوازې نه پریږدم.
حلیمه: خو ته به واده نه کوې؟
رڼا: نه زه واده نه کوم.
حلیمه: ولې دا ښکلې ځواني همداسې زړوې؟
رڼا: نه همداسې یې نه زړوم، د خلکو په خدمت کې یې زړوم.
حلیمه: ایا هغه مېرمنې، چې واده کوي، هغه بیا خدمت نشي کولی؟
رڼا: کولی یې شي، خو لومړی تا ودوم بیا به ګورو.
حلیمه: خورې! په کور کې ډېره تنګ شوې یم .
رڼا: سبا دې دفتر ته ولم هلته به دې ساعت هم تېر وي او که هغه ځای دې خوښ شوه بیا دې هره ورځ له ځان سره ولم.
حلیمه: خورې! ښکلی کار به وشي.

رڼا: شاپور ته دې خدای ج خیر ورکړي، دا نظریه خو هغه راکړه، کنه زه دې دلته یوازیتوب ته ډېره ځوریدم؛مکتبونه هم رخصت دي نه پوهیدم چې څه درسره وکړم.

حلیمه: شاپور ورور مې ډېر ښه سړی دی.

رڼا: هو بد نه دی.

حلیمه: ایله همدومره؟

رڼا: ولې شهزاده ورته ووایم، د سلامي سلوټ ورته وکړم؟

حلیمه: مسکی شوه، رڼا ته یې وویل:

شاپور له مور سره ډېر ښه کړي، لکه زموږ د کور غړی چې وي، زموږ غم یې خپل غم بللی، څرنګه یې په روغتون کې ستا پالنه وکړه، د مور او خور د خیرات او سقاط ټول لګښت یې له خپله جیبه وکړ، د احسان اړولو لپاره یې هم دوباره خبره یاده نه کړه، چې ما دا خیر در رسولی.

رڼا: هو له هغو نېکیو یې سترګې نشو پټولی؛ خو پرون ما هم داسې یو کار ورته تر سره کړ، چې له ده یې لاره ورکه کړې وه.

حلیمه: دا نو څه ډول کار وو، چې له ده یې لار ورکه کړې وه؟

رڼا: بس په یوې غلې اوښتی وو او ما ترې خلاص کړ.

حلیمه: زه پوه نشوم.

رڼا: خورې! یوې انجلۍ ددې لپاره ورسره کوژده کړې وه، چې دده په مال او دولت باندې ولکه ولګوي، شاپور هم ډېر وروسته پرې پوه شوی وو. یوه ورځ یې له ما نه مرسته وغوښته او ما هم ژمنه ورسره وکړه، بس د تل لپاره مې ترې خلاص کړ.

حلیمه: توبه خدایه که نړۍ له ښو خلکو ډکه ده، له بدو هم خالي نده.

بیا خو دې د شاپور زړه ګټلی دی.

رڼا: څه، څه خپله څپیړه یې پورته کړه، حلیمې ته یې وویل:

ته په دې وختو کې ته ډېره سپین سترګې شوې یې، که بیا دې داسې بې ادبي وکړه، مخ دې درته پړسوم.

حلیمې د تسلیمي غبرګ لاسونه پورته کړل په خندا، خندا کې یې وویل:

خورې! خورې! ومې نه وهې، بیا مې دې توبه وي، داسې نه وایم.

د خويندو تر منځ ټوکې تر هغو روانې وې، چې د دواړو سترګې له خوبه سره ورغلې تر سهاره په ژور خو ب ويدې وې چې خوب يې پوره شو راپاڅيدې .
له لمانځه او چاى څښلو وروسته دواړه تر دفتره ورسيدې.
رڼا او خور يې حليمه په دفتر کې کيناستې، لا سمې دمه شوې نه وې، چې شاپور هم د دروازې په ټک ټک له دوى د داخليدو اجازه وغوښته!. شاپور، رڼا ته وويل:
ډير ښه دې وکړل، چې حليمه خور دې راوسته دلته به لږ ارامه شي ساعت به يې تېر شي، خوارکۍ ډېر غمونه وليدل؛ مننه! چې زما خبره دې ومنله
رڼا يې په خبره مسکۍ شوه، شاپورته يې وويل:
کله، کله خو دې خبرې د منلو وړ وي. شاپور يې په خبره احساساتي شو له ځان سره يې ورو وويل: کاش زما داخبره هم ومنې، چې زه مينه درسره لرم.
رڼا يې دا خبره وانه وريده؛ خو احساس يې کړه چې شاپور څه وويل. له هغه يې پوښتنه وکړه شاپوره! تا څه وويل؟
شاپور: نه هسې څه مې ندي ويلي.
په دې وخت کې د دروازې ساتونکى راغى رڼا ته يې وويل:
د جلسې په خونه کې خبريالان درته له پخوا په انتظار دي، که خلاصه شوې ياست ورشئ!. رڼا تندى وواهه ويې ويل:
اه دا خلک خو زما له ياده وتلي ؤ، له خونې د وتو په وخت کې يې شاپور ته وويل:
زه لاړم تاسې حليمې ته چاى راوغواړئ، زه هم په يوه ساعت کې راخلاصېږم، رڼا لاړه او حليمه له شاپور سره د رڼا په دفتر کې پاتې شوه.
شاپور حليمې ته چاى راوغوښت، پيالې ډکې شوې. شاپور، حليمې ته مخ وراواړاؤ،ويې ويل:
 ستاسې دلته راغوښتل زما طرحه وه.
حليمه: هو رڼا خور مې راته وويل، تا خو له مورې سره د کورنۍ د غړي په صفت په ستونزو کې ونډه اخيستې، مورې مو نيکي نه هيرؤ، زمورږ څومره خپلوان دي، ټولو د ستونزو پر مهال له مورې تېښته کړې، لرې رانه اوسېدلي؛ خو ته وې چې زمورږ ستونزې دې خپلې ستونزې ګڼلې او تل راسره د سيوري په ډول مل يې.

شاپور: نه خورې! ما هيڅ هم ندي کړي زه دې دومره توصيف وړ نـه يـم، دا چـې تاسې زما کوچنۍ مرستې دومره لوی ګڼئ دا ستاسې لويی ده.

حليمه: نه شاپوره وروره! ستاسې مرستې زموږ په زړونو کې د کاڼي کرښې دي او مـا خو په هغه روغتون کې ژمنه درسره وکړه، چې د رڼا د بستر په څنګ کې ولاړ ؤ، که زما وينه مو هم په کار شي نو ژمنه کوم نه يې درېغوم.

شاپور: خورې! هيله کوم نور په دې اړه خبرې نه کو، ما څه نه دي کړي.

حليمه: ښه دا خبرې به پرېږدو زما يوې پوښتنې ته ځواب راکوي؟

شاپور: هو ولې نه!

حليمه: کله چې رڼا په روغتون کې بستر او په کوما کې وه زه درغلم ته د رڼا د بستر په خوا کې ناست وې د رڼا لاس دې په خپل لاس کې نيولی او سر دې له پاسه پرې ايښی ؤ.

کله چې زما په راتګ پوه شوې او زما د پښو ترپا دې واوريده، سر دې راپورته کـړ ماته دې وکتل سترګې دې له اوښکو ډکې وې، نو ايا زه په دې راز پوهيدلی شم؟

شاپور: هسې خورې! کومه خبره نشته.

حليمه: شاپوره وروره! ماته خو دې خور وويل، ته له خپلې خوره کوم څه پټوې؟

شاپور: نه، نه

حليمه: نو ووايه کنه

شاپور: نو څه ګټه به ورسوې؟

حليمه: ولې؟

شاپور: بس هسې

حليمه: يانې چې ستاسې او د رڼا خور تر منځ يـوازې د دفـتر د کـارکونکو پـه ډول خواخوږي ده او بس؟

شاپور: نه

حليمه: نو څه دي؟

شاپور: خورې! رڼا مې ډېره خوښېږي، د دې نړۍ تر ټولو ښه انسان دی، د فرښتې په څېر زړه لري، لومړنی انسان دی، چې له ظاهر نه يې باطن ښکلی دی، لـومړنۍ مېرمن ده، چې له ځانه د هغې په وړتيا سپيڅلي احسـاس او هېـوادنۍ مينـې ډېـر

باورلرم. که ظاهراً هغه د ښکلا یوه بیلګه ده د هغې غیاب هم له ظاهر لا ښه دی. زه د رښا په څېره دومره نه یم مین لکه د هغې په فکر، د هغې په احساس د هغې په پاك زړه، چې مین یم.

حلیمه: نو ایا کله دې هم خپل احساس ورته څرګند کړی دی؟

شاپور: نه

حلیمه: ولې؟

شاپور: هغه مینې کولو ته وخت نه لري، هغه د خپل ژوند د جوړولو لپاره فکر هم نه کوي. د هغې ټوله مینه له خپل هېواد سره ده، د خپل ولس سره دومره خواخوږي لري، چې ځان یې هېر کړی، د ځان په کیسه کې هم نه ده.

هغه د ولس د ښېرازۍ لپاره هرې قرباني ته چمتو ده؛ ته ددې شاهده یې، چې څو وارې یې د خپل ولس لپاره ځان د مرګ خولې ته ورکړ؛ خو خدای ج یې دانه نه وه ختمه کړې. په هېواد کې د ټولنیز عدالت لپاره یې خپله مور، خور او ورور له لاسه ورکړل او دا درانه غمونه په پټه خوله زغمي.

د خلکو په مخ کې داسې تمثیل کوي چې غمونو او د کورنۍ دغړو په له لاسه ورکولو دومره نده کمځواکه شوې ،خو چې یوازې شي ،په چیغو او بدو ورځو یې د هوا مارغان ژاړي

هغه بله ورځ په خپل دفتر کې یوازې وه، له امنیتي کمرې مې لیدله لکه د باران په شان یې اوښکې له سترګو تلې، داسې کلیمات یې له ځان سره ورو، ورو تکرارول، چې د تیږې زړه یې هم نرماوه.

ویل یې: و زما خوږې مورکۍ! څرنګه یې دیدنه رانه لاړې، څرنګه په ناروغتیا کې دې کډه رانه وکړه او د تورو خاورو میلمنه شوې، څرنګه یې ټوټه، ټوټه راتوله کړې، څرنګه له خدای پاماني پرته رانه لاړې. و زما کوچنۍ وروره! زما نازولیه وروره! تا خو دردونه نشو زغملی، تا خو به یخ شمال ته هم ژړل دا ټپي، ټپي وجود به دې څرنګه زغملی وي.

خپل دوسمال یې ټول په اوښکو لوند شو، بیا به یې یوه او بل طرف ته وکتل، چې څوك یې دا کمزوري ونه ګوري، له ځان سره به په خبرو راغله، زما ارمان جنې

موري تاسې خو زما لپاره ځانونه سپر کړل، زما د وژل کېدو په بدل کې مو خپل ژوند حق ته وسپاره، زه به څرنګه ځان وبښم.

کله، کله به یې داسې الفاظ هم کارول، چې که د اسمان مرغانو اوریدی هغوی به هم ورسره اوښکې تویولې.

له دې خبرو وروسته شاپور له ځمکې سره ګنډلی سترګې راپورته کړ؛ د حلیمې په لور یې په لمدو سترګو ور وکتل.

د هغې هم په مخ شل ځایه اوښکې راروانې وې، شاپور ورته وویل:

رښا مینه نه کوي او نه وخت ورته لري.

حلیمه: دا رښتیادي، چې ځینې کارونه له انسانانو د بوختیاوو اوپېښو له کبله هېر وي؛ خو که ور یاد کړل شي بیا یې تیت او فرق فکر راټولیږي او اقدام ته چمتو کیږي.

شاپور: رښا دومره اغیزناک ستوری لري، چې سل زړونه هم یو کړم ددې جرئت نه لرم، چې هغې ته دې دا ډول یادښت جوګه شي.

د هغې مخ ته په کتو له سرې هر څه هیر شي.

حلیمې خورې! تا هغه ژمنه په یاد ده؟

حلیمه: کومه ژمنه؟

شاپور: چې راته و دې ویل: که زما وینه دې هم په کار وي، نه یې درنه دریغوم.

حلیمه: هو په یاد مې ده.

شاپور: وینه دې خدای وساته؛ خو د رښا په لاسته راړولو کې مرسته راسره وکړه.

زه له هغې پرته ژوند نشم تېرولی.

حلیمه: رښا که د اوسپنې څپلۍ هم زړې کړي له تا ښه انسان نشي- پیدا کولی، زه درسره ژمنه کوم، چې رښا به ستا کور رښا کوي، هغه ستا لپاره جوړه شوې ده. ستاسې مزاج خواخوږي، احساس او هر څه یو ډول دي.

خو اوس ته پوهیږې، چې موږ سخت غم څپلي یو؛ لږ څه وخت ته اړتیا ده، چې دې خبرې ته زمینه برابره شي، که بې وخته یې یاده کړو، کیدای شي هر څه رانه خراب شي.

شاپور : سمه ده زه يې هم اوس مناسبه نه بولم، زه د رڼا لپاره کلونه، کلونه هم انتظار کولای شم. زه په دې هم ویاړم، چې رڼا زموږ په دفتر کې کار کوي، زه پـه غيـاب کې د هغې په نوم مېين وم، د هغې په کړنو مېين ؤم؛ خو کله چـې تصـادفاً ورسره مخ شوم هغه زما د ژوند تر ټولو ښه پيل ؤ. زه په رڼا ډېر باور لرم، له ځانـه هـم ډېـر پرې ډاډه يم؛ ځکه خو مې خپل رياست هغې ته پرېښود. هغـه لـه مـا پـه کـار ښـه پـــــوهېږي، لـــــه مـــــا خپـــــل مســـــلك تـــــه ډېـــــره ژمنـــــه ده.
حليمه: شاپور وروره! يوه پوښتنه وکړم؟
شاپور: ولې نه، ويې کړه.
ايا تا خو رياست رڼا ته د هغې د جلبولو لپاره ندی ورکړی؟
شاپور وخندل بيا يې وويل:
نه ما دا کار د هغې د پاملرنې خپلولو لپاره نده کړی؛ ځکـه چـې زه هغـه پېـژنم، د هغې فکر په داسې شيانو نه جلبېږي، چې هغې ته ارزښت نه لري، هغه مـا مجبـوره کړې، چې رياست وکړي، کنـه د هغـې اسرار ؤ، چـې خبريـالي وکـړي، هغـه لـه خبريالي سره دومره مينه لري، چې اوس هم کله، کله خپله دې راپور جوړولو پسې ځي او په ما يې دا شرط ايښی ؤ، چې له رياست سره به خبريالي هم کوي.
د رڼا مې دا ځانګړتيا ډېره خوښېږي، چې ماديات يې د ارزښتونو لپاره له پښولاندې کړي دي.
څه وخت وړاندې مې د هغې معاش يو لك افغانۍ کړ، خو هغې پنځوس زره تـرې واخيستې او نورې يې بيرته راستنې کړې.
ماته يې وويل:
زما له کاره چې ترسره کوم يې، دغه پنځوس زره هم ډېرې دي.
دوی خبرې کولې، چې رڼا هم راښکاره شوه دفتر ته راننه وته، حليمې ته يې وويل: هله خورې! يوه پياله چای ماته هم واچوه ستړې شوم، هغې چای ورته واچاؤ او بيا يې د شاپور په لور مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل:
شاپوره! حليمه ډېره راباندې ګرانه ده، اوس خو مې د کور يوازنۍ هيلـه همـداده. که خدای مه کړه که په دې خور مې هم څه وشي نو زه بيا ژوند نشم کولی.

شاپور: حلیمه خور! په ما هم ډېره ګرانه ده، ډېره کېمینه نجلۍ ده، زه خو دومـره نه وم ورسره بلد خو چې اخلاق مې ولیدل نو خورا ښه انسان دی

دوی خبرې کولې، چې د دروازې ساتونکی راننه وت، رڼاته یې وویل:

یوه ځوانه مېرمن راغلې، وایي له رڼا سر کار لرم، اجازه ورکوې، چې راشي؟

رڼا : دایوه پیاله چای دې وڅښم، دوه ساعته مسلسل مې خبرې وکړې ورته ووایه لږ وروسته دې راغواړم.

ساتونکی ووت، مېرمنې ته یې وویل:

رڼا یوه پیاله چای څښي، تاسې لږ صبر وکړئ.

مېرمن وویل:

شاید زه غلطه شوې یم، زه چې کومې رڼا ته راغلې یم، هغه دغه رڼا نده ماته د رڼـا اصلي ادرس راکړه

ساتونکي وویل: خورې! خبریاله رڼا ښیې؟

ـــ هو هغه ښیم.

ساتونکي : هغه همدا رڼا ده.

مېرمن: نه دانه ده، هغه رڼا چې په اړه یې ما اوریدلي دومره بې پروا نه ده، چې بهر دې ورته خلک له ډک زړه او دردنو سره ناست وي او دا دې ارامه چای څښي

رڼا هم له کړکۍ د ساتونکي او مېرمنې تبادله شوې خبرې واوریدې، غونی یې ځیـږ شو ، ستونی یې سره ورغی، سترګې یې له اوښکو ډکې شوې

له ځان سره یې وویل:

واه رڼا! ته د خلکو باور ته وګوره او ته ستا دغه بې پروایي ته وګوره.

چای دې ماته زهر شي، هر ګوټ دې راته وینه وچه کړي، ما ولې دې بېچاره ته په چای د وخت ضایع کولو سره درد ورکړ: ژر ووته او ناهیلې روانه مېرمن یې له لاسه ونیوله، ورته ویې ویل:

خورجانې! ښښه غواړم، زه رڼا یم ډېره ستړې شوې وم؛ ما وویل چې یوه پیاله چای به مې ستړیا وباسي، ما فکر نه کاؤه، چې تاسې به دومره بېړنۍ ستونزه وي؛ خـو مـا

تېروتنه وکړه، عمر مې دې ستا شي ته مه خفه کېږه په راتلونکي کې به داسې بېغوري نه تکرارېږي. راځه چې دننه خبرې وکړو.

هغه هم د رڼا له خبرو اغیزمنه شوه، پرته له کوم دلیل ور سره یوځای د دفتر په لور روانه شوه.

په دفتر کې دواړه سره کېناستلې.

رڼا له ځوانې مېرمنې وپوښتل: خیر خو ؤ، چې دلته مو پښه راوکړه؟

مېرمن: په ژړا شوه ویې ویل:

خیر چیرې ده. زه یوه بېچاره کونډه یم، مېړه مې په یوه چاودنه کې مړ شو وړه خېلخانه راته پاتې شوه، د کور مسؤلیتونه زما په غاړه شو، یو څه وخت مو د میړه په پاتې شویو پیسو ګذاره وکړه، وروسته ورو ورو حلقه راباندې تنګېده، نو اړ شو له خپل کوره ووځو او کور بل چاته په کرایه ورکړو. هغه کرایه د ماشومانو خوراک او پوښاک کړو؛ موږ په اطراف کې د مېړه میراثي ځای ته لاړو، اوس زموږ په کور یو زورور نه وتلی، ډېر پیسه دار او د بیت المال توسن دی لوې لوې واسطې هم لري، په محکمو کې یې زما د کور جالي اسناد جوړ کړي، هر چېرې پیسې او واسطې کاروي زموږ غږ څوک نه اوري، هرې محکمې ته چې لاړه شم اسناد بیرته په مخ راوولي.

رڼا: تاسې کومو کومو ځایو ته مراجعه کړې؟

مېرمن: خورې! څارنوالي، محکمه، وکیلان، والي او قومندان ټولو ته مې جولۍ غوړولې؛ خو څوک مې په خبره غوږ نه ګروي، په ژړا پورې مې خاندي، پسخند راپورې کوي، وایي: موږ د قومندان سپین ګل په وړاندې نه شو دریدلی؛ هغه د چا په خون هم ندی بند، ټول وای موږ د هغه زور نه لرو.

رڼا: خورې! ته مه خفه کیږه، که ستا په حق مسؤلینو غوږونه کاڼه کړي وي، زه به یې د غوږو ګڼې پردې به لړزان راولم، ته دعا کوه چا، چې ناغېږي کړې د اسمان ستوري به درته پرې حساب کړم، د عزت خطې به یې وباسم، نوم او دغه جاهل غرور به یې ستا پښو ته ټیټ کړم.

دا مې له تاسره ژمنه ده،او دا دې یوې پښتنې خبریالې ژمنه ده

مېرمن: خورې! زما یتیمان څوک نه لري او نه یې څوک په کیسه کې دي.

رنا: مه خفه کيږه! ستاسې يتيمان زما وروڼه او خويندې دي، زه سر له سبا لاس په کار کېږم، زما چې څه له لاسه کېږي نه يې سپموم، بس ته يوازې دعا کوه.
په سبا ورځ رنا د دفتر مهمې جلسې بلې ورځې ته معطل کړې، کمره مين يې له ځان سره روان کړ. لومړی يې له کوره انځور واخيست بيا يې د کونډې مېرمن خبرې ثبت کړې، له هغه وروسته يې له ځان سره محکمې ته هغه اسناد او قوالې واخيستې، چې څو ځلې يې د کونډې مېرمن په مخ ور ويشتل شوې وې.
اسناد يې د محکمې مشر قاضي ته په مېز کېښودل، هغه ته يې وويل:
ايا ته پوهيږې چې د عمر او عثمان د قضا په څوکی ناست يې؟ ايا پوهيږې، چې د هرې پرېکړې ځواب به خدای ج ته ورکوې؟ ايا د بې وزلو په وړاندې بې انصافي دې نه ځوروي؟ ايا مرگ دې هير دی، چې يوه ورځ به عزرائل روح درنه اخلي؟
د محکمې مشر رنا ته په حيراني سره وکتل، هغې ته يې وويل
اغلې لورې! څه شوي لومړی خو ستونزه راته ووايه، چې څه پېښه ده، وروسته د ماشين د بخی په څېر چلانه شه او بيا بل چاته د خبرو وار هم مه ورکوه.
رنا: تاسې به خدای ج ته څه ځواب وايئ، چې تاسې د عدالت په څوکی ناست ياست او يوه يتيمه کورنۍ په خپل کور کې بې کوره گرځي؟ در په در دروازې ټکوي؛ خو څوك يې غږ نه اوري، ان تر تا هم رارسېدلي دي.
دمحکمې رئيس: لورې! ايا کور يې چا ترې غصب کړی؟
رنا: هو
دغه بې چاره کورنۍ د ظاهرشاه د وخت اسناد لري، خو اوس يو زورواکی، ټوپك مار او غاصب په دغه کور ترې ننوتی او جالي قباله يې جوړه کړې. وکيلان، وزيران، قومندانان او... پېژني او هغه ځای کې چې د پيسو اړتيا وي پيسې کاروي ،تر څو ددې کورنۍ دعوه باطله او دغه بېچاره کورنۍ دې په خپله دعوه کې مات کړي.
اوس ما له دغې کورنۍ سره ژمنه کړې، چې زه به مو خپل حق ته رسوم.
د محکمې رئيس: لورې! زه درسره په دغه موضوع کې لکه د سيوري په ډول ولاړ يم.

خدای ج شاهد دی، چې زه د لومړي ځل لپاره په دې پېښه خبرېږم، له دې مخکې ماته چا ددې دوسيې نه دي ويلي.
رڼا: زه نن شپه په تلويزون کې دغه موضوع د هېواد په سطحه مشهوره خپرونه، چې پلټنه نومېږي، څېړم؛ هغه خپرونه رئيس جمهور هم اوري، زه ډاډه يم، چې حـق به حقدار ته وسپارل شي. که چا پکې غفلت کړی وي اويا هم په دې ټگي برگي کې لاس لري انشاالله، چې قانون ته به ځواب ووايي.
د محکمې رئيس: لورې! ته دا موضوع مه رسـنيزه کـوه؛ زه ډاډ درکـوم، چـې دې يتيمانو ته به حق رسيږي؛ که بيا ونه رسيده نو کولی شې، چې خپرونه پرې جوړې کړې، رسنيزه يې کړې او گردي ميزونه پرې ونيسې.
رڼا: په خپرولو يا نه خپرولو باندې به زه تصميم ونيسم؛ ځکه هغه زما مسؤليت دی او هغه چې ستا مسؤليت دی هغه ته وکړه؛ زه سبا راځم ته بايد دا موږ ته واضح کړې ، چې په دغه قضيه کې څوک لاس لري، چا جالي اسناد جـوړ کـړي او څـوک دې باطـــــــــــــــل پلـــــــــــــــوي دي.
رڼا راووته زېړی مازديگر ؤ، دفتر ته يې ځان راورساؤ. پلټنې خپرونې تـه يـې خپـل چمتو والی پيل کړ؛ پروگـرام يـې برابـر کـړ. ماښـام د هېـواد د ډېـرو کتونکـو او خوښونکو خپرونه، پلټنه پيل شوه.
سمه خوله يې لگوله، راپور او پلټنه دومره زوروره او غمجنه، له مظلوميته ډکه جوړه وشوې وه، چې د هر کتونکي لـه سـترگو يـې اوښـکې وبهـولې، د نـاوې کونـډې مظلوميت او له هغې سره شوی ظلم پکې په رښتوني ډول انځور شوی وو.
خپرونه د تمې خلاف رئيس جمهور وانه وريده، چـې بيړنـی اقـدام وکـړي، خـو د سترې محکمې قاضي القضات ته د تلويزون په سکرين مخې تـه تيرېـده؛ هغـه لـه اورېدو سره موضوع ته يو تحقيقاتي ټيم د څېړنو لپاره وگماره.
د اړوندې محکمې رئيس ته يې زنگ وکړ؛ ورته ويې ويل:
بې کفايتي او فساد مې ليدلی ؤ خو دومره نه. چې اوښ په بډه وهي؛ تاسې خو زما دنده هم تر پوښتنې لاندې راوسته.

که رئیس جمهور خبر شي، زما باور به هم ورته صفر شي، مخکې له دې چې دغه کار وشي لنډ راته ووایه، چې په دې قضیه کې څوک مقصر دي؟ چا جالي اسناد جوړکړي او د چا لاس پکې دی؟

هغه ځواب ورکړ:

جناب عالي! ما پلټنه وکړه؛ په دې کار کې درې قاضیان او زما مرستیال دخیل دي.

قاضي القضات: په بیړه یې ماته نومونه ووایه!.

هغه نومونه ورته څرګند کړل. قاضي القضات ورته کړه:

ددې کسانو د نیولو امر اوس صادروم ته مې؛ ځکه پرېښودې، چې تر سبا کور تخلیه کړې، که ستونزه وه د حوزې نظامي ځواک وکاروه!. تر سبا باید کونډې مېرمنې ته کور وسپارل شي، تر څو دغې رسنۍ ته د دوهمې خپرونې چانس په لاس ورنه شي، که دا تلویزون والو دوهمه خپرونه هم جوړه کړه نو د عزت خطې به مو وباسي.

رئیس : سمه ده صیب! سبا تر لسو بجو به کور تخلیه شي.

رئیس سم دستي رڼا ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل:

خورې! کور تر لسو بجو تخلیه کېږي، هغه کونډې مېرمنې ته ووایه، چې کور تسلیم کړي، هیله مو داده، چې نور زموږ شاه پرېږدې.

ځکه چې ددې قضیې په تور مو څلور نفره، زما د مرستیال په شمول د سترې محکمې په امر ونیول اوس په بند کې دي.

د رڼا له خوښۍ په سترګو کې اوښکې راغلې، په زړه کې یې د خدای ج شکر وویست، بیا یې رئیس ته وویل: رئیس صیب!

سبا زه له کونډې مېرمنې سره درځم تر څو، چې هغه خپل کور ته ننوتلې نه وي، هغې ته د کور کیلي نه وي ورکړل شوې، تر هغو زه د دې مسلې شاه نه پرېږدم.

رئیس : ته بې غمه اوسه!. ستا د سترګو په وړاندې به دا کار کېږي، ستا دکمرې په تصویر اخستو سره به هغې مظلومې ته د هغې امانت سپارل کېږي.

رڼا ټلیفون پرې کړ، له خوښیو په جامو کې نه ځایده؛ ځکه هغې له کونډې ښځې سره د هغې حق ته دې رسېدو ژمنه کړې وه او ژمنه رڼا ته له خپل ژونده هم مهمه وه.

سمدستې یې کونډې مېرمنې ته ټلیفون وکړ ورته ویې ویل:

خورې! زیری.

ـــــــــــ رڼـــــــــا جـــــــــانې! د څـــــــــه زیـــــــــــری؟

رڼا: سبا به درته کور وسپارل شي.

کونډه مېرمن: رڼا خورې! کله به مې بخت دومره کار وکړي. زه دا درې کالـه پســې سرګردانه یم، یو قدم هم مخکې نه یم تللې اوس به چېرې په یوه ورځ کــې راسره د خپل کور سپارلو دومره لویه پېښه وشي.

رڼا: ولې ته دې خپلې خور رڼا په اراده باور نه لرې؟

کونډه مېرمن: زه مې په رڼا ډېر باور لرم که مې په تا باور نه درلودی؛ نـو کلـه مـې خپل عرض دروړ، خو اوس زه ډېره مایوسه شوې یم، زما غریبې اواز څـوک اوري؟ کله به مې بخت دومره کار وکړي، چې زما د یتیمانو حق له دې ظالمه راته واخلي.

رڼا: خور جانې! سبا نهه بجې زما دفتر ته راشه همـدا اوس راتـه ستاسـې د اړونـدې محکمې رئیس زنګ وواهه، هغه وویل: چې په پېښـه بانـدې قـاضي القضـات خـبر شوی، هغه جدي امر کړی چې کور باید اصلي حقدار تـه وسـپارل شي، زه درسره ټوکې نه کوم.

کونډه: خورې! رب دې خپلو هیلو ته ورسوه، رب دې لکه ابـرهیم ع پـه اور کــې وساته، رب دې غم مه راوینه، زه به نن شپه تهجد لمونځ وکـړم او تاتـه بـه دعـاوې وکړم.

رڼا یې په دعاوو امین ووایه او بیا یې ټلیفون پرې کړ.

له دې وروسته رڼا کور ته لاړه ډېره مطمینه ویده شوه؛ ځکه چې د خیر کار سړي ته لوی سکون ورکوي، داسې سکون چې په بل شي کې نه موندل کېږي.

سبا سهار دفتر ته په رسېدو سره کونډه مېرمن هم ورته د دفتر مخې ته منتظره ناسته وه. هغه یې له ځان سره دفتر ته دننه کړه چای یې ورته راوغوښت؛ هغې تـه یــې د ډاډ خبرې پیل کړې، ورته ویې ویل:

خدای ج له موږ سره دی، خدای ج د حق پلوي کوي، ودې کتل چې موږ وګټلـه همدا نن به تاسې ته کور سپارل کېږي.

کونډه مېرمنې چې ډېر دردونه ګاللي وو لا یې چا د مظلومیت اواز نه وو پورته کړي، رڼا ته په هیله مندي نظر وکتل، سترګې یې پورته کړې ویې ویل: رڼا ګلې! زمـا زړه

ته خو نه لوېږي، چې هغه زورور به موږ ته کور راکړي، هغه له خدايه نه ډارېږي، هيڅ زړه سوی په زړه کې نه لري؛ خو که تاسې خبره رښتيا شي، ما به وګټې. ما او اولادونه به مې په بيه واخلې، موږ به دې په ټول ژوند کې احسان مند شو او زما لپاره به يوه اتله شې، داسې اتله چې زما په زړه کې به د هغې نوم د کاڼي کرښې په څېر ليکل کېږي او زما تر وروستۍ سلګۍ به هم راته ياد وي.

رڼا: نن به هغه زورور خامخا تاته کور پرېږدي، که هغه زورور دی، له هغه لوی زورور لرو، هغه زموږ پلوي کوي. که هغه نن کور خالي نه کړې نو قسم کوم، چې د اسمان ستوري به درته پرې وګڼم؛ دوی خبرې کولې، چې د محکمې رئيس رڼا ته زنګ وواهه.

رڼا ته يې وويل:

رڼا جانې! تاسې چېرته ياست. له تاسې سره د ژمنې سره سم کور خالي شو، هغه ټوپکسالار له زوره کار اخيسته؛ خو موږ د نهمې حوزې نه مرسته وغوښته هغوی يې کالي بهر راوغورځول او د ښاروالي موټرو ته يې واچول اوس ستاسې کور د سرتېرو په واک کې ده، لس بجې ځان راورسوئ، چې د رسنيو په مخ کې هغې کونډې خور ته کور وسپارو.

ددې خبرې به اوريدو دې رڼا له خوښي په سترګو کې اوښکې راغلې، د کونډې مېرمن په هيله مندو سترګو کې يې سترګې ونيوې ورته ويې ويل:

مادرته نه و ويلي، چې نن به موږ ته کور سپاري؛ دا دی زنګ يې وواهه، وايي: د کور تسليمي ته راشئ، بيا يې رئيس ته وويل:

مننه رئيس صيب! سلامت اوسې، کونډه خورکۍ زما سره دی اوس در روانېږو.

لس بجې يې له کيلي او يوه بل داسې تائدي سند سره رڼا او کونډې ته کور وسپاره، چې پکې ليکل شوي وو: هغه کس په ناحقه د دوی په کور دعوه کړې وه، د دې کور اصلي مالکه همدا کونډه مېرمن ده.

ماښام د پلټنې خپرونه کې رڼا دا ټول جريان واچاوۀ.

ټوپک سالار قومندان زلمی د خپلې بې عزتي په فکرونو کې ډوب وو، په دې يې سوچ کاوه، چې له کونډې سره داسې څوک دي، چې حکومت يې دې ته اړ کړ،

چې ما له دې کوره وباسي؟ زما د شان دبدبې او زور یې هیڅ خیال ونه ساته؛ له ځان سره یې وویل: زه باید دغه کس پیدا کړم.

زه باید ددې کیسې په راز ځان پوه کړم. نن دغه پېښه راوشوه، سبا بله راکېږي، زما ټول شته خو د خلکو دي، که دا لړۍ دوام وکړي نو زه به تش نست شم.

قومندان زلمی په خپلوغمجنو سوچونو کې غرق ؤ، چې ناڅاپه په تلویزون کې د پلټنې خپرونې پیل یې پام د ځان لور ته واړاؤ.

خپرونه د کونډې مېرمنې په خبرو پیل شوه، هغې په داسې حال کې خبرې کولې، چې د کور کیلي یې په لاس او د دروازې مخې ته ولاړه وه، هغې وویل:

ما هره دروازه وټکوله؛ خو څوک د مرستې لپاره راونه واته، هرې درګا ته لاړم عذر او زارۍ مې وکړې؛ خو هغوی د مرستې پر ځای زما په زاریو پورې وخندل، چیرې چې دې هیلو ځای ؤ هلته لاړم او دې بې وسی چغې مې ووهلې؛ خو غږ مې خپ کړل شو چا راسره ملتیا ونه کړه، یوازې یوې پیغلې مې د تپې شوي زړه اواز واوریده؛ زما اوښکې یې پاکې کړې، له ماسره یې د غږ په پورته کولو کې مرسته وکړه. هغې زما ستونزه خپله ستونزه وبلله، هغې زما ستونزه تر قاضي القضاته ورسوله، زما حق یې ماته بیرته واخیست؛ هغه بل څوک نه، رڼا ده. زما اتله رڼا هغه رڼا، چې د غریبو ملتیا کوي، هغه رڼا چې بې ریا د اړمنو په چوپړ کې لګیا ده. خپل ځان هر ګواښ ته ورکوي؛ خو نور ژغوري پر ځان د هرې بلا او پېښې راتلو پروا نه کوي، خو نورو ته لاس ورکوي.

زه نه پوهېږم، چې له رڼا لورمې څه ډول مننه وکړم!. کاش ما داسې الفاظ درلودی، چې د هغې دغه سپېڅلتیا مې پکې تعریف کولی شوای.

زه به هر ماښام له ډوډۍ وروسته د رڼا د حفاظت، روغتیا او خوښیو لپاره په خپلو یتیمو ماشومانو لاسونه پورته کوم، له هرې ډوډۍ خوړلو وروسته به ورته دعا کوم.

قومندان زلمي سیګریټ له خولې لرې کړ، ګوتو ته یې ټک ورکړ، بیا یې دوباره د تلویزون سکرین ته وکتل.

له ځان سره یې وویل:

افرین اتلې!.

ته په ریښتیا هم اتله یې.

ته دومره جرئت لرې، چې زما مقابله وکړې؟
زه ستا دې ارادې ته حیران شوم، چې زما له پېژندنې سره، سره بیا هم زما مخې ته راځې او زما حیثیت په دوه روپۍ کوې.
ته په دې هم پوهېږې، چې ډېر ځوانان چې له خیاله به کاږه اورمېږونه گرځیدل، غرور به یې تر اسمانه رسیده؛ خو زما مخې ته به یې، چې د درېدو جرئت وکړ، د تورو خاورو میلمانه به شول، اوس هیڅ فرصت نه لرې، چې ژوند وکړې.
ځه! ښه دې وکړل.
خواته بڼن یې کېکاږه.
ژر ورته سکرتر راغی ورته یې کړه :
تر سبا سهاره د رڼا په اړه ټول مالومات غواړم، کمی او زیاتی پکې راته د زغملو نه دی، بشپړ مالومات راټول کړئ!. سیکرتر د ښه صیب! لپاره په سینه لاس کېښود، نور ووت.
سکرتر سبا سهار د قومندان زلمي په حضور کې حاضر شو او ورته ویې ویل:
رڼا د افغان رسنیز دفتر مشره ده، څه وخت وړاندې یې مور، خور او یو ورور په چاودنه کې له لاسه ورکړل، اوس یوازې یوه خور لري د ټلیفون شمېره مو هم دې دواړو تر لاسه کړې.
قومندان : دواړه وځارئ!.
څارونکي راولئ، زه ورته د نورو اقداماتو سپارښتنې کوم.
له دې وروسته یې ټلیفون راواخیست، رڼا ته یې زنګ وکړ. د هغې دې سلام ځواب یې په وعلیکم سلام ور نه کړ؛ راساً یې د زړه په خبرو پیل وکړ:
رڼا له ماسره دې ښه ونه کړل، زما عزت دې داغمن کړ، زما نوم دې په دوه روپۍ کړ، زه دې وشرمولم.
رڼا : وبښئ! تاسې څوک؟
قومندان: زه د هغه کور مالك یم، چې بل چاته دې رانه واخیست او ستا په مرسته ما ورته کتل حکومت زما د کور کالي سړک ته راوغوځول؛ ما خو تاسره کومه بدي نه لرله، او نه مې کوم زیان دراړولی ؤ ولې دې داسې وکړل؟

رڼا : وروره! ما هم له تاسې سره کومه بدي نه ده کړې، ما له تاسره خواخوږي وکړه ما د اخېرت یو پېټی درته کم کړ؛ په ورځ د قیامت کې مې د دې بېچاره کونډې له حقه بچ کړې، له خپله ایمانه به دې بدله ورکوله، شکر ته خو ډېر څه لرې، چاته یې ډېره وې، دغو زامنو ته، چې له مرګه وروسته دې په خدای ج که یاد هم کړې؟ ځواب به یې ته وایې او مزې به دې اولادونه پرې کوي.

قومندان: ښه تا خو ډېرې ښې مسلې هم زده دي، زما په جومات کې امامت نه نیسې؟

رڼا: نه وروره! زه دې په خیر لګیا یم او ته پسخند وهې؛ هغه کونډه بېچاره ډېره مظلومه وه، په خپل حق پسې ډېره ترکیده او زموږ هم مسؤلیت دي، چې د بې وزلو اواز پورته کړو، تر چارواکو یې ورسوو، نوره پرېکړه؛ خو حکومت کوي حق حقدار ته هغوی ورکوي موږ د یوه خبریال دنده اجرا کوو.

قومندان: خو که ستاسې د هغې سره د غږ په پورته کولو کې مرسته نه وای کړې، دا بریا یې نه په نصیب کېده. له دې مخکې یې ډېر پښې او لاسونه ووهل خو ګټه یې ورته ونه کړه.

رڼا: ښه دا مرسته خو ما ورسره وکړه په حقیقت کې چې تاسې یې مرسته بولئ هغه دې خبریال په ډول زما دنده ده ، مسولیت مې دی چې دې مظلومو خلکو اواز اوچت کړم او تر اړونده سرچینو یې ورسوم.

قومندان: خو په ځینې کارونو کې احتیاط په کار وي؛ ځکه چې سړي ته بیا ډېره په درنه تمامېږي.

رڼا: زه پوه نه شوم؟

قومندان: خیر پوه به شې؛ نور یې ټلیفون پرې کړ.

په دې وخت کې حلیمه هم کوټې ته ور دننه شوه؛ له رڼا یې پوښتنه وکړه، ورته ویې ویل:

خورې! څوک ؤه؟ څه یې ویل؟

رڼا مسکی شوه، حلیمې ته یې وویل:

خورې! یو بل اختار مې هم وخوړ.

حلیمه: ولې، چا اختار درکړ؟

رڼا: هغه د کور غاصب، چې له کونډې يې د هغې کور پـه زوره نيـولى ؤ او جـالي اسناد يې ورته جوړ کړي ؤو؛ اوس يې راته زنګ وکړ ويې ويل:
له بړستې سره سمې پښې نه غځوې، موږ له بړستنې نه بهر پښې پرې کوو.
حليمــه: خــورې! هغــه ســړى کــوم جنجــال درتــه جــوړ نــه کــړي؟
رڼا: هيڅ هم نشي کولى؛ ځکه چې موږ د الله ج د رضا لپاره د هغه بندګانو تـه خيـر رسوو او چې موږ د الله ج په بندګانو غيرت کوو؛ نو الله تـر ټولـو سـتر غيـرتي زات دى؛ هغه به خامخا زموږ لاس نيوى کوي او د چا چې الله لاس نيوى کوي هغه تـه هيڅوک هم زيان نشي رسولى، ته هيڅ انديښنه مه کوه.
حليمه: خورې! خبره دې سمه ده، خير او شر ټول د الله ج له طرفـه دي، چـې د هغه ذات خوښه نه وي ،په ريښتيا د چا د وسې خبره نه ده، چې چاته زيان ورسوي.
خورې! يوه خبره درته کوم اوريدو ته يې چمتو يې؟
رڼا: هو! ووايه کوچنۍ څه خبره ده؟
حليمه: خورې! که يو څوک له چا سره بې کچــې مينـه ولـري او هغـه لکـه د سـاه غوندې په خپل ژوند کې مهم وبولي نو په دې حالت کې دوهـم کـس تـه څـه پـه کاردي؟
رڼا: اوس وخت کې داسې ډېر کم کسان پيداکېږي، چې څوک دې ورته لکـه سـاه مهم وي. دا ډول خلک پيداکول هسې يو خيال دى، محال دي.
رڼا نورې هم خبرې وغځولې حليمې ته يې وويل: ګوره خورې! ستا عمر له مـا کـم دى اوس دا ډول خبرې لکه د سريالو هسې ځان ښودنه ده، يوازې افسـانه وي ښـه لري، حقيقت يې د انځر د ګل په څېر دى.
حليمه: خو که د لمر غوندې څرګند وي، هيڅ شک پکې نه وي او هغه سـتا لپـاره، لکه باران اوښکې تويوي نو بيا؟
رڼا: خورې! داسې خو د شاپور کوژدن هم د شاپور لپاره لپې لپې دروغجنې اوښکې تويولې، هغه ته په الفاظو کې يې ټوله ځمکه له ګلونو ډکوله، ورته ويل به يې: تـه مې ټوله نړۍ يې، ستا په قوت مې په بدن کې ساه ښکته او پورته کېږي د ژوند يوه لحظه هم له تا پرته نشم تېرولى او... دې ته ورته لسګونه الفاظ يـې ورتـه کـارول. د هغه زړه يې په لاس راوړ، اړ شو هغې سره د ژوند اړيکـه وتـړي؛ خـو څـه وخـت

وروسته یې پرې هغه ثبوتونه پیدا کړل، چې څرګندول یې، چې هغې یوازې د شاپور له شتمنې سره واده کوي، نه د هغه له شخصیت سره.
حلیمه: خبره خو دې سمه ده خو؟
رڼا: د څه خو؟ لکه چې د ځان لپاره دې کوم شهزاده پیدا کړی؟ ځان ته ژوند جوړوې او ما یوازې پرېږدې؟
حلیمه: نه، نه ما د ځان په اړه تر دې دمه فکر هم ندی کړی.
رڼا: ښه چې د ځان په اړه دې فکر نه دی کړی، نو دا خبرې څه مانا؟
حلیمه: بس هسې، هغه وشرمیده، نوره یې خبره ونه غځوله.
سبا دواړه دفتر ته لاړې؛ دا ځل بیا شاپور ته له حلیمې سره د یوازې ناستې زمینه برابره شوه.
شاپور حلیمې ته وویل:
خورې! زما لپاره دې هڅه وکړه؟
حلیمه: هو! هڅه مې وکړه؛ خو هغې ته په یادولو یې ونه توانېدم؛ ځکه چې هغې خبرې نه اوریدې او نه یې له دې خبرو سره دلچسپي درلوده.
شاپور: نو اوس څه کول په کار دي؟
حلیمه: ته یو لیک ورته ولیکه، هغه یې له لیدو وروسته حتما له ما سره شریکوي، بیا زه پوهېږم، چې څه وکړم.
شاپور: سمه ده همدا نن ورته لیک لیکم الله ج دې مرسته راسره وکړي.
شاپور یوه ښه ارام ځای ته پنا ویوړه؛ په لیک یې پیل وکړ، په ډېر دقت سره یې لیک په زرینو کرښو بشپړ کړ. په خپل جیب کې یې واچاؤ او بیرته د رڼا دفتر ته راغی؛ هغه نه پوهېده، چې په څه ډول لیک تر هغې ورسوي. بلاخره یې لیک د حلیمې په واسطه د هغې په دسکول کې واچاؤ د رخصتي وخت راورسېده ،رڼا د خپلې خور سره یو ځای د کور په لور د دفتر په موټر کې کېناستل حرکت یې پیل کړ، په لاره کې رڼا سبزي اخیستلو لپاره موټروان ته وویل:
وروره! دلته موټر ودروه،له هغه دوکانه سبزي راواخله!. هغه موټر ودراؤ رڼا خپل دسکول ته لاس کړ تر څو هغه ته پیسې راوباسي، ویې کتل یو لیک یې په دسکول

کې پروت دی، موټروان ته یې پیسې ورکړې لیک یې راواخیست، په سر کې یې لوی عنوان لیکل شوی وو:

ژونده زه بې تا نه شم اوسېدای!.

ددې عنوان په لیدو رڼا وارخطاشوه؛ ځکه تر دې دمه یې په ژوند کې داسې الفاظ نه و لوستي، د حلیمې لور ته یې د سترګو له کونجو وکتل تر څو هغه وځاري، چې لیک خو به نه لولي، حلیمې هم ځان ناګاره اچولی ؤ؛ داسې تمثیل یې کاؤ، چې ګواکې ددې په لیک شک شوې هم نده یوه شیبه داسې راغله چې د حلیمې غیر ارادي د رڼا لور ته مخ واوښت. رڼا ژر لیک په دسکول کې بیرته کېښود، تر څو په فرصت یې وګوري او ځان پوه کړي، چې دا لیک د چا دی او څه یې پکې لیکلي دي؟

موټر وان د سبزي سره یوځای راغی او بلاخره دوی یې کور ته ورسول. رڼا کور ته له ننوتو سره خپل اطاق ته ځان ورساؤه، له داخل نه یې په ځان پسې ور قلف کړ.

کاغز یې راوویست، پکې لیکل شوي وو:

خوږې رڼا!

زه نه پوهېږم له کوم ځایه یې پیل کړم، د ځینو خلکو نوم د هغه د شخصیت سره کټ مټ ورته وي، تاسې یوازې رڼا نه نومېږی، بلکې د رښتونې رڼا په څېر دې ډېرو تیارو د روښانه کولو لامل یاست، ته یو ځانګړی انسان یې، چې د نورو لپاره ځان درنه هېر دی.

د نورو په ښېګڼو کې ، لکه د هغوی نسبي خپلوان ځان شریک بولې، خواخوږي دې په خټکه کې نغښتې ده، خو یو څوک له ډېر پخوانه لکه ته چې د خلکو په فکر کې یې ستا په فکر کې دی، له تاسره خواخوږي ښی، په تاسې یې تش شمال هم نه لورېږي، تاسې ته په یوه ځانګړي احترام قایل دی، ستاسې خوشحالي خپلې خوشحالي بولي کله، چې ته ناراحته یې هغه هم د ناراحتي احساس کوي، ته اوس د یوه کس ساه ګرځېدلې یې، د هغه نفس ستاسې په قوت د هغه په وجود کې ننکته او پورته کېږې.

هغه هیله لري، چې تاسې سره ګډ ژوند پیل کړي؛ البته که ته وغواړې.

هیله ده د نه په ویلو د هغه زړه مات نه کړې او هغه پرته له تېغه ټپي نه کړې.

ستا شاپور.

رڼا له لوستو وروسته ژر، ژر خط ونغاړه او په يوه گوښه کې يې کېښود په ځان پسې قلف ور بيرته خلاص کړ.

بهر راووته ،په حليمه يې سترگې ولگيدې حالت يې سم ورته مالوم نشو رڼا پـه بيـړه ورغله دې هغې په خوا کې کيناسته له هغې يې وپوښتل خـورې تـه ښـه يـې هغـې وويل:

هو ښه يم ،نه پوهيږم لاندې رانه ځمکه گرده تاويږي،رڼا ډاډو ورکړ ورته ويې ويـل چې هسې وراخطايې کومه واهمه درسره مل شوې ده لږ اوبه يې ورکړې په خوا کې يې کيناسته ،له ناستي سره يې حليمه هم د سترگو له کونجو څارله، دقيقه په دقيقه د حليمې رنگ زېړېده، يو وخت راورسېده، چې هغه په ځمکه راولوېده. رڼا يې په ليدو وارخطا شوه ژر يې شاپور ته زنگ وواهه، ورته ويې ويل:

شاپوره! هله ژر راشه!.

شاپور: خير خو دی، ته ولې وارخطا يې؟

رڼا : حليمه ښه نه ده.

څو دقيقې لا نه وې پوره شوې، چې شاپور راورسېده. حليمه يـې خپـل مـوټر تـه پورته کړه رڼا هم ورسره وخته په خوا کې کېناسته؛ د هغې سر يې په خپـل زنگانـه کېښود. له لږ مزل وروسته يوه شخصي روغتون ته چې خورا مجهز وو ورسـېدل. د روغتون خدمت گارانو حليمه په متحرک کټ کې واچوله د بېړنۍ خونې تر بستر يې ورسوله.

په دې وخت کې حليمه هم پرته له درملو په هوښ راغله، دوی ټول خوښ شول؛ د ډاکټرانو له معاينې وروسته ورته د نورو معايناتو په څنگ کې سي ټـي سـکن هـم توصيه شو.

دې لابراتوار ډاکتر وينه ترې واخيسـته او هغـه شـاپورله ډاکـتر سره تـر لابراتـواره ويوړه. رڼا او حليمه دواړه د سي ټي سکن ځـای تـه لاړې، هلتـه يـې حليمـې تـه سپارښتنه وکړه، چې ته بايد کالي بدل کړې ستا په دې کاليو کې معاينـه نـه تـر سر کېږي. هغې وويل:

خو نور کالي مې له ځانه سره نه دي راوړي.

د سي ټي سکن کس وويل:

موږ د تصوير اخيستو لپاره ځانګړي کالي لرو؛ بيا يې د ګوتې په واسطه اشاره وکړه، دلته د کاليو بدلولو خونه لرو.

رڼا، حليمې ته مخ ور واړاؤ، هغې ته يې وويل:

ورځه هغه خونه کې کالي بدل کړه، بيرته راشه، چې سي ټي سکن ازموينه دې وشي.

هغه لاړه لږ تياره خونه وه، د جامو په بدلولو يې پيل وکړ د کميس بدلولو په وخت يې لکه د شپې بريښنا سترګو ته يو څه وپړکېدل، ورسره يې د کمرې د تصوير اخيستو ترس غږ هم واوريده حيرانه ودريده خوا وشاه يې وکتل خو کوټه خالي وه هيڅوک يې هم تر سترګو نه شول.

کالي يې ژر، ژر بدل کړل او وېرېدلې له کوټې بهر راووته، په وارخطا څېره د خپلې خور خواکې ودريده؛ هغه يې څنګ ته کړه ورته ويې ويل:

خورې! په خونه کې مې د کاليو بدليدو پر مهال لکه، چې څوک مې په کېمره تصوير اخلي رڼا او دکمرې د تصوير اخيستو غږ واوريده، هغه ورته مسکی شوه لاس يې د هغې په اوږه کېښود ورته ويې ويل:

هسې واهمه در سره پيدا شوې، نن دې روحي شاک تېر کړی؛ ځکه داسې وېره درسره پيدا شوې ده.

حليمه: خورې! زه ډاډه يم، چې تصوير مې واخيستل شو، که په داسې حالت کې زما تصوير خلک وويني زه به ځان وژنه وکړم.

رڼا : خورې! چا له تا تصوير اخيسته؟ د معاينې کس خو دلته د خپل ماشين سره ولاړ وو، زه هم دلته درته ولاړه وم او خونه هم بله دروازه نه لري، چې څوک پرې در ننه وځي او تصوير دې واخلي، هسې يو خيال دې په فکر کې ګرځي.

په دې خبرو يې د حليمې تسلې وکړه، وروسته د سي ټي سکن ماشين په تخته پريوته او ماشين ور دننه کړه، ازموينه تر سره شوه.

رڼا دې ازموينې له کس نه پوښتنه وکړه، ورته ويې ويل: کله به د ازموينې پايله ګورو؟

تیکنشن: دوه ورځې اخلي خو که فسبوک لرې نو ادرس یې راکړئ، چې نتیجه یې راغله؛ زه به یې د مسنجر له لارې درولېږم.

رڼا : فسبوک مې شته خو زه ورته وخت نه لرم د حلیمې خور سره مې وي دا........... یې ادرس دی.

کس د فسبوک ادرس ترې واخیست او دوی په خپله مخه لاړل معالج داکتر ته ورغلل هغه یې معاینات ولیدل، چې تر سره شوي ؤ، څه درمل یې ورته ولیکل او ورته ویې ویل: چې تر څو د سي ټي سکن نتیجه راځي دا درمل خوره انشآ الله بیا به د هغې مطابق نور درمل درته لیکم.

دوی نسخه ، درملتون ته ویوړه او درمل یې له درملتونه واخیستل. د ازموینو او د درملو د لګښت ورکولو خونې ته لاړل، هغه یې د مسلسل نمبر شمېره، چې په کمپیوټر کې ووهله خپل د پیسو صندق ته یې لاس کړ دوی ته یې پنځه زره افغانۍ ونیولې.

رڼا حیرانه شوه، ورته ویې ویل: داڅه دي ؟

د بنک کارکونکي وویل:

ستاسې پیسې مخکې له مخکې داخلې شوې دي، له لګښت نه مو دا پنځه زره زیاتې شوې؛ ځکه مې درکړې.

رڼا : چا پیسې درکړې؟

له شاه شاپور غږ وکړ: څه پلټنې مو پیل کړې دي راځئ! ځو نه کورته.

د بنـــــــــــــــک مـــــــــــــــامور وویـــــــــــــــــــل:

همدې ځوان ستاسې پیسې داخلې کړې دي.

رڼا په شاپور کې سترګې ونیوې، ورته ویې ویل:

شاپوره! ته ولې داسې کوې؟

شاپور: حلیمه زما خور ده، ایا یو ورور د خپلې خور لپاره دومره وړوکی کار نه شي کولی؟

رڼا : خو

شاپور : خو مو نشته ځۍ چې ځو!.

شاپور، رڼا او د هغې خور خپل کور ته ورسولې د هغوی د ښـکته کېـدو پـر مهـال شاپور وویل:

که سبا ته د حلیمې روغتیا ښه نه وه نو مجبور نه یاست، چې دفتر ته راشئ.

رڼا: وخندل بیا یې ځواب ورکړ:

زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم، اړتیا نشته چې څوك راته د دفـتر د تلـو او نـه تلـو وو ایي او نه دا صلاحیت چاته ورکوم.

شاپور یې هم په خبره مسکی شو، ویې ویل:

سمه ده رئیسې صیب! زه ښښنه غواړم.

کورته په ننه وتو سره حلیمې رڼا ته وویل:

ته کله، کله له خپله بریده وځې .

رڼا په حیراني سره د خپلې خور مخ ته وکتل، ورته یې کړه:

ولې؟

حلیمه: شاپور درته کومه بده خبر ونه کړه؛ خو تا هغه ته په سپکاوي ځواب ورکړ.

رڼا: نو په دې خبره مې غېږ ورکړې وای؟

حلیمه: نه خورې! د ښې خبرې ځواب په بدې خبرې او یا هم داسې خبرې، چـې چاته سپکاوی وي سمه خبره نده.

رڼا: ته ډېره د شاپور پلوي کوې ،ایا زه ددې کار لامل پوښتلی شم؟

حلیمه: خورې! چې څوك دې درناوی کوي، نو د انسان فرض گرځي، چې متقابل کس درناوی وکړي؛ ته وگوره په نن ستونزه کې لکه له مونږ سره د ورور په شان تـر هغه موجود ؤ، چې تر کوره راورسېدو، ټول لگښتونه هغه وکړل؛ موږ ته یو خپلوان هم په کار رانغی همدا شاپور دی، چې د سیوري په ډول له موږ سره په هره ستونزه کې ولاړ دی.

موږ خو د کوم زیارت منجوران او یا هم د پیر اولاده نه یو، چې خلك دې راته پـه درنښت قایل وي؛ خو دا دشاپور انسانیت دی.

رڼا: بس کړه نور مې عصاب مه خرابوه، هیڅوك هم د خدای ج لپاره نه دي لگیـا، پشه موږك د ثواب لپاره نه نیسي.

زه به دې د شاپور له پټې ځېرې ډېره ژر خبره کړم، ته په څه نه پوهېږې ځکه بک، بک کوې.

حلیمه یې هم په خبره وشرمېده له ځان سره یې وویل:

کېدای شي ما شاپور په پوره مانا نه وي پېژندلی؛ ځکـه چـې د انسـان پېژنـدګلوي ستونزمنه وي؛ کېدای شي خور مې په حقه وي.

دواړه کور ته ننول، د ماښام خوړو په تیاري باندې لګیـا شـوې خـواړه تیـار شـول دواړو ډوډي وخوره او بیا د لمانځه نه وروسته ویده شول

سبا سهار په رڼا پسې د دفتر موټر راغی هغه یې دفتر ته ورسوله.

په دفتر کې له ناستې سره سم یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

زه دفتر کې درته منتظره یم!.

شاپور: اغلې رڼا! خیر خو دی؟ حلیمه ښه ده؟

رڼا: هو ټول ښه دي غواړم په ځینو شخصي خبرو درسره وغږېږم.

شاپور: لکه غوټۍ، چې وغوړېږي تر او تازه شو ،له ځان سره یې وویل:

څه شاپوره! ګاډی د پټلۍ ته ولویده، د شهزادګۍ زړه ته دې لاره پیدا کړه، هیلـې دې په پوره کېدو دي، بیا یې غبرګ لاسونه پورته کړل دعا یې وکړه ویې ویل:

پاکه ربه! زه په دې نړۍ کې هیڅ هم نه غواړم، بس یوازې رڼا غواړم هغـه، چـې د هرې تیارې لپاره بله ډیوه ده. هغه چـې د یـوه پـاک زړه خاونـده ده، هغـه چـې انسانیت باید له هغې زده شي، هغه چې د نفس په نوم څه نه پېژني، یوازې د ولـس سره مینه یې عشق دی، ټول ژوند یې په همدې راڅرخي او هیڅ ناروا فکـر تـه پـه کېږۍ کې ځای نه ورکوي. خدایه دا لویه هستي زما کړې زما ژوند د پسرلي غوندې پرې ښکلی کړې، زما ملا پرې را محکمه کړې، زما هیلې پرې بشپړې کړې.

نور یې لپه لاسونه پر مخ وسرویل او د رڼا دفتر په لور روان شو.

له لنډ مزل وروسته د رڼا مخې ته کېناست. رڼا عادت لاره، چې تل بـه یـې سـترګې ښکته اچولې وې او له اړتیا پرته به یې چاته مخامخ نه کتل

خو د شاپور له ننوتو سره یې د هغه تر کېناستو پورې له شاپوره سترګې ونـه ښـکلې، شاپور فکر کاؤه، چې رڼا یې لیک اغېزمنه کړې او هغه ته د نور نزدېکت هیله لري.

چوپتيا وه، دفتر خاموشه و؛ خو هغه مهال رڼا چوپتيا ماته کړه، چې بې له مقدمې يې په برندېو سترګو او قهرجنه څېره شاپور ته وويل:
تاسې زموږ لپاره څومره لګښتونه کړي؟
شاپور: اغلې رڼا! خير خو دی؟ زه پوه نه شوم.
رڼا: زه غواړم پورونه دې درکړم.
شاپور: ما خو يې غوښتنه نده کړې نو بيا يې څه اړتيا ده؟
رڼا: اړتيا شته زه يې اړتيا احساسوم
شاپور: رڼا هيله کوم، دا خبره همدلته پرېږده، ستاسې مور زما مور ده او ستاسې خور زما خور ده. ايا هغوی په ما دومره حق نه لري، چې دومره کوچني کارونه ورته وکړم؟
رڼا: زه چې ژوندی يم، تاته اړتيا نه شته، چې زما د مور او کورنۍ لپاره پيسې ورکړې.
شاپور: زه نه پوهېږم، چې ته ولې داسې وايې؟ ايا کومه ستونزه پيدا شوې؟
رڼا: ته څه فکر کوې، چې ته به په پيسو د خلکو عزت واخلې، ته له موږ سره همدردي ددې لپاره کوې، چې موږ وپيرې؟
مليحه خو ګرمه نه وه، چې په ما يې د خود فروشي تور ولګاوه، هغې ته ستا ناولې غوښتنې مالومې وې، تا به نورو انجونو ته، څومره د پيسو په لګولو دوکه ورکړې وي.
شاپور : اغلې رڼا! دا ته څه وايې؟ ته په کوم سوتفاهم کې لوېدلې يې، زه دې په دې خبرو ډېر خفه کړم؛ هغه څه چې ته يې وايې خدای ج شاهد دی، چې ما يې په اړه خيال هم نه دی کړی، هيله کوم له دې خبرو تېره شه.
رڼا: حقيقت خو تريخ وي طبعي ده، چې انسان خفه کوي.
شاپور: لږ دې هم فکر ونه کړ، چې دا خبرې دې ماته له څومره سپکاوی ډکې دي؟
رڼا: هو زه پوهېږم، دا سپکاوی دې زه هم غواړم، چې تا سپک کړم، تا ته درس درکړم، چې داسې کړنې بيا په ژوند کې هم له چاسره تکرار نه کړې.
شاپور يې په خبره جدي شو، رڼا ته يې وويل:

ښښنه غواړم اغلې رڼا! ما څه داسې تر سره کړي، چې په بدل کې یې پرته له دې، چې فکر وکړې داسې خبرې کوې؟

رڼا له دسکوله د هغه لیک راوکیښ او په دواړو لاسو یې د هغه مخې ته ونیو، ورته ویې ویل:

زه ستا له دې لیک نه څه مطلب واخلم؟ پرته له دې، چې تاسې زما لپاره پکې د یوې بې ثباته مېرمنې او د هوس پالونکې مېرمنې نظر ولرئ بل کوم مطلب ترې اخیستل کېدای شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته زما له ښې رویې ته ناسم برداشت کوې، په ریښتیا زه دومره خوږ شوی یم، چې خلک مې ښوی تېروي.

رڼا: هو ته ظاهره خوږ شوی یې، خو باطن دې له پلیتیو ډک دی.

شاپور: هیله کوم، نور یې بس کړئ!. زه نور ددې خبرو د زغم وس نه لرم، زما حوصله نوره مه ازمایه.

رڼا: ته به څه وکړې هه!. ما به له دندې لرې کړې؟ زه په خپله ځم او همدا نن دنده پرېږدم.

زه تاسې غوندې خلکو سره یوه شېبه هم کار نه کوم.

شاپور: اغلې رڼا! هیله کوم نورې خبرې نه اوږدوو؛ ځکه زما د هر دلیل ویلو سره ته موضوع نوره هم پېچلې کوې او تر منځ مو فاصله زیاتوې.

رڼا: زموږ تر منځ کله نزدېکت ؤ، چې فاصله پیدا شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته په حقه یې زه تاسې ته قناعت نه شم درکولی، ماته له دې هم نورې سوې سپورې خبرې وکړه، ومې رټه، بدګماني راباندې وکړه، سل تورونه راباندې ولګوه. زه نه خفه کېږم؛ خو یو سوال درته کوم زموږ مسله د دفتر مسلې پورې مه تړه، دغه دفتر له مانه هم تاسې ته ډېره اړتیا لري، که ته لاړه شې، هر څه به ونړېږي، ستاسې هدف به هم له خاورو سره خاورې شي، دغه رسنیز مرکز اوس ستاسې له برکته په ډېر لوړ مقام کې ځای لري، که ته وغواړې زه درنه لرې ځم؛ نور دلته سر هم نه راښکاره کوم خو ته دا ځای مه پرېږده.

رڼا په قهرجنه لهجه وویل: دلته نور مه راځه، همدا مې شرط دی، چې زه دلته کار ته دوام ورکړم.

شاپور: سمه ده! نور نه راځم ته خپل کار ته دوام ورکړه.
شاپور له دې وېرې، چې رڼا کومه بله خبره د تلو لپاره پلمه نه کړي، لکه برېښکۍ له دفتره ووت.
د رسمياتو له ختمېدو سره رڼا هم خپل کورته ورسېده، حليمې ورتـه سـتړې مشـې ورکړه بيا يې يوه ګرمه پياله چاى ورته مخې ته کېښود. په خوا کې يې کېناسته ورتـه ويې ويل:
خورې! زه د هغې خبرې له اورېدو را په دې خوا ډېره انديښمنه يم.
رڼا: دکومې خبرې په اورېدو؟
حليمه: هغه چې تا وويل: چې د شاپور پټه څېره درته په ډاګه کوم.
رڼا ددې خبرې په اورېدو له خپل جيبه د شاپور هغه ليک راوويست، چې حليمـې يې ورته د ليکلو مشوره ورکړې وه.
حليمې ته يې ونيو، ورته ويې ويل: دا دى د شاپور اصليت!.
مخکې له دې، چې دغه ليک حليمې ته ورکړي، خبرو ته يې دوام ورکـړ هغـې تـه يې وويل:
نن مې داسې درس ورکړ، چې پېرۍ، پېړۍ به يې نسل ياد ساتي، بيا به زما مخ ته د راتلو جرئت ونه کړي؛ وروسته يې په لاس کې نيول شوى ليک هغې ته ونيو.
هغې ليک ترې واخيست ټول يې ولوست بيا يې لنډه مسکا وکړه، د رڼا مخ تـه يـې ځير، ځير وکتل ورته ويې ويل:
خورې! په دې ليک کې خو داسې څه نشته، چې کومه بد نېتي پکې وي، يـا هـم کومه شومه اراده تمثيل کړي.
دا چې تا ددې ليک په اړه شاپور ته سپکې سپورې ويلـې، دا دې تېـرى کـړئ، د هغه په حق کې مو تجاوز کړى دى، هغه مو بې ځايه ښکنځلى دى.
رڼا: نو ولې ميلمستيا مې ورته کړې وى؟
حليمه: نه، خو د دې وړ هم نه ؤ، چې هغه تـه دې بـدې ردې ويلـې واى، حـال داچې هغه بې ګنا دى.
رڼا: څه ډول هغه بې ګنا دى؟ هغه په ليک کې ليکلي، چې په ماګرانه يې، زه غواړم يو ځاى درسره واوسم، تاسې ته ناز درکړم او... دا څه مانا لري؟

حليمه: خورې! هغه له تا سره مينه لري، که مينه کول ګنا وي، نو ته يې ووايه. هغه د زړه له تله غواړي تا خپله کړي، تاسره د خاوند او مېرمنې په سپېڅلې اړيکه ځان در ګډ کړي؛ نو اوس ته ووايه شاپور ورور مې کومه ګنا کړې؟

ايا واده کول او د واده لپاره يو څوک خوښول ګنا ده؟ ايا د دې پاکې اړيکې د خپلولو لپاره هڅه ګنا ده؟

رڼا: ته څه پوهېږې، چې هغه داسې نېت لري؟

حليمه: زه پوهېږم، هغه زه په جريان کې اچولې يم، زه غواړم د هغه د زړه خبره درته وکړم. هغه ماته ويلي: سره له دې، چې رڼا له بريد وتلې ښکلې ده، خو زه د هغې په څېره نه يم مين، د هغې په پاک زړه مين يم، د هغې په پاک احساس مين يم او د هغې په هغه خواخوږي مين يم، چې د خپل ولس سره يې لري.

رڼا : ته ډاډه يې، چې هغه داسې نېت لري؟

حليمه : هو زه ډاډه يم، زه له ځانه هم په شاپور ډېر باور لرم، هغه د نړۍ تر ټولو ښه انسان دی.

رڼا: ته څرنګه داسې خبرې بې له ثبوته کولی شې؟ ته څنګه په يو پردي انسان دومره باور کولی شې؟

حليمه: زه ثبوت لرم، هغه ثبوت زما د سترګو ليدلی حال دی.

رڼا وويل: څه؟

حليمه : په هغه ورځ، چې ته بې هوشه په روغتون کې پرته وې مور، د مور، خور او ورور له خښېدو وروسته ستا خواته درغلو ستا اطاق ته په ننوتو، مې په خپلو غړېدلو سترګو وليدل، چې هغه ستا لاس په خپل لاس کې نيولی، سر يې پرې ايښی ؤ کله هم، چې هغه زما د قدمو ترپا واوريده او سترګې يې راپورته کړې سترګې يې له ډېرې ژړا تکې سرې وې، سخت وشرمېده او هڅه يې کوله له ما د خپلې بېوسي اوښکې پټې کړي.

داسې څنګه کېدای شي، چې څوک د چا سره مينه ونه لري او د هغه لپاره دې وژاړي، د هغه لپاره دې هرې قربانۍ ته چمتو وي.

رڼا : دا دليل نه شي کېدای.

حليمه: ولې نشي کېدای؟ نور څه وکړي په دار ځان راوځړوي، ځان وژنه وکړي؟

رڼا: زه يوه پوښتنه کولی شم؟

حليمه: هو! ولې نه.

رڼا: ته ولې د شاپور مدافع وکيله جوړه شوې يې؟

حليمه: زه هغه څه وينم، چې ته يې نه وينې، ته د شاپور په څېر انسان بل نشې پيدا کولی.

رڼا: ولې د انسانانو قحطي ده؟

حليمه: هو قحطي يې ده، د هغو خلکو قحطي ده، چې د زړه له تله له چا سره مينه لري، د زړه له تله يو څوک مني او د زړه له تله ورته درناوی لري.

رڼا: ته څرنگه په پوره ډاډ سره داسې خبرې کولی شې؟

حليمه: هغه زما سره دا خبره شريکه کړې ده، ما په هغه ورځ، چې ته په روغتون کې بې هوشه پرته وې او شاپور درته لکه عسکر ولاړ ؤو، ما له هغه سره ژمنه کړې، چې زما سر دې هم په کار وي،درنه دريغ به يې نه کړم؛ ځکه هغه زموږ مور، خور او کوچنی ورور داسې خښ کړل لکه د شهزاده د کورنۍ غړي، ټول لګښتونه هغه وکړل.

له مانه يې ته غوښتې يې، د زړه له تله درسره مينه کوي او زه په دې ډاډه يم، که ډاډه نه وای هيڅکله به مې هم د هغه پلوي نه وه کړې، وروسته يې نوکانو ته وکتل ورو يې وويل:

هغه ليک، چې ته يې په اړه په قهر شوې يې او شاپور دې پرې خفه کړی په هغه کې د شاپور هيڅ گنا نه وه، ما ورته مشوره ورکړې وه، چې داسې وکړه کنه هغه نه غوښتل.

رڼا د حليمې غوږ ونيو، تاؤ يې کړ بيا يې هغې ته وويل:

ښه! نو دا ستا او د شاپور گډه هڅه ده؟

حليمه: هو! هغه زما ورور دی، يوه خور د ورور لپاره دومره نشي کولی، چې د هغه د مينې په لاس ته راوړلو کې له هغه سره مرسته وکړي؟

رڼا : ښه! ته دا بابولالې پرېږده، زه په رښتيا هم د شاپور په وړاندې په سهارنيو خبرو خفه شوم، ماته هم مالومه شوه، چې ما د هغه په اړه کوم غلط فکر کاؤه، زه تېروتلې وم.

بيا يې وويل:
خير تېر په هېر، نوره دا خبره دلته تړو،
خو حليمه يې په خبره کې وروغورځيده رڼا ته يې وويل:
چې تېروتې يې نو بايد جبران يې کړې.
رڼا : څه ډول يې جبران کړم؟
حليمه :له هغه سبا ښنه وغواړه.
رڼا: له پرديو خلکو ښنه زما په کلتور کې نشته، څه د پلار او نيکه پټې مو ور سره شريک ده، خپل کار به کوي.
شپه ناوخته وه د خوب په ورتلو ددوی بحث هم پرې شو ، نور دوی څملاستل گروفونه يې مړه کړل.
سبا سهار رڼا دفتر ته لاړه او حليمه د کور له کارو خلاصه شوه. لمر غوړي ته کېناسته د ځان د بوختولو لپاره يې فسبوك پاڼه راخلاصه کړه، له خلاصېدو سره سم يې د مسنجر زنگ د يو څه د راتلو خبره کړه. حليمه هم نېغه مسنجر ته لاړه، له يوې نامالومې آی ډي نه ورته يو تصوير لېږل شوی ؤ. حليمې چې په تصوير سترگې ولگيدې، ټکان يې وخوړ ،يوه او بل لورته يې وکتل تر څو پوه شي، چې کوم خيال نه وي؛ خو احساس يې کړه، چې نه خيال دی او نه خوب. د ځان ډاډه کولو لپاره يې خپلې سترگې وموښلې تر څو يې ديد سم شي؛ خو هغه څه چې مخکې يې ليدلي ؤ کوم تغير ونه کړ، هماغه تصوير ؤ، چې څو لحظې مخکې يې ليدلی ؤ په کوم کې چې د حليمې بدن نيمه لوڅ ښکاريده. راساً پوه شوه، چې کله يې د سي تي سکن معاينه کوله هلته يې تصوير اخيستل شوی، هغه کومه کاذبه رڼا نه وه، چې په هغه وخت کې دې ليدلې وه. هغه دکمرې رڼا وه، چې د انځور اخيستنې پر وخت حليمې ليدلې وه، حليمه په همدې سوچونو کې ډوبه وه؛ خولو يې پر وجود لارې وکړې،په خوله کې يې ژبه وچه شوه او يو شاک ته ورته حالت پرې راغی، په دې وخت کې په مسنجر باندې ورته ټليفون وشو.
د سلام له ويلو پرته ورته وويل شول:
تصوير دې وليد؟
حليمه: ته څوک يې او څه غواړې؟

هغه کټ، کټ وخندل، ورته ویې ویل:
مه وارخطا کېږه، دومره د وارخطایي خبره نده.
حلیمه: ته مور او خور نه لرې، چې له انجونو سره داسې کوې.
ځواب ورکړل شو:
ما څه کړي؟ ماخو کوم بد کار ندی کړی یوازې مې د یـوې ښـکلې نجلـۍ تصـویر اخیستی.
په دې کې نو څه ستونزه ده؟
حلیمه:
که دا ډول تصویر ستاسې له خوره څوک واخلي، نو تاسې ته به ښه مالومه شي؟
ورته وویل شول: که غواړې دغه تصویر دې په فیسبوک او رسنیو کې نشر نشي نو، له ماسره ووینه.
حلیمه: د خدای ج لپاره داسې ونه کړې. زما انځور سره دومره بې انصافي ونه کړې، که ته دا کار وکړې، نو زما په مرګ به تمامه شي او زما خور رڼا چې په ټـول هېـواد کې نوم لري، دهغې نوم به له خاورو سره خاورې شي.
سړي ځواب ورکړ:
هو رڼا خو د هېواد ټول خلک پېژني، ښه شهرت لري؛ خو د نورو د شهرت خیال نه کوي.
حلیمه: څه مطلب؟
ورته وویل شول: مطلب دا چې هغې تل هڅه کړې، چې د خلکو د عزت په ځېلـو سره خپـــــل شـــــــهرت تـــــــه لاره هــــــــواره کــــــــړي.
حلیمه: زما خور هیڅکله داسې نه کوي، چې د چا شته عزت خراب کړي.
سړي وویل:
نه ،داسې نده چې ته فکر کوې، هغه خپله لوړتیا د نور په راپرځولو کې ویني، نـور له پښولاندې کوي او د هغوی په سر خیژي ځان پرې لوړو پوړو ته رسوي.
حلیمه: زه هیڅ نه پوهېږم، چې ته څه وایې خو د خدای ج لپاره له مـا سره داسـې ونه کړې زما عزت وساته .
هغه ځواب ورکړ: که داسې غواړې نو ماسره ووینه.

حلیمه: چېرې درسره ووینم؟
ځواب ورکړل شو: شاه دوشمشره ولي زیارت کې سره ګورو، هغـه هـم سـبا دولـس بجې؛ خو ګوره! خور به دې نه خبروې، که هغه دې خبره کړه، په ډېر زیان به درته تمامه شي، خپل تصویرونه به په ټولنیزو رسنیو کې پرته له ځنډه وګورې.
اړیکه پرې شوه.
حلیمه لکه تش کالبوت ټلیفون پر لاس حیرانه ولاړه وه نه پوهیده، چې څه وکـړي. له اوږده ځنډه وروسته یې فکر ته راغله، چې له پېښې شاپور خـبر کـړي؛ د هغـه د ټلیفون شمیره یې د ټلیفون په سکرین راواړوله، خو مخکې له دې چې ټلیفون ورته وکړي د هغه کس خبره وریاد شوه، چې که نورڅوک خبرکړې نو تصویرونه به یـې خپاره کړي ،ځکه بیرته د هغه له خبراوي پښیمانه شوه.
د نورو خپلوانو په اړه یې فکر وځغلاؤ؛ خو هیڅوک ورته د ستونزې د ویلو ښکاره نه شول لکه اوبو اخیستل شوی ځک هر لور ته یې خوځښت جریان درلوده خو ثبـات یې نه وو.
هغه کس ته یې په مسنجر زنګ وواهه ورته ویې ویل:
زه نن درسره ګورم، تر سهاره به مې ترک زړه وچوي، زه غواړم پوه شم، چې تاسـې ولې زما تصویرونه اخیستي او په بدل کې یې څه غواړې؟
هغه ځواب ورکړ:
ته چې دومره ناقراره یې نو زه څه ستونزه نه لرم، زه به هلته درته منتظر یم.
حلیمه: ته ټلیفون بند نه کړې، چې زه دې پیدا کړای شم.
سړي وویل:
زه ټلیفون نه بندوم؛ ځکه همدا مې ماموریت دی او همدا مې موخې ته د رسـېدو وسیله ده، زه هلته درته په تمه یم او پام چې زه د ځارم که کومه تېروتنه دې وکړه؛ پولیسو او یا هم کوم بل چاته دې د راتګ وویل، نو ډېره درنه به درته تمامه شي زما نورملګري دې ځاري که دا غلطي وکړې نو زه به بندې شم خو ستا عزت به هـم لوټ شي، ټول خلک به دې بربنډ تصویرونه وګوري، هیله لرم دا تېروتنه ونه کړې.
حلیمه: زه هیڅ کله داسې نه کوم او نه چاته وایم، ماته مې له عزته نور څه مهـم نـه دي؛ زه غواړم خپل عزت وساتم.

حلیمه له کوره بهر شوه، له وېرې لکه پاڼه رپېده، ټیکسي کې سپره شوه، وچه خوله نهاره نهوره یې د عزت لوټونکي خواته حرکت وکړ.

((((((((((((

رڼا هم په دفتر کې د خپلې ایمانداري مسؤلیت اداکاوه. په هېواد کې د سمون او فساد اوږدمهالې ستونزې د ورکاوي په فکر کې ډوبه وه، چې د دفتر دروازه یې وټکېده. هغې دي راځه ورته وویل.

گوري یو نا پېژانده ځوان یې دفتر ته دننه شو، رڼا هم هڅه کوله ویې پېژني، خو مغزي پلټنې یې پرې کار ونه کړ.

رڼا ښه راغلاست ورته ووایه.

هغه هم د مننې په ځنگ کې د ناستي اجازه وغوښته. رڼا ورته د څوکی لور ته په گوتو اشاره وکړه، ورته ویې ویل:

مهرباني وکړئ کښېنئ!.

ځوان کېناست له څېرې او عداتو خورا کمینه مالومېده

رڼا ورته د چای راغوښتو سره سم وویل:

کېدای شي د راتگ په موخه مو پوه شم؟

هغه ورته کړه: بلې اغلې!

زه په فراه کې د الجزیره تلویزون خبریال یم غواړم په یوه مهمه موضوع درسره خبرې وکړم.

رڼا : مهرباني وکړئ! زه یې اورم.

هغه وویل:

ډېره هیله مې وه، چې درسره وگورم، شکر چې نن مې دا هیله پوره شوه.

رڼا په لنډ مسکا د هغه خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

داسې څه ځانگړتیاوې لرم، چې زما لیدو ته یې دومره لیواله کړی وې؟

هغه وویل: ته د هېواد یوه اتله یې، د رښتوني خبریالي یوه بیلگه یې، وطن پالنه، ولس پالنه، زړه سوی خدمت، سرښندنه او قرباني باید له تا زده کړای شي. ستا احساس، له نورو خورا توپیر کوي هغه قرباني، چې ته یې د هېواد لپاره ورکوې هیڅ څوک یې د اداینې جرئت نه لري.

رڼا : مننه ځوانه!.

دا خو ستا لویی ده، چې ماته دومره لوی الفاظ کاروې،البته چې زه یې وړ هم نه یم. ما چې څه کړي او یا یې کوم، مسؤلیت مې دی، دنده مې ده. خدای ج ته د خپلو مسولیتونو د ادا د ځواب د پیدا کېدو په لټه کې یم؛ خو بیا هم ډاډه نه یم، چې خدای ج ته به زموږ کړنې د منلو وي که نه او خدای ج به مو په دې کارو وبښي او کنه.

ځوان وویل:

اغلې رڼا! ستاسې کړنې زموږ لپاره یو درس دي، یو پند دي زه ډاډه یم، چې په خلکو هم مالومې دي احسان دې مني او ډاډه یم، چې ستاسې ریښتونې هڅې به خدای ج هم قبولې کړي؛ ځکه خدای ج کړنو ته نه ستاسې د زړه اخلاص ته ګوري او د اخلاص کمی په تا کې نشته.

رڼا : سلامت اوسې ښاغلیه! مننه درنه کوم، ستاسې خبرې ماته ډاډ راکوي.

خبریال وویل:

اغلې! زه د یوې ډېرې مهمې خبرې لپاره راغلی یم.

رڼا: مهرباني وکړه!.

ـــ: زه بیا هم تکراروم، چې ستاسې په رښتینولي باندې ډېر باور لرم، خو ستاسې یو خبریال، چې ستاسې د تلویزون د فراه ولایت مسؤل دی، له ما سره یو ځای کار کوي.

رڼا وویل:

ښه! ساحل غمخور ښیې؟

خبریال: هو!

رڼا: نو؟

خبریال: هغه چې کومې کړنې تر سره کوي، تاسې ترې خبر یاست؟

رڼا: هو! هغه زموږ خبریال دی.

خبریال: داخو سمه ده، خو له خبریالي یې ستر تجارت جوړکړی.

رڼا: هغه څنګه؟

خبريال: زه نور تفصيل نه شم ورکولی دا مالومات په خپله وکړئ؛ ځکـه کـه يـې زه ووايم فکر به وکړې کومه شخصي ستونزه ورسره لرم.

رڼا: نو ستاسې د دې شکايت په ويلو کې موږ ته څه ګټه ده؟

خبريال: که تاسې د هغه په رازونو پوه شئ؛ نو ستاسې رسنيز دفتر ثبات ته يې ډېره ګټه رسېږي. اغلې رڼا! زه ډاډه يم هغه چې کومې کړنې تـرسره کـوي، ستاسـې لـه پاليسي سره ورته نه دي، ستاسې پاک نوم او باور ته زيان رسوي، ستاسـې د رسـنيز مرکز لوړ نوم او باور لپاره لکه د ونې چينجی دی، هر څه مو بربـادوي، زه پـه دې کار کې هيڅ کوم شخصي غرض نه لرم خو؛ ستاسې په نوم او باور مې زړه بدېږي. د يوه مسؤل خبريال په صفت درته راغلی يم، دا چې تاسې زما په خـبره کـوم اقـدام کوی يانه ماته توپير نه کوي؛ ځکه ما خپل مسؤليت ادا کړ نـور ستاسـې خپـل کـار دی.

رڼا: ته چې څه وايې خدای ج دې وکړي درواغ نه وي او که دروغ ثابت شي نو بيا به زما نه بده مېرمن بل څوک نه وي. زه به تل د هغه چا په وړاندې ودرېږم، چې زما د خبريال سپکاوی کوي.

زه همدا نن فراه ته ځم او د خپل خبريال په اړه څېړنې پيلوم.

خبريال وويل:

مخکې له دې، چې تاسې څېړنې پيل کړئ، زه څه مالومات درته واضح کوم: هغـه چې ستاسې سره کار پيل کاؤه، يو زوړ سايکل يې درلوده اوس موټرې لرې، پاخـه کورونه لري، ته يوازې ددې پلټنه وکړه، چې هغه دا شتمني له کومه کړه؛ نور هيڅ څه ته هم اړتيا نه شته. که زه په ناحقه وم کارت يې له جيبه راوکيښ د رڼا په مېز يې کېښود بيا يې ووېل:

دلته مې د ټليفون شميره شته، ما راوغواړه په دار مې کړه.

رڼا : سمه ده، زه ستا په خبرو پلټنه پيلوم؛ خو که ادعا مـو ناسـمه وختـه همداسـې کوم.

رڼا خپل موټړوان ته زنګ وواهه د فراه د تګ لپاره يې ورته د چمتـووالي هـدايت وکړ.

هغه هم خبره ومنله، رڼا د فراه په لور روانه شوه.

((((((())))))))))

حلیمه هم د خپلې ستونزې د پوهاوي دپاره شاه دوشمشیره زیارت ته ورسېده؛ لالهانده یې یوه او بل لور ته کتل، چې ناولی تصویر اخیستونکی پیدا کړي او د هغه په موخه ځان پوه کړي.

ټلیفون یې وشرنګېده، ویې کتل چې د مسنجر په وسیله د تصویر اخیستونکي زنګ وهلی؛ حلیمې ټلیفون اوکې کړ.

هغه کس چې بختیار نومیده وویل: زه دې وینم، هیله لرم ځوک دې په جریان کې نه وي اچولي، که تا دا کار کړی وي؛ نو زه پوهېږم، چې وبه نیول شم، بندي به شم خو زما نور ملګري تیار فسبوک ته ناست دي ما څاري که ونیول شم ما ورته ویلي، چې پرته له ځنډه ستاسې تصویرونه نشر کړی؛ نوکه ځوک دې په جریان کې اچولي وي ماته ووایه، چې درسره ونه وینم او د تصویرو له خپریدو د مخه ونیول شي؟

حلیمه: نه، ما ځوک نه دي خبر کړي، زه له خپل عزت سره لوبې نه کوم؛ خو ته چیرې یې؟ له ما سره ژر ووینه، زه بیرته په بېړه تګونې یم ته ډاډه اوسه چاته مې د خپل راتګ ندی ویلي او نه ځوک راباندې خبر دي.

بختیار ځان ډاډه کړ؛ لنډ مهال وروسته د حلیمې مخې ته په خوښي ډوله ځېره ودرید ورته ویې ویل: دلته نږدې هوټل شته هلته ځو.

حلیمه : زه په هوټل کې څه کوم؟ ته ما هوټل ته دې څه شي لپاره بیا یې؟ هر څه، چې راته وایې همدلته یې ووایه!.

بختیار : زما او ستا کیسه خو دومره لنډه نه ده، چې په ځو لحضو کې ختمه شي.

حلیمه: زه نه پوهېږم، چې ته څه موخه لرې. ماته مو خپله موخه ووایئ، چې زه خپله پرېکړه درته ووایم.

بختیار کټ کټ وخندل ځواب یې ورکړ:

له دې وروسته ته اړه یې، چې د ریموټ په ډول زما د اغېزې لاندې خپلې چارې تر سره کړې.

حلیمـــــــــــــــــــــــــه : مطلـــــــــــــــــــــــــب؟

بختیار: نور به ما سره ساعت تېروې، زه چې څه وایم هغه به منې.

حلیمه: څه مې، چې وس کې وي منم یې هغه څه چې زما له وسه تېره وي نو نه یې شم منلی.

بختیار : ته اوس هم د خپل وس خبره کوې لږ هم د خپل عزت خیال نه ساتې؟ تـه نه احساسوې، چې ستاسې تصویرونه نشر شي څومره رنګه به دې بده شي؟ څومره به د خلکو له پامه وغورځېږې؟

حلیمه: هو پوهیږم ځکه خو د همدې لپاره دلته راغلې یم، چې عزت مــې وســاتل شي.

بختیار: نو په ارامه سره هر څه، چې درته وایم هغه ومنه.

حلیمه: نو زه څه ومنم؟

بختیار: ما سره به ملګرتیا کوې، زما غوښتنې به پرته له پلمې منې.

حلیمه: لکه کومې غوښتنې؟

بختیار: هرڅه ان تر دې یو ځای لماستی.

حلیمه: دا ته څه وایې؟ ته خپله خور او مور نه لرې؟ ته غیرت نه لرې او ته د انسانیت په نوم څه پېژنې؟

ستا خپلو خبرو ته پام دی، چې ته څه وایې؟

بختیار: هو ما مې خپلو خبرو ته پام دی، همدا زما دنده ده.

حلیمه: ته ولې له ماسر داسې کوې؟ ما څه ګناه کړې؟ ایـا کـه دې تـا لـه خــور سره څوک داسې وکړي ته به څنګه احساس وکړې

بختیار: زه غواړم ستا خور رڼا ته درد ورکړم، هغه وځوروم له ژونده یــې زړه ورتــور کړم غرور یې مات کړم.

حلیمه: رڼا څه ګناه لري، څه بد یې درته رسولي؟

بختیار : ډېره بده مېرمن ده، د خپلو ګټو لپاره د نورو د عزت سره لوبې کوي، زموږ د قومندان نوم یې له خاورو سره خاورې کړ، د رسنیو مخکې یې ابرو ورتوې کړه.

حلیمــــــــــــــــه: کــــــــــــــــــوم قومنــــــــــــــــدان؟

هغه ځواب ورکړ:

دا به وروسته څرګنده شي.

بختیار یوه او بل خواته وکتل ویې ویل: له لرې پولیس زموږ په خوا راروان دي، زما وېره ترې راغله، شك راباندې ونه کړي، که رانږدې شي نو زه بیا حرکت کوم خو ته همداسې هوښیاره نجلۍ له ځانه جوړه کړه زما او ستا په راز باید څوك خبر نشي.
هغه لا ولاړ و، چې د شاپور موټر له دوی سره له نږدې سرکه تېر شو. شاپور دواړه ولیدل، چې سره ولاړ دي خو مناسبه یې ونه بلله، چې ورته ودرېږي؛ ځکه چې فکر یې وکړ حلیمه شاید د ژوند د راتلونکي ملګري په لټه کې وي.
په لاره کې د شاپور سره نور سوچونه هم پیدا شول، له ځان سره یې ویل:
حلیمه بې مور او پلاره یتیمه انجلۍ ده رښا هم ټوله ورځ په دفتر کې وي هسې نه، چې ناسمه لاره یې غوره کړې وي.
له ځان سره یې پرېکړه وکړه، چې زه باید حلیمه وڅارم، هغه زما مسؤلیت دی، هغه زما خور ده، هغه له ما پرته بل غمخور نه لري. زه باید د خپلې خور په وړاندې مسؤلیت ادا کړم.
کورته له رسېدو وروسته یې د کار جامې بدلې کړې، ځمکې ځای ور نه کړ پریکړه یې وکړه، چې حلیمې ته ورشي او په دې راز ځان پوه کړي بهر راووت د هغې د کور په لور یې د موټر ګېر ور بدل کړ.
لنډ مهال وروسته یې کورته ورسېد دروازه یې ټك، ټك کړه حلیمه هم د دروازې شاته لمر غوړي ته ناسته وه، دې دروازې له ټك،ټك سره بهر راووته ویې لیدل چې شاپور ولاړ ده له سترې مشې وروسته دواړه کور ته ننوتل. حلیمې له ځانه سره شکرونه باسل، چې په ډېر سم وخت کې له شاپوره مخکې کورته رسېدلې، کنه شاپور به له بندې دروازې سره خور ته ټلیفون کاؤه او زما له نه شتون به یې ورته ویلي وو.
شاپور له کېناستو سره سم حلیمې ته په اصلي خبرې ژبه پرانیستله :
شاپور: خورې نن مې د شاه دوشمشیره ولي زیارت سره ولیدې.
حلیمه وارخطاشوه، خوله یې وچه شوه، په توتله ژبه یې په داسې حال کې، چې سترګې یې له ځمکې سره ګنډلې وي ، ورته یې کړه:
هو وروره!
زیارت ته لاړم سر مې ډېر خوږېده، مال که خدای ج شفا راکړي.:

شاپور :تاسې د سي ټي سکن معاینه راوړه؟
حلیمه : هو رامې وړه دوه ورځې مخکې ورپسې ورغلې وم ډاکتر ته مې هم وښوده.
شاپور: نو ډاکتر بیا څه ویل؟
حلیمه: ډاکتر وویل: د کوم تشویش وړه خبره نده ستاسې سر کې داسې کومه خطرناکه ستونزه نشته.
شاپور :ښه! شکر چې د اندیښنې وړ څه نه وي.
خو هغه بل کس څوک ؤ؟
حلیمه نوره هم وارخطا شوه : ویې ویل کوم ؟ څوک؟ چیرې؟
شاپور: هغه چې زیارت ته څېرمه له تا سره ولاړ ؤو او له تاسره یې ، چې خبرې کولې؟
له دې خبرې سره د حلیمې رنګ نورهم والوت ، په بنده، بنده ژبه یې ځواب ورکړ:
هغه زما د مکتب ټولګي وال ؤ، تصادفاً مخامخ شوه، د مکتب نوټونه یې په کار ؤ؛ ځکه مو خبرې اوږدې شوې.
شاپور یې درواغ احساس کول،ځکه خو یې اندیښنه نوره هم زیاتیده،دې نور وضاحت دپاره یې ترې وپوښتل: اوس خو د ژمي رخصتي ده نو بیا د نوټونو خبره له کومه شوه؟
حلیمه: هغه ناکام شوی وو؟ اوس یې د دوهم چانس ازموینې دي؛ ځکه یې زما نوټونه رانه غوښتل.
شاپور: خو د هغه سړي څېره زده کونکي ته نه پاتې کېده؟
حلیمې د ځان خلاصولو لپاره نوره جدي شوه؛ ښه پوهېده، چې شاپور یې لکه ورور خیال ساتي، شخصیت یې ژغوري خو ، اړه وه جدي شي، په شاپور کې یې سترګې ونیوې په زړه کې یې وویل: ومې ښه وروره! زه پوهېږم زما د ښه والي لپاره دا پوښتنې رانه کوې، خواخوږي راسره کوي؛ خو زه سخته ګیر شوې یم، له خدای ج پرته مې له دې مصیبته بل څوک نشي خلاصولی، زه ښه غواړم وروره! ته به زما په خبرو خپه شې خو زه بله لاره نه لرم؛ په قهرجنه لهجه یې شاپورته وویل:
وروره! ته دومره ډېرې پوښتنې له ما ولې کوې؟
په کوم مسولیت یې کوې ؟

ته زما څه کېږې؟

شاپور ورته وخندل، بیا یې وویل:

ولې ورور دی نه یم؟ ورور د خور نه پوښتنه نشي کولی؟

وروسته یې خبرو ته دوام ورکړ: ښه څه کومه خبره نه ده، زه نورې پوښتنې نه درنه کوم، خو ډېر کوښښ کوه، چې هر څه ډېر په پاملرنې مخته بوځې، دلته ژوند اسان نه دی، ته مور او پلار نه لرې، چې خیال دې وساتي رښا هم کله کور وي او کله نه وي له ځان سره ډېر پام کوه.

اوس خلک ډېر چالاکه شوي دي

تا غوندې معصوم انسانان په ډېرو دامونو کې راګېرولی شي، ژوند ته به ډېر پام کوې، بیا له خپله ځایه پورته شو، د تلو په وخت کې یې حلیمې ته مخ ورواړاؤ ورته یې کړه:

ته مې ورور مه ګڼه خو زما خور وې او خور به مې یې.

هر کله چې کومه ستونزه کې راګېر شوې ماته زنګ کوه زه به لکه د اسمان پړک په څېر هلته حاضر یم.

حلیمه یې په خبرو په ژړا شوه لمدې سترګې یې په شاپور کې خښې کړي ویې ویل:

ما په تېرو خبرو وبښه شاپوره ، زما هم ورور یې، د زړه له تله راته له ورور نه کم نه یې اړینه نه ده، چې یو څوک له یوې مور او پلاره پیداوي هغه د ورونه وي، د وروګلوي اړیکو ته د زړه رښتین توب تر ټولو لومړیتوب لري.

مجبوریت سړی اړ کړي هغه څه وواېي، چې نه یې غواړي.

شاپور: څه مطلب؟

حلیمه: هسې

شاپور هم پوه شو، چې حلیمه له هغه څه پټوي، نوره یې په هغې د فشار راوړلو هڅه پرېښوده، په څنګ کې په توشک ایښی تلیفون یې راواخیست او بهر ووت

((((((((((

رښا فراه ته ورسېده لکه زړ ور زمری په ناامنه ولایت کې یې په ډاډه زړه خپلې پلټنې پیل کړې، لومړی یې د هغه ځای ژورنالستان راټول کړل یو یو یې جدا ولیدل له

هر یوه یې لومړی دا پوښتنه کوله، چې زموږ خبریال سره دې اړیکې څنګه دي که به یې ویل چې خوښ مې ندی نو نورو پوښتنو ته یې ادامه نه ورکوله؛ خو که به یې ځواب د ښو اړیکو ؤ له هغه به یې مالومات راټولول.

پلټنو وښوده، چې د هغې خبریال، د خپلې رسنۍ له قوته زښته زیاته ناوړه ګټه پورته کړې، له هر چا یې کلنګ اخیستی هره عایداتي سرچینه او حکومتي اداره یې په دې خاطر ګواښلې او وېرولې وه، چې منفي راپور در پسې خپروم، که زما برخه رانه کړې.

رڼا ځینې اداري داسې هم وموندلې، چې د هغوی د لاسته راوړنو د خبر خپرولو اوجوره ترې اخیستل شوې وه

ځینو خو رڼا ته د هغه د اخلاقي فساد خبره هم تر غوږو ور ورسوله ورته ویې ویل:

ستاسې خبریال به د نظر اخیستو په بهانه له انجونو سره اړیکې ټینګولې، ویډیو یې بلاک میل به یې تر سره کاؤ، او بیا به یې له دې لارې ګواښلې.

رڼا له خپلو پلټنو وروسته خورا ډېره خفه شوه په ځان په قهر شوه.

د خپل خبریال د شتمن کیدو، خودسریو او بې وجدانه کړنو سخته وځوروله، خپل ځان ته یې تو کړل ویې ویل:

اخ رڼا ستا په مشري کې داسې بې ضمیره خبریالانو هم دنده تر سره کړې او ته یې په اړه خبره نه وې.

د ځان د لا ډاډه کولو لپاره ګمرک ته لاړه، هلته د ګمرک د مسؤلینو سره وغږېده، هلته یې یو وطن دوست مامور پیدا کړ له هغه یې د خپل خبریال د کړنو پوښتنه وکړه ځواب یې تر لاسه کړ: ستاسې خبریال له ګمرکه د میاشتني معاش په ډول پیسې اخلې.

رڼا : هغه له دې ځایه په کوم حق پیسې اخلې؟

مامور : دلته فراخه فساد روان دی، د راز د پټ ساتلو لپاره دوی اړ دي هغو کسانو ته پیسې ورکړي، چې له رازه یې پرده پورته کوي، ستاسې خبریال به د ګمرک رئیس ته راغی د اخطار په ډول به یې ورته ویل:

یا خو هره میاشت زما برخه راکوه اویا هم له فساده دې پرده پورته کولو راپورونو ته چمتو شه!.

هغه اړ ؤ هره میاشت ده ته پیسې ورکړي.
له دې مالوماتو راټولو وروسته رڼا ښاروالي ته لاړه؛ هلته هم ورته د حـق سـکوت او حق ظهور اجوره یاده شوه. ښاروال چې یو وطن دوسته انسان ؤ رڼا ته وویل:
زما له راتګه مخکې دلته بل ښاروال ؤ په فساد کې ښکیل وو، له هغه به یې په شوي فساد کې برخه غوښته او په دې به یې ګواښه، چې که ور یې نه کـړي راپورونـه بـه ورپسې خپاره کړي.
ښاروال رڼا ته نور هم تفصیل ورکړ، ورته ویې ویل:
ستاسې خبریال ستاسې سره د دندې په لومړیو کې یو زوړ بایسیکل درلوده اوس هره اونۍ یو موټر اخلي او بل بدلوي.
په رڼا کې د ځواب ورکولو جرئت نه ؤ، د ځان ملامتي له کبله یې خوله وچه، وچـه کېده. یوازې د سر په خوځولو یې هغه ته د خبرو د دوام تشـویق ورکـاؤه. د خپـل خبریال د هر جرم په اورېدو به یې شونډې له غاښو لانـدې کـولې او د خپلـې بـې غوري اوښکې به یې له سترګو څڅېدې.
د ښاروال له خبرو وروسته له خپله ځایه اوچته شوه، د مېز په سر د چایو پیاله یـې ډکه پرېښوده، د تلو په اراده یې خپل د لاس دسکول راواخیست.
ښاروال ورته وویل:
خورې! ستاسې چای خو ډکه پیاله پاتې شو، لږ تم شه چای مو وڅښئ بیا لاړه شئ!.
رڼا : وروره! زه له اوږد مهاله د یوه نه ښښونکي جرم په ګناه مرتکبـه یـم، شـاید ددې ګناه، چې زما بې غوري ده خدای ج مې ونه ښښي، ما څرنګه داسې یو لوی غـل او خاین د خبریالي په پاکه جامه کې ساتلی ؤ؟ زه ولې د هغه له دې ناروا کړنو نه ومـه خبره؟ بیا یې د ښاروال نه اړول شوی مخ بیرته ور واړاؤ هغه ته یې وویل:
ددې خوار ملت بیت المال دومره اسانه نه دی، چې د رڼا په مشري کې به یـې یـو څوک هضم کړي، زه نه پرېږدم، چې د خوار، یتیم او کونـدې ګـډه پانګـه، چـې بیت المال دی څوک رانه وخوري.
زه به خپل خبریال داسې برابر کړم، داسې سزا به ورکړم، چې د تریخوالي مزه به یې د مرګ تر وروستی سلګی هېره نه کړي.

نوره په چټکي د ښاروال له دفتر ووته، په موټر کې کېناسته، ټليفون يې راواخيست د افغان رسنيز مرکز د فرا څانګې خپل خبريال ته يې زنګ وواهه.
د سلام له ويلو وروسته هغه خپله روږدې هنر پيل کړ، رڼا ته يې وويل:
اغلې رئيسې صيب! ستړې مشې، زه خبر شوم، چې فراه ته راغلې يې، نن زما مېلمنه يې پسه به درته حلال کړم.
رڼا : ميلمنه به دې شم؛ خو پسه په حلالو پيسو اخلې او که د کوم کمېشن لـه برکتـه دې پسه په ستوني چاړه تيره وي؟
هغه د تملق خندا وکړه، ځواب يې ورکړ: قدرمنې رئيسې صـيب! دا تـه څـه وايـې؟ ستاسې درناوی ماته تر هر څه ډېر ارزښت لري، حرامې له کومه کړم د خپل اولاد له خولې يې سپموم او تا ته پرې مېلمستيا کوم.
رڼا يې خبره ورپرې کړه، ورته يې کړه:
د پسونو د حلالو خبرې عادي خلك نـه کـوي، دا د سرمايـه دارو سـت وي، چـې ميلمنو ته يې له خولې وځي او تا ته چې موړ څومره معـاش درکـوو هغـه ددې نـه جوګه کېږي، چې ماته د مېلمستيا لپاره پرې پسه واخلې او د اولادونو دې هم وشي.
خبريال کټ کټ وخندل ويې ويل:
ماشومان خدای ج لري هغه يې روزي رسان دی، هيڅوك لـه لـوږې نـه دي مـړه شوي.
رڼا : کور دې ودان، زه د مېلمستياؤ لپاره نه يم راغلې، د خپلې بېغورې، جبران تـه راغلې يم د خپل ناغيړي له لاسه پر اوږو دې پيتې کمولو لپاره راغلـې وم، د خپـل وجدان له ملامتي د خلاصولو لپاره راغلې وم اوس بيرته کابل ته ځم، ډېر کارونه مې په مخکې دي، چې پرته له ځنډه يې بايد تر سره کړم.
خبريال : نو امر وکړئ! زه څه کولی شم؟
رڼا : ټليفون مې ددې لپاره درته وکړ، چې سبا دې د تيـارې ټيکـټ وکـړه، کابـل مرکزي دفتر ته له ځنډ پرته راشه.
خبريال: خير خو دی اغلې!؟
رڼا: هو خير دی؛ خو په دې خير کې د ولس خير نغښتی دی، نه زما او ستا.

د رڼا له خبرو سره د خبریال زړه ټکان پیل کړل، یوه وېره یې په زړه کې خپره شوه له ځان سر یې وویل:

لکه چې رڼا دې د خبریالي په رازونو پوه شوې ده، لکه چې نور دې دې غوړیو لـه دیگه لاس وخوت ، لکه چې نور دې د پیسو سره د لوبو وخت په ختمېدو شـو. زړه نازړه یې د سفر لپاره چمتو والی پیل کړ؛ خو بیا یې هم په بشپړ ډول سره د خپلـې وېرې په اړه باور نه راته، چې رڼا دې د هغه په رازو خبره وي، ځان ته یـې پـه دې تسلي ورکړه، چې شاید دا هسې زما واهمه وي.

((((((((((

حلیمې په کور کې د خپلې ستونزې د پایلې او د سرېښو په ډنډ کې د لوېـدو نـه د ژغونې سوچونه کول، لاره ترې ورکه وه د خپل فکر په نړۍ کې به یې کله یو غر په بل ا وکله بل غر په بل ویشته.

خو د ژغورنې لاره یې نشـوه مونـدلی؛ ځکـه یـوه خامـه پیغلـه وه د فکـر ځغلـونې لیدلوری یې دومره پیاوړی نه ؤ، چې د ځان د نجات لپاره یې پکـې د رڼـا څـرک لیدلی وای.

هغه د خپلو بدبختیو په خیالي ټالونو کې زنگېده، چې ټلیفون یې رڼا او بیا د مسنجر زنګ پرې راغی؛ حلیمې د سکرین په کتو سره ولیدل، چـې هغـه پخـوانی نـاولي انسان ورسره بیا اړیکه ټینګه کړې،دې چا سره چې دې حلیمې نیمه لوڅ انځورونـه وو.

حلیمې په رېږدېدلیو ګوتو د ټلیفون شنه بټن کیکاګله ورته وویل شول:

نن راسره د حضوري چمن په یوه څنډه کې وګوره.

حلیمه: د څه لپاره؟

بختیار: غواړم څو خبرې درسره وکړم.

حلیمه: بېکاره انسانه ،ته له ما څه غواړې؟

بختیار : په ټلیفون کې خبرې نه کېږي یو ساعت وروسته له ماسره ووینه کنه ښه بـه درته نه وي.

د حليمې پر تن د وېرې لړزه يو ځل بيا خپره شوه، د خپل عزت د ژغورلو لپاره يې له مجبوريته ورته د هو وويل.

بختيار يې په خبره د راتګ ډاډ تر لاسه کړ، بيا يې ورته خبره نوره هم وغځوله هغې ته يې وويل:

ګوره نجلۍ د تېر په څېر يوازې راشه، څوك درنه خبر نشي؛ ځکه چې بيا به د داسې څه سره مخ شې، چې جبران به يې درته ستونزمن وي.

حليمې د سمه ده په ويلو، د ټليفون اړيکه پرې کړه.

د تګ لپاره يې تيارى ونيو په يو ساعت کې د چمن حضوري هغه ځاى ته ورسيده، چې ژمنه ترې اخيستل شوې وه.

يوه او بل لور ته يې په وارخطايي سره کتل، خو هغه کس چې مخکې يې ورسره ليدلي ؤ په نظر ورنه غی.

د سړك په يوه خواکې يې په يوه کس شك راغی، چې ددې په لور راروان ؤو، حليمې هم د هغه لورته کتل، چې د بلې خوا نه يې يو سړی خوا کې ودرېده ورته ويې ويل:

کوم چاته خو به دې د راتلو نه وي ويلي؟ حليمې مخ ورته راواړاؤ ويې کتل چې بختيار دی

حليمه :ژر، ژر راته ووايه ته څه غواړې؟

بختيار: ولې دې بيړه ده، چيرې ځې؟

حليمه: تېر ځل مې هم خپلوانو له تاسره ليدلې وم او بيا مې په ډېره ستونزه د هغوی نه ځان خلاص کړ، که دا ځل وليدل شم نو ځان نه شم ژغورلی.

بختيار يې خبريالې رښا ته ورته لښته او تنګی ځواني له ځيرو سترګو تېره کړه، بيا يې د هغې ځرځو سترګو ته د سوداګر په سترګه وکتل، مسکی شو ورته ويې ويل:

زما او ستا اړيکه د بيړې نه ده، راځه ځو هوټل ته، دلته د لارې سر دی خلك به پر ځان نه شکمنه ؤو.

حليمه: ته ماته ولې هر ځل هوټل، هوټل يادوې، مطلب دې څه دی؟ روښانه خبره وکړه؟

بختیار: مه وېرېږه! زه ستا تصویرونه نه خپروم؛ خو دا یې شرط دی، چې زما له خبرو به سرغړونه نه کوې.
زه چې څه درته وایم هغه به منې.
حلیمه: ګوره ته چې کوم خوبونه وینې دا هسې خیال دی،خوب وینې، د ځان لپاره دې دروغجنه خوښي ده او هسې دې ځان خوشحاله کوې.
زه پوهېږم، چې که زما تصویرونه نشر کړې زما لپاره به تر مرګ سخته وي، زه به د خپلو خلکو، ان د خپلې کورنۍ له نظره لوېږم، خو خدای ج به راسره وي، هغه ته به مې مخ تور نه وي ،زه ډاډه یم چې هغه به رانه خفه نه وي.
زما لپاره د خدای ج رضا د انسانانو له خوښي غوره ده.
ته چې کوم مردار فکر د هوس مړولو لپاره زما په وړاندې لرې او ما په دې تصویر ډاروې؛ تر څو زه ستاسې ناولې غوښتنې ومنم دا ناشونې ده.
هسې دې ځان په عذابوې، هسې خواري کوې او هسې په زړه کې ګوړې ماتوې.
داسمه ده، چې زه ستاسې په لومه کې ګېره شوې یم، خو له دې فکرونو تېر شه، داسې څه وغواړئ، چې زما تر وسه پوره وي.
بختیار : سمه ده، زه به ستا خبره ومنم.
خو یو بل کار وکړه!
کوم کار؟
رښا ته ووایه، چې هغه زما د قومندان زلمي کوم سپکاوی یې کړی ؤو او د هغه له لاسه یې د یو میلون په ارزښت کور له ګوتو باسلی ؤ نو بیرته دې جبران کړي یو راپور دې خپور کړي چې زه تېروتې وم. قومندان زلمی په حقه دی، ما د ناسم پوهاوي له کبله د هغه په حق کې تېری کړی.
حلیمې ورته لنډه مسکا وکړه، ورته ویې ویل:
ته بیا هم داسې غوښتنې کوې، چې هغه شونې نه دي، رښا د حق د پلوي لپاره د خپلې مور، ورور او یوې خور څخه تېره شوه، حق ته د رسېدو لپاره یې خپله کورنۍ له لاسه ورکړه خو د حق پلوي یې پرینه ښوده. زه ډاډه یم، چې هغه به خپل مرګ قبول کړي خو دا غوښتنه به ونه منې؛
بیا یې د بختیار سره سترګې مخامخ کړې ورته ویې ویل:

ددې کار لپاره، چې ته یې غواړې زه رښا ته د ویلو لپاره چمتو نه یم؛ ځکه نه یې زما خور مني او نه د هغې مبارزه دومره کمزورې ده، چې له کبله به یې هغه د داسې وړو خبرو پروا وکړي.

بختیار : ښه نو هغې ته ستاسې د عزت له منځه تلل وړه خبره ده؟

حلیمه: نه زما عزت د هغې لپاره وړه خبره نده، له خپله ژونده هم ورته مهمه ده؛ خو له دې هم ورته خپله مبارزه مهمه ده بله داچې زه هم نه غواړم د هغې مبارزه د خپل عزت قرباني کوم.

بختیار : ښه نو بیا د خپلو انځورونو خپرېدو ته په تمه شه.

د حلیمې زړه په درزا شو، بختیار ته یې وویل:

د یوې پیغلې لپاره د هغې عزت ډېر مهم وي، ته دا ظلم له ماسره مه کوه، فکر وکړه زه دې هم یوه خور یم، یا دې لور یم او که دا هم نه منې داسې فکر وکړه، چې که ستاسې د خور او یا هم لور سره داسې یو څه څوک وکړي ته به څومره وځورېږې؟

ته ما نه درک کوې، چې په دا دریو ورځو کې په ما څه تېرېږي؟!او ایا زه پوښتی شم، چې ته موږ ته د کومې ګناه سزا راکوې؟

بختیار: لومړی خو زه د دا ډول خبرو سره هیڅ دلچسپي نه لرم، کومې چې ته کوې.

دوهم ته زما د کړنو دلیل غواړې کنه ،نو واوره ،ماته دنده سپارل شوې، چې ستا خور رښا دومره وځوروم، چې له ژونده یې زړه ورتور کړم، غواړم په دې کار سره هغه وشرموم، د هغې شخصیت ورخراب کړم، د خلکو سره د هغې باور له منځه ویوسم، د هغې غښې، غښې خبرې په خوله کې ور وچې کړم.

حلیمه : ته غواړې چې رښا وځوروې؟

بختیار: هو

حلیمه: ته زما انځورونه مه خپروه زه به داسې لاره درته وښیم، چې د هغې له کبله به رښا سخته وځورېږي، ډېره به وکړېږي، ستا د وینا مطابق له ژونده به یې زړه تور شي.

بختیار: زما هم همداسې څه په کار دي، چې د رښا د ځورېدو لامل شي، هغه لکه په اور کباب، کباب شي؛ ځکه چې له دې امله ماته شل زره ډالر انعام راکول کېږي،

که دا کار ونه کړم دارقم مې د لاسه وځي نو ژر يې راته ووايه، هغه څه دې چې رښا پرې وځوربږي؟

حليمې خپلې مظلومې سترګې د بختيار په لور ور پورته کړې، ورته ويې ويل: کار درته وښيم؛ خو زما تصويرونه مه خپروه زما عزت د خپلې خور عزت وګڼه، له ماسره د يوه پښتون په ډول ژمنه وکړه.

بختيار: کار را ته وښيه که خوښ مې شو، زه ژمنه کوم، چې ستاسې تصويرونه نه خپروم او نه دومره دلچسپي ورسره لرم، زما د خپل رقم سره کار ده، قرضداره يم، راګير شوی يم؟ ژر کار راته ښايه.

حليمه: ما ووژنه، زهر راکړه زه به يې ستا په مخ کې وخورم.

په دې کار به دې خپل هدف په لاس راوړې، زما په وژنې به زما خور دومره وځوربږي، چې ستا په وينا له ژونده به يې زړه تور شي؛ ځکه هغې ته زه ډېره ګرانه يم، ماته د ژوند خطاب کوي، زما په وژلو به د هغې نه ژوند واخيستل شي.

بيا يې سوړ اسويلی وکيښ ښکته يې وکتل ويې ويل:

زه په مرګ نه خپه کېږم خون مې هم دربښلی؛ خو په دې شرط چې زما له مرګ وروسته به زما تصويرونه له منځه وړې.

هر څه به ډيلټ کوې.

بختيار : وړانديز مې دې خوښ شو، دا کار به مې د قومندان هم ډېر خوښ شي، خو د زهرو وړانديز مې دې خوښ نه شو.

حليمه: ولې؟

بختيار: ولې ځواب به سبا تر لاسه کړې سبا دې يو ځای ته غواړم زما د زنګ په تمه شه.

په داسې حال کې، چې يوه او بل اړخ ته يې کتل بختيار صحنه ترک کړه او نور لاړه.

»»»»»»»»»»»»

رڼا هم ستړې ستومانه تر کابله راورسېده، مخکې له دې چې کور تـه لاړه شي، لا رسميات نه وو ختم شوي، نبغه څارونوالي ته لاړه هلته يې د خپـل خبريـال ټـول اسناد او ثبت شوي غږونه څارنوالانو ته وسپارل، ورته ويې ويل:

دا کس زموږ د رسنيز دفتر او خبريالي نه ناوړه ګټه پورته کړې، په فساد کې ښکيل او لسګونه دوسې لري، زه يې سبا مکتوبي رالېږم او که رانه غی،حاضر نه شو، هيلـه ده د خپلو سرتېرو په وسيله يې د قانون منګولو ته وسپارئ او د ملت حق يې تر ستوني راوباسئ.

هغوی چې د رڼا رښتينولي وليده يوه او بل ته يې وکتل، ويې ويل:

نړۍ خدای ج په ځومره توپير پيدا کړې ده، موږ وګوره او دا مېرمن وګوره، زمـوږ بې مسؤليتي وګوره او د وطن دغه اصـلي مېرمنـې احسـاس وګـوره، هغـه مسـاوات غواړي، د بيت المال ژغورنه غواړي، سمون غواړي او موږ يو چې د پيسو په بـدل کې حق په ناحقه او ناحقه په حق بدلوو.

د ځانونو له ملامتيا وروسته يې رڼا ته ډاډ ورکړ، هغې ته يې وويل:

اغلې رڼا! موږ د ستاسې له احساسه ډېر خوښ شو، موږ ته مو هم د پند پـه ډول يـو الهام راکړ،له دې وروسته موږ هم درسره ژمنه کوو چې نور به دې وطن سره خيانت نه کوو ،رشوت به نه اخلو ،حق به حق دار ته سپارو ، تـه نـوره ډاډه اوسـه، چـې ستاسې نارامه زړه به ارامو او تورن کس به جلبوو.

رڼا په مننې سره ترې رضايت وښوده.

بيا يې ترې خدای پاماني واخيسته

رڼا د کور په لور رهي شوه کله هم چې د کور کوڅې ته داخله شوه د خپـل مـوټر مخکې يې يوه پياده روانه نجلۍ وليده. د خپلې خور حليمې ګمان يې پرې راغی، له انجلی نه په تېرېدو کې ورته متوجه شوه، ويې ليدل چې دغه انجلی پـه ريښـتيا حليمه ده په مخ يې لس ځايه اوښکې راځي او په بې وسه قدمونو د خپل کـور لاره لنډوي؛ خپل موټروان ته يې وويل:

وروره! بريک ونيسه.

رڼا ژر له موتره راښکته شوه او مخامخ د حليمې په وړاندې ودرېده. هغې یې په لیدو سره هڅه وکړه، چې خپلې ناوسې اوښکې له هغې پټې کړي؛ خو ډېر ناوخته شــوی ؤ؛ ځکه چې رڼا يې اوښکې لا دمخه لیدلې وې.

رڼا خپله خور په غېږ کې ونيوه ورته ويې ویل:

خور جانې! څه خبره ده؟ ولې دې په مخ لس ځایه اوښکې راځي، خيرت خو دی ؟

حليمه : هو خورې! خيرت دی، هسې مې مور، خور او کوچنی ورور رایاد شو، تـه هم رانه مسافره وې بس چيتې مې زړه راډک شو.

رڼا يو ځل بيا خپله خور په غېږ کې ونيوه په يوه او بل اړخ مخ يې ښکل کـړه ورتـه ويې ويل

خور دې درنه ځار شي ،دادی زه بيرته راغلم ،ته مه خپه کيږه ،څه چې ځو کورتـه لا يې دوه قدمه نه ؤ اخيستې رڼا دې خپلې خور حليمې په اوږه لاس کيښـود ورتـه يې ويل :خورجانې! کومه بله خبر خو به نه وي له ماخو څه نه پټوې کنه؟

حليمه: نه خورجانې! له تا به څه پټ کړم، بله هيڅ خبره نشته.

رڼا موټر وان ته وويل:

وروره! ته لاړه شه زه او خور مې نور پياده ځو دادی کور هـم دوه ګامـه کـې دی، موتروان يې رخصت کړ.

رڼا او حليمه دواړه يو بل ته د لاس پنجې ورکړې او په قدم، قدم تر کوره ورسېدې.

رڼا خورا ستړې وه، له ډوډۍ، چای او لمانځه ورسته نوره تم نه شوه، د خوب بستر ته لاړه په بستر کې اوږده وغځېده. د حليمې خواشيني حالت انديښـمنه کړه،ځکـه چې حليمه يې احساس کړه چې دې کوم ژور خفګان لاندې ده ،دې ډوډۍ خوړلو په وخت کې يې له دې سره يې دوه ګولې وکړې نوره له دسـتر خوانـه جګـه شـوه ويلې يې زه مړه يم.

رڼا په چورتونو کې ډوبه شوه دې ځان سره په خبرو کې شوه ،حليمـه ولـې دومـره خفه ده؟ د هغې له مسکا ډکه څېره ولې داسې مړاوې شوې؟ د هغې له خـولې هغـه خندا، چې کړسا به يې تر دريم کوره رسېده ولې خپګ شوې؟ نن يـې دوه ګـولې ډوډۍ هم راسره ونه خوړه، څېرې يې د يوه ژور خپګان ښکارندوي کوله حتما څه

خبره؛ خو ده رڼا په دې سوچونو کې وه، چې حليمه يې کوټې ته راغله، د رڼا په خواکې کېناسته، هغې ته يې وويل:
خورې! ډېره ستړې راته ښکارې، زه به دې چاپې کړم، د هغې په غځېدلو پښو يې د کېکاګلو پيل وکړ، بيا يې د رڼا لاس په لاس کې را واخيست، د خپل لاس سره غبرګ يې په سينې پورې ونيو، رڼا ته يې وويل:
زما غيرتي خورې! زما همت ناکې خورې! زما ژونده.
رڼا : څه خبره ده، چې نن دې زما تعريفونه پيل کړي، پام دې وي، چې کوم فرمايش رانه کړې او بيا دې د هغه ورور شاپور سرينده راته ونه غږوې.
حليمه : خورې! زموږ مور، خور او وړوکی ورور مړه شول، بس زه او ته پاتې شو.
رڼا : بس همدا مو تقدير ؤ، همدا به راته ليکل شوي ؤ اوس دې تا خدای ج راته لري.
حليمې په ژړغوني اواز په داسې حال کې، چې سترګې يې لمدې وې رڼا ته وويل:
شايد له دې بدې ورځې هم راباندې راشي،خو هيله لرم چې خپل د فولادو په څير همت مات نه کړې، خپله مبارزه پرېنه ږدي، تل د حق پلوي وکړي.
رڼا يې خبره ورپرې کړه، په ځير ځير يې د هغې څېرې ته وکتل خپل لاس يې د هغې په خوله ورکېښود په لوړ اواز يې هغې ته وويل:
خورې! هيله کوم، نورې داسې خبرې مه راته کوه زړه مې د پاڼې په څېر رپېږي، موږ ډېرغمونه زغمل له نورو غمو مو د خدای ج وساتي.
خورې! ته ولې داسې خبرې کوې؟ زما ژونده ولې مې زړه له سينې باسي؟
ته ولې داسې وايې څه پېښه شوې؟ خير دی داسې څه دي، چې زه ترې خبره نه يم.
حليمه: خورې که زه د خوا کې نه وم وارخطا نشې، هيڅ وخت خپل همت ونه بايلې، اونه ژاړې
پام دې وي، چې اوښکې د څوک ونه ويني؛ ځکه چې اوښکې د کمزورې مانا وي خپل ځان نورو ته کمزورې ونه ښې او شاپور د تا لپاره يو غوره ټاکنه بولم، د هغه په اړه بيا، بيا فکر کړه.

رڼا : خورې! مه مې زړه چاودې کوه ؟ولې مې ليونۍ کوې؟ ايا ډاکتر خو درته د کومې خطرناکې ناروغي نه دي ويلي؟
حليمه مسکی شوه، ورته ويې ويل:
خورې! هيڅ هم ندي شوي، اوس مې ناروغي هم ښه ده، بس هسې مې ستاسې زغم مالوماوه؛ دا مې مالوموله، چې زه درباندې څومره گرانه يم.
رڼا خپله خور له غوږه ونيوله ورته ويې ويل:
شوخکې! زما زړه خو دې له خولې وکيښ، داسې خبرې څوک کوي؟ ته خو زما نفس يې، له تا پرته په دې نړۍ کې زما څوک دي؟ که ته مې په خوا کې نه وې زه خو مړه کېږم، اوس خو ستا په همت ژوند مخته بيايم کنه هر څه رانه پاتې دي.
ددوی خبرې نورې ډېرې اوږدې نه شوې ځکه چې دې شپې ناوخته شوی ؤ رڼا حليمې ته د لمانځه سپارښتنه وکړه ورته ويې ويل لمونځ وکړه بيا ويده شه خو له خوب مخکې دې درود شريف هير نشي حليمه لاړه او سم دستي
رڼا خپل ټليفون راواخيست، شاپورته يې زنگ وکړ.
هغه ته يې وويل:
شاپوره!
ته خو د خپلې کابينې پوښتنه هم نه کوې، نه وايې چې چيرته تللې وې؟ د څه لپاره تللې وې، کله لاړې او کله راغلې؟
شاپور ورته لنډه مسکا وکړه، بيا يې ويل:
ته خو خپله رئيسه يې! زه څه کاره يم، چې له تا وپوښتم، هغه ورځ مې په ياد ده، چې راته ودې ويل:
زه ريسه يم ،دې چا مشورو ته مې اړتيا نشته نه د چا سپارښتنو ته اړتيا نه لرم.
رڼا : ښه نورې ټوکې پرېږدو، د يوې جدي خبرې لپاره مې درته ټليفون وکړ.
شاپور: خير خو دی؟ مهرباني وکړه!
رڼا: حليمه راته سمه نه ښکاري، چې له فراه نه راغلم په کوڅه کې راتېرېدم، دا هم کورته را روانه وه په لاره کې مې وليده، چې ژړل يې پر مخ يې سل ځايه اوښکې

راتلې. اوس مې خوا کې کېناسته، داسې خبرې یې راته کـولې، چـې زړه یـې لـه سینې ښکه. ماته یې ویل، چې که زه مړه شم ته به نه خفه کېږې.

حیرانه یم، چې په دې نجلۍ څه شوي؟

شاپور : ستاسې تشویش بې ځایه نه دی؛ زه خبر نه یم، چې په هغې څه شـوي خـو ډاډه یم، چې هغه د کومې داسې ستونزې سره مخ ده، چې د ویلو جرئـت یـې نـه لري؛ خو ته مه خفه کېږه، زه سر له سبا هغه څارم. زما دوه کسان بـه ورپسـې لکـه د سیوري په شان وي، زه خپله هم هغه له سترګو نه خالي کوم؛ تر څو مو چې د هغې د ستونزې سر نه وي پیداکړی زما د څار لاندې به وي.

رڼا : حلیمه دې هسې هم خور ده، د هغې ساتنه ستا فرض ده.

زه هم د لومړي ځل لپاره درته سوال کوم، چې په هغې پام وکړه، ویې څاره او په دې کار به دې ډېره احسان منده یم.

حلیمه سره ددې، چې په ستونزه کې ده اوس یې هم ستا غم خوړ، ماته په عبثیـاتو لګیا وه.

شاپور : څه یې ویل؟

رڼا ورته وخندل، بیایې ویل:

ته یې څه کوې؟ اړتیا نشته، چې درته ویې وایم.

شاپور : چې حلیمه خور مې دومره په غم کې ده بیا خو زه خپله د هغـې نـه سـاتنه کوم.

په دې وخت کې حلیمه هم اطاق ته راننه وته، رڼا شاپور ته وویل:

ښه ځه! ښه شپه بیا خبرې کوو.

شاپور ټلیفون پرې کړ، ټلیفون یې له غوږ راښکته کړ، له زنې سره یې ونیو، په یـوه ژور سوچ کې لاړ، له ځان سره یې وویل:

حلیمه حتماً د هغه کس له خوا د کومې ستونزې سره مخ شوې؛ په کوم دام کې یې راګیره کړې. خپل کسان یې راوغوښتل،له جیبه یې د حلیمې تصویر راوکیښ ورتـه ویې ویل:

دغه جلی وځارئ کور یې درته ښیم سهار وختي به یې کور ته ځان رسوئ، کله چې له کوره دغه نجلۍ راوځي هر چیرې، چې ځي تعقیب یې کړئ، زه هم تاسې پسې یم که، کومه ستونزه پیدا شوه ما په جریان کې اچوئ.

هغوی ښه صیب! وویل:

نور د شپې ناوخته شوی وو، ټول ویده شول.

سبا سهار رڼا د دفتر په لور وخوځېده او د شاپور کسان هم د رڼا د کور خوا او شاه په دنده شول.

رڼا په خپل دفتر کې کېناسته، د فراه ژورنالست یې دروازه وټکوله. هغه راننه وت، رڼا څوکۍ ته ګوته ونیوه.هغه ته یې د ناستې وویل:

- کېنه!
- اغلې رئیسې صیب! زه دې اندېښمن کړی یم، سهار مې هوټل کې چای هم ونه څکه؛ ځکه چې ستا خبرو او وینا له اوریدو مخکې ډېر نارامه یم ژر یې راته ووایه چې څه خبره ده وروسته به زه دلته چای وڅکم.

رڼا : موږ پښتانه یو، زما دفتر به خامخا تاته چای چمتو کوي، چې ته یې وخورې، کنه ته د دې ځای د چایو څکلو لیاقت هم نه لري؛ خو بیا به هم اشپز درته چای راوړي خو که زما له خبرو وروسته دې ورته اشتها پیدا شي.

خبریال : هیله کوم ژر یې راته ووایه، څه خبره ده؟ کومه ګناه مې کړې، چې زه پرې داسې ځوربږم، زما ستونزه څه ده؟

رڼا : ته څه فکر کوې، چې د رڼا په شتون کې به ته داسې خپل سري وکړې؟ د افغان رسنیز مرکز له ځواکمنې لوګو به د ځان په ګټه کار واخلې؟ خلک به پرې وویروې؟ د بیت المال سره به پرې خیانت وکړې، د خبریال په نامې به لوبې وکړې، تجارت به پرې پیل کړې؟

او رڼا به د په دې جنایتونو پرده واچوي، او هو زه خو ستا دې ناولې مفکورې ته دومره احساساتي کېږم غواړم په خپله درته داسې سزا درکړم،داسې سزا چې بیا دې په ژوند کې هم داسې ناسمې مفکورې ته په ذهن کې ځای ور نه کړې،خو ارمان چې قانوني محدودیت نه وای.

رڼا له مرګه دې لکه چې اوریدلي وو، خو ډاډه اوسه !رڼا ژوندی ده او هغه به د سیوري په ډول درپسې وي، تر هغې به وي، چې تر څو دې له ګېډې د کونډې او یتیم حق له ستوني راونه باسي.

رڼا له خپله روک نه یو مکتوب راوکېښ خبریال ته یې ونیو، ورته ویې ویل:

لاړ شه، څارنوالي کې خپل ځان بې ګناه ثابت کړه، څارنوالي درته منتظره ده. هغه په لړزېدلیو لاسو مکتوب واخیست.

او له دفتره دې وتو لپاره یې څوګامونه واخیستل رڼا ورپسې غږ کړ: صبر وکړه چای مې درته راغوښتی دی.

خبریال وویل: اشتها نه لرم.

له وتو سره سم د څارنوالي سرتېري هم پسې را ورسېدل او زولنې تړلی یې له ځان سره بېوست.

هغوی شواهدو ته په کتو سره خبریال په اوه کاله بند او دولس لکه افغانۍ نغدي جریمې دوسیه ورته جوړه او بیا محکمې ته په لېږد سره په همدغه سزا محکوم شو.

))))))))))))))

حلیمه لمرغوګي ته په دې تمه ناسته وه، چې کله به د پېغلو دې عزت سوداګر بختیار زنګ وهي دا به غواړي، او دې وژلو پرېکړه به یې کوي. هغې همدا سوچ کاوه، چې ټلیفون ورته راغی هماغه وحشي ځناور ؤ، چا چې خامه پېغله په خپل داسې دام کې راګېره کړې وه، چې دې هر څه منلو ته چمتو وه.

حلیمې ته یې وویل:

زه درته منتظر یم د څرخي پله زندان نه مخکې د سرک په سر درته ولاړ یم، څه خبرې باید وکړو.

حلیمه پوهېده، چې هغه د وژلو لپاره غواړي، خبرې کول یې هسې بهانې دي، له ځان سره یې وویل:

د هغه په زهرو راکولو زړه نه یخېږي غواړي په سره توره مې ووژني او وینې مې په رڼا وګوري،خور مې په زړه ټپي کړي هغې ته روحي شکنجه ورکړي، هغې احساس کوله، چې نوره واپس زما راتګ یې ناممکن دی، خو د حیا او عزت خبره یې وه.

هغه ته يې د سمه ده په ځواب ويلو ټليفون پرې کړ، دوه رکعته لمونځ يې وکړ او بيا له کوره ووته.

د شاپور کسانو له وتو سره وپېژنده او د هغې په تعقيب کې شول، هغوی شاپور ته هم زنګ وکړ، ورته ويې ويل:

ستاسې راکړل شوی هدف راووت، په يوه نامالوم لور روانه ده؛ خو زموږ له سترګو لاندې ده

ــــ هغه اوس چيرې دی؟

ــــــ اوس ټکسي کې سپره شوه.

شاپور: بې غوري ونه کړئ سترګې هم ونه رپوئ؛ ځکه چې هغه به درنه بې درکه شي او که هغه له کوم ګواښ سره مخ کېده نو تاسې ورته سپر شئ لومړی مرمۍ په خپل ځان ومنئ، کنه ستاسې زيمه واري به ماته د منلو وړ نه وي.

زه هم در روان يم ځو شېبو کې به در ورسېږم

»»»»»»»»»

بختيار په خپله تمانچه کې مرمۍ تېره کړه، په موټر سايکل تيار سپور ناست ؤ غوښتل يې د حليمې په ليدو په هغې باندې ګولی وچلوي او وتښتي د هغې په وژلو اجوره واخلي او خپل پوروونه پرې خلاص کړي ځکه يې راتګ ته بې صبرانه منتظر ؤ له لږ ځنډ وروسته شاپور خپلو کسانو ته ټليفون وکړ ورته ويې ووېل:

چيرې ياست؟ ايا دې ځار لاندې کس خو به مو له نظره نه وي خالي کړی؟

هغوی ځواب وکړ: رئيس صيب! همدا شېبه زموږ مخکې مانع راغله موږ ودريدو ،ټکسي رانه مخکې لاړه هغه په قهرجنه لهجه ورته ووېل:

دا راته ونه وايې، چې هدف رانه ورکه شوه. دوی په غلي اندازه ځواب ورکړ: ټکسي زموږ له سترګو پنا شوه.

شاپور : اه، بې کفايته انسانانو ماسره همدا ويره وه، چې تاسې به دا دنده په سمه توګه سرته ونه رسوئ، اوس دا راته ووايی، چې ټکسي په کوم لور روانه وه هغه په لنډو ځواب ورکړ

د پلچرخي په لين!

شاپور خپل موټر د څرخي پل په لور لکه برېښنې والوزاوه؛ خو ډېره ناوخته شوې وه هغه له لنډ مزل وروسته د سړک په غاړه ډله خلک ولیدل، چې د یــو ســخت ټپــي انسان په په خوا ګرد راتاؤ دي، شاپور خپل موټر ورته ودراوه تر څو ځان پوه کـړي چې دلته څه خبره ده خلکو ته په ورنږدې کېدو سره د خلکو شور ماشور ته غوږ شو؛ ځینې وایي ژر کوئ روغتون ته یې یوسئ او ځینې بیا وایــي مـړه شـوې، ساه نـه اخلي. په دې وخت کې شاپور هم د خلکو خواته ورسېده ویې کتل د چنار ځواني برغنډ پرته ده په وینو لته پته ده، سپین کالي یې سوري، سوري دي وینو یې لکـه ګلاب پر جامو رنګونه غوړولي، پټې سترګې لکه ستړی خوبوړی، چې ژور ویده وي بڼورې سترګې یې، پټې نیولې پرته ده. پـه داسـې حـال کـې یـې شـاپور مخکـې ودرېده، چې د هغې د کپچه مار په څېر تاو راتاو ویښتانو یې مخ پټ کړی ؤ، شاپور یې له مخ ویښتان لرې کړل ویې لیدل، چې حلیمه خور یې لکه بې خاونده مـال د سړک غاړې په تېرو او خاورو کې نیم ژواندې ساه ګاږي .

په بېړه یې نبض ونیو، حرکت یې درلوده غېږ یې ترې تاو کړه موټر ته یې جګه کـړه کله، چې په جلب کېناسته نو تر هغو یې خپل کسان هم راورسـېدل خلکــو وویـل: دلته یو موټر سایکل وال وویشته؛ په دغه لاره لاړ.

شاپور خپلو ملګرو ته وویل: کس پیدا کړئ او بیا راشئ کنه یو مې هم نه یاست په کار؛ ستاسې د دې بې غوري له امله اوس د خپلې خور د بې سرنویشته حالاتو شاهد یم، موټر ته یې پونده ورکړه لنډ مهال وروسته یې

حلیمه روغتون ته ورسوله عملیاتخانې ته یې ننه باسله.

شاپور د عملیات خونې خواته ورته منتظر شو، له ځان سره یې وویل:

زه باید رڼا ته خبر ورکړم؛ ټلیفون یې راوباسه خو مخکې له دې، چې رڼـا تـه زنـګ ووهي د ټلیفون پر سکرین یې د خپلو کسانو زنګ ولید، ژر یې پورته کړ لـه هغـوی یې واوریدل کس مو ګیر کړ لږ وړاندې له موټر سـایکل لویـدلی ؤ، ټپـي ده خپـل موټر ته مو راواچاؤ سمې خبرې نشي کولی نو اوس ستاسې هـدایات غـواړو مخکـې څه وکړو.

شاپور : پولسو خو نه یی لیدلي

هغوی وویل: نه هیچا نه یو لیدلي.

شاپور : کوم روغتون ته یې وړه کرځوئ، نیغ په نېغه یې زما کورته یوسئ په خاص خونه کې یې واچوی او ډاکتر شریف زما ملګری دی هغه ورته راولئ ټپونه دې وګنډي او داهم ورته ووایه، چې درملنه یې پټه وساتي.

هغوی ښه صیب! وویل.

له دې وروسته شاپور رڼا ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

رئیسې صیب! غواړم یو څه درته ووایم؛ خو هیله ده چې ارامه واوسې، د کومې وارخطایي خبره نده.

رڼا: شاپوره څه شوي؟ د خدای ج لحاظ وکړه ژر یې ووایه، حلیمه څنګه ده؟ په هغې خو څه ندي شوي؟

شاپور چې د رڼا وارخطایي ولیده نو غلی شو نه پوهېده څه ووایي، په دې وخت کې رڼا غږ پرې وکړ: شاپوره! ولې غلی شوې پام دې وي، چې د حلیمې په اړه مې د کوم بد خبر نه خبره نه کړې؛ لا له اوسه مې زړه په درېدو دی.

شاپور پوه شو، چې رڼا باید ډاډه کړي، هغې ته یې وویل:

د کوم تشویش وړخبره نده، هسې حلیمه لږ خوږ شوې، افغان روغتون ته راشه خو پام مو وي، چې کومه بېړه ونه کړې؛ ځکه د اندېښنې وړ خبره نده، روغتیا یې د هیڅ تشویش وړ نده.

هغې ددې خبرې په اورېدو سره لکه پړک ځان تر موټره ورساؤ، لنډ مهال وروسته د شاپور په خواکې ودرېده، هغه یې له ګریوانه ونیو ورته ویې ویل:

ژر راته ووایه په حلیمې څه شوي؟

اوس چیرې ده؟

هغه یې له خپل ګریوانه لاسونه خلاص کړل ورته ویې ویل:

د هغې د ټپي کېدو په لامل خو تر اوسه زه هم نه پوهېږم، هغه اوس په عملیات خونه کې ده، خو ډېر ژر به پوه شو، چې هغه ولې ټپي شوې.

رڼا : نو څرنګه به پوه شو؟

هغه کس مې نیولی، چې حلیمه یې ویشتلې.

رڼا : د پولسو په توقیف کې دی؟

شاپور: نه هغه زما په توقیف کې دی، په هغه پولس نه دي خبر.

اوس دعا کوه، چې حلیمه خور مې ښه شي نور به خدای ج خیر کړي. دوی خبرې کولې، چې یو ډاکتر راووت وارخطا وارخطا یوه او بل لورتـه گـوري دوی ورمخـې شول، ورته ویې ویل: مورې د تېپي ناروغ خپلوان یو هغه څنگه ده ډاکتر ځواب ورکړ د ناروغ عملیات وخت غواړي ستاسې ناروغ په سر مرمی خوړلې شـاید دوه سـاعته نور ونیسي د هغې دوینې کمبوت سره مخ یو منفي بې وینه یې پـه کـار ده تاسـې د وینې بانک ته لاړ شئ وینه وگورې نور خپلوان هم راوغواړې کنـه د نـاروغ حالـت ساعت په ساعت خرابیږي رڼا د وینې بانک په طرف منډه کړه خو شاپور لـه شـا غـږ پسې وکړ مه وارخطا کیږه زما وینه منفي بې ده هغه ورسره سـمون خـوري زه همـدا اوس وینه ورکوم

رڼا په هیله مندو سترگو ورته وکتل شاپور ته یې وویل:

- ته ریښتیا وایې؟
- په دې وخت کې هم دروغ ویل کیږي؟

رڼا یې خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

تاسې په ریښتیا ښه انسان یاست، حلیمه خو ملامته نه وه چې تل به یـې سـتا پلـوي کوله.

- راځه چې وینه ورکړو اوس ددې خبرو وخت نه دی شـاپور ۱۰۰۰سي سي وینه ورکړه له بستره راپورته شو په داسې حال کې چې په خپل لاس باندې یې مالوچ نیولي وو، رڼا ته یې مخ وروااړاؤ ورته ویې ویل:
- زه ځم کور ته هغه کس به یې اوس زمـورِ کـور تـه رسـولی وي غـواړم د حلیمې خور د تېپي کېدو په راز ځان پوه کړم؛ خو پـام چـې د هغـه پـه نیولو چې ما توقیف کړی چاته ته دې له خولې څه ونه وځي.
- سمه ده زه څه نه وایم؛ خو څومره چې ژر کیږي ځان تر هغه کس ورسوه.

شاپور یې د خبرې په اورېدو حرکت وکړ، څو گامه یې لا نه ؤ اخستي، چې له شـاه یې د رڼا غږ واورېد، ورته ویې وویل:

د څو لحظو لپاره زه هم درسره ځم، غواړم دا کس په خپله ووینـم، چـې د کـومې کینې له مخې یې له مورِ سره دومره لویه مقابله پیل کړه.

- حلیمه چاته پرېږدې؟

د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، بیا یې وویل: زما خو له دې ځایه زړه نه کېږي، خو اړه یم یو ځل زما د خور د وینو تږی په خپلو سترګو وګورم.

- سمه ده راځه، هغه د څو لحظو لپاره ګورو بیا بیرته ژر راځو، هسې هم د حلیمې عملیات وخت نیسي.

دوی حرکت وکړ، د شاپور او رڼا د تګ څو لحظې نه وې تېرې شوې، چې د هغه کس خواکې هغه ته مخامخ ودرېدل شاپور چې هغه ولیده نو ویې پېژانده هماغه کس ؤ، چې د حلیمې سره یې د شاه دوشمشېره ولي په خوا کې لیدلی ؤو، د هغه د تېپي حالت پروا یې ونه کړه، نېغ په نېغه یې د هغه ګریوان ته لاس ور وغځاؤه، ورته ویې ویل:

ته پوهېږې، چې دلته مې د صحرایي محکمې لپاره راوستلی یې، د قاضي له حکمه پرته داسې سزا درکووم، چې خپل مرګ په سوال رانه وغواړي، دلته دې هیڅوک هم له مانه نشي خلاصولی، قسم کوم چې غوښې دې په امبور شکووم، ووایه چې زما خور دې ولې وویشتله؟ هغې څه ګناه کړې وه؟

کس وویل:

زه ډېر ګنګس یم ځکه چې سخته ظربه مې خوړلې، خو په خپلو کړو پښېمانه یم، حلیمه یوه شهیده ده، د هغې له ویشتو وروسته، چې لږ مخکې لاړم ،پښو او لاسو مې کار پرېښود موټر سایکل مې له کنتروله ووت سر مې په ځمکه ولګېده.

اوس هم د هغې د وژنې چغې زما په ذهن کې انګازې کوي، هغه مې ارام ته نه پرېږدي. هغه سلګو واخیست او بیا بې هوښه شو.

رڼا، شاپور ته وویل:

زه ځم کور ته، بیا په بیړه روغتون ته ځان رسوم، حلیمه به خدای ج خبر په څه حال وي.

- په کور کې څه کوې دا وخت د کور د تلو دی؟ مستقیماً روغتون ته لاړه شه، دغه کس چې په خود کې راشي، نو د مالوماتو اخیستو نه وروسته زه هم درځم.
- د روغتون پیسې را اخلم.
- اړتیا نه شته، چې له کوره یې راوړې، ما سره پیسې شته.

- **نه زه ځم، ته خو مو تر قيامته زيمه وار نـه يـې؛ زه پيسـې راوړم بيرتـه ژر راځم.**
- **هيله كوم دا نااندرۍ له ما سره مه كوه، ژر روغتون ته لاړه شـه زمـا او سـتا پسې يو دي، كه ته يې يو نه بولې بيا به يې راكړې.**
- **تېر قرضونه دې هم لا پاتې دي، زه لاړم خو چې له دې ځايه خلاص شـې ژر روغتون ته راشه، زه ستا په شتون كې ډېر ډاډ احساسوم.**

رڼا ووته د هغې لـه وتـو سره سـم بختيـار پـه هـوش راغـی شـاپور لكـه وږی چـې دسترخوان ته منتظر وي د هغه خبرو ته په تمه ؤو د هغه په هوښ راتلو سره يې پـه زوره له خولې چيغه ووته ژر راته ووايه: حليمه دې ولې ووشتله؟

- **ماته دنده راكړل شوې وه چې رڼا او د رڼا كورنۍ بې عزته كړم عفت يـې لوټ كړم د كورنۍ غړي يې ووژنم، تر څو رڼا پرې وځوربږي، غـرور يـې مات شي او له هغې غچ واخيستل شي.**

دې شاپور غوصه په چپو شوه دې بختيار گنډل شوي ټپي ورون ته يې پـام شـو، دې ورون په ټپ كې يې يې گوتې ننه باسلې زور يې كړ كوكونه يې وشكيدل ورته ويې ويل:

ايا زما د خور عزت دې لوټ كړ، دې هغې حيا د واخيسته بختيار چغې كړې شاپور ته يې وويل:

نه، مادې هغې حيا نده لوټ كړې، هغه په خپله حياډېره ميينه وه مرگ يـې قبـول كړ مرميو ته يې ځان چمتو كړ خو زما غوښتنې يې ونه منلې !

شاپور يې په خبره شين سور شو يو ځل بيا يې د هغه گريوان ته لاس ورواچاؤ ورتـه يې ويل:

ژر ووايه په كوم دام كې دې راگيره كړې وه چې هغه د مرگ ته وغوښته او زموږ له خبرولو پرته درغله

هغه وويل:

دې تصويرونو له خپرولو ډاريده مابه چې څه ورته ويل هغې به منل .

شاپور يې يو ځل بيا په دوهم لاس د ورون ټپ په غښتلو منگولو كې چنگاؤ كړ هغـه چيغه كړه زيږ زبېښلی شو شاپورته يې وويل:

اخخخخخ مړ دې کړم هیله کوم، نور یې مه زور کوئ ټپ مې دومره درد کوي نیږدې دی چې بې هوښه شم، ما خوشې کړه، هغه په چیچلو غاښو ځواب ورکړ ورته ویې ویل:

تر هغو به دې چیغې باسم چې حقیقت دې راته نه وي ویلی

هغه په زګیروي ډوله اواز په خبرو پیل وکړ ،ویې ویل : ما له هغې نیمه لوڅ تصویرونه هغه مهال واخیستل چې د سي ټي سکین معاینې لپاره یې جامې بدلولې بیا مې هغه انځورونه هغې ته دې فسبوک دې لارې ورواستول هغه مې وګواښله څو ځلې مې راوغوښته چې خپلې غوښتنې پرې عملي کړم خو هغې مې یوه خبره هم ونه منله یوازنی لاره چې هغې وټاکله هغه دې هغې وژل ؤ، زه هم اړ شوم چې بلاخره هغه مړه کړم ځکه چې ماته د هغې دې مرګ لپاره پیسې راکړل شوې وې ما هماغسې وکړل، د وژلولپاره مې راوبلله هغه مې وویشته ، له تیښتې وروسته زه شل شوم موټر سایکل رانه بې واکه شو او سر مې په سړک ولګیده بیا ستاسې کسان راغلل ماویل چې خواخوږی راسر کوي روغتون ته مې وړې خو خبر نه وم چې تاته مې سپاري

شاپور بیا د هغه په ټپ کې خپلې ګوتې ننه باسلې زور یې ورکړ دهغه پاتې ټکونه یې وشکول د هغه چغو کوټه په سر واخیسته بیا یې په خوا کې مالګه راوخیسته د هغه په دې لوی ټپ یې ودوړوله، د هغه چیغې نورې هم لوړې شوې په خوله یې بالښت ورکیښود د بالښت لاندې هغه د خپلو دردونو له امله لکه نینه ترکیده، ښه ساعت یې د هغه اواز خپ کړی ؤ نور هغه دې درد له لاسه بې هوښه شو

بالښت یې ترې لرې کړ اوبه یې پرې واچولې بیرته په هوښ راغی، ورته ویې ویل: دعا کوه چې په حلیمه څه ونه شي، کنه داسې سزاګانې به درکړم چې خپله زاری وکړي او مرګ د خیرات په ډول رانه وغواړي

شاپور نور د بختیار له بندخونې ووت، خپلو کسانو ته یې وویل:

ډاکتر راوغواړئ ټپ یې بیرته ورته وګنډئ او کلکه ساتنه یې وکړئ کمه تېروتنه هم نه منم

شاپور نور د روغتون په لور د موټر ګیر بدل کړ، په لاره کې یې رڼا ته زنګ وواهه ورته ویې ویل:

ته روغتون ته رسیدلې یې هغې ځواب ورکړ نه !

ولې؟

د صندق کیلي رانه بې درکه ده

شاپور: اغلې رڼاد خدای ج لحاظ وکړه دا بې مانا کارونه پریږده زه دې روغتون پـه لاره یم ژر راشه، چې د حلیمې غم ډېردروند دی، یوازې یې نه شم زغملی که تـه راسره یې نو لږ به راباندې بوج کم شي

هغې وویل: دادی راغلم خو د خور حالت به څرنګه وي؟

شاپور: چې ورسیږم احوال درکوم خو ته هم ځنډ مه کوه

رڼا: زه درځم ډېره ژر به درشم

شاپور د عملیات خونې ته لا سم نه و رسیدلی چې د عملیات خونې دروازې خلاصې شوې ګرځنده بستر ترې راووت، د حلیمې په ښکلي مخ سپینه تیکه پرته وه ،نرسـان وارخطا، ښکاربېدل هغوی نارې پیل کړې د حلیمې پیوازان چیرې دي؟

شاپور یې د غږونو سره زړه په درزا شو اوچت قدمونـه یـې واخیسـتل د هغـې پـه لوري یې ورمنډې کړې غږ یې پرې وکړه ورته ویې ویل:

ناروغ زموږ دی خیر خو دی نرسان چپ پاتې شول د شاپور د رنګ زیـړوالي دوی هم زبون وهي کړل شاپور د بستر خوا کې ودریده په هر یوه نرس کې یې جلا جـلا سترګې نیولې ،ورته ویل یې څوک شته چې ماته څه ووایي ؟

دحلیمې وضعیت خو ښه دي کنه؟

په دې وخت کې ماسک لرونکی ډاکتر د عملیات له خونې راووت شاپور ور منـډې کړې ورته ویې ویل:

ډاکتر صیب! دوی ولې څه نه وایې ؟

خورخو مې ښه ده کنه ؟

ــ موږ خپله ټوله هڅه وکړه، خو ژوند د خدای ج په لاس کې دی موږ بې وسه شو ستاسې خور نوره په دې نړۍ کې نشته، هغې په سر کې مرمی خوړلې وې مغـز یـې شیندلي ؤ، ژغورل یې ناممکن ؤ

شاپور په سر تاؤ شو پر ځمکه کیناست ، لږ یې چې حالت ښه شو بیرتـه ودرېـده، د حلیمې له مخه یې سپینه تیکه لرې کړه ،حلیمه یې ولیده تکې تورې پټـې سـترګې

لکه په خو ب ویده یې ولیده د هغې تېرې کیسې وریاد شوې، ژمنې یې سترګو ته ودریدې، بې واکه یې څو سوې سوې کوکې له خولې ووتې

په خواکې نرسان یې هم په ژړا کړل لږ یې چې حالت سم شو دوی ته یې وویل:

خور مې غسل خانې ته ویسئ غسل ورکړئ زه به نور ترتیبات ونیسم

حلیمه نوره د غسل شوه د خپل ژوند شپاړسم پسرلی یې خاوروته د تیاري کال شو ، غسل ورکونکې میرمنې لاس په کار شوې حلیمه یې د غسل ځای ته ویوړه ،اوشاپور د روغتون د بانګ په لور روان شو، په لاره کې رڼا ور پـه یـاد شـو دځـان سره یـې وویل:

که رڼا خبره شي زړه به یې وچوي د هغـې خـو حلیمـه یـوازنی هیلـه وه هغـه هـم وریژیده، رڼا به هیڅکله هم دا ونه شي زغملی

پریکړه یې وکړه :

رڼا چې نیم ساعت وروسته خبره شي هم غوره دی، زه به څرنګه هغه خبره کړم، زه کله دومره زړه لرم چې هغې ته ووایم یوازنی نازولې خور دې د مړه شوه هغه به کله دا غږ وزغمي، هغه به کله ددې همت پیداکړي چې د خپلې یوازیني خور له مړینې وروسته خپله مبارزه دوام داره وساتي

ژریې ټلیفون راوکیښ!رڼا ته یې ټلیفون وکړ ورته ویې ویل: ته ژر مه راځه، زه دلته یم، تاته ډیره اړتیا نشته، که اړتیا شوه زه درته ټلیفون کوم .

ـــ شاپوره دا ته څه ډول خبرې کوې ؟زه څرنګه درنه شم ایا هر څه خـو سـم دي کنـــــــــــــــه ، حلیمــــــــــــــــه ښــــــــــــــــه ده؟

ـــ هو ښه ده

ـــ زه په لاره کې یم زه څرنګه له خوره لرې پاتې کېدای شم

رڼا ټلیفون پرې کړ

شاپور هم لګښتونه ورکړل ، بیرته راغی د غسل خانې مخې ته غلی کیناست

رڼا روغتون ته ور د ننه شوه نیغه د عملیات خونې تـه ورسـېده، ګـوري چـې هلتـه هیڅوک هم نشته وراخطا شوه، ټلیفون یې راواخیست شاپور ته یې زنګ وکـړ ورتـه ویې ویل:

تـــه چیـــرې یـــې دې عملیـــات خـــونې خـــواکې خـــو نـــه یـــې ؟
هغه ورته وویل:
دوهم پوړ ته راشه پنځلسم نمبر اطاق ولټوه زه دلته یـم هغـه پـه بیـړه پورتـه وختـه نمبرونه یې لټول پنځلسم نمبر خونه باندې یې له لرې نظر ولګېده پرې لیکل شوي ؤ ، غسل خانه !
رڼا ټکان وخوړ په بیړه د دروازې مخې ته ودرېده ویې کتل چـې شـاپور د دروازې سره ناست دی، سر یې په ځنګون ایښی ده ، هغه هم د سترګو له کونجو ولیده خـو جرئت یې نه درولوده چې هغې ته پورته وګوري، له ځمکې سره په ګنډلو سترګو یې
رڼــا تــه وویــل: حلیمــې خــو مــوږ یــوازې پریښــودو، هغــه لــه مــوږ لاړه ! له پاسه یې کټ کټ خندا واوریده، شاپور پـه ډنـډ سـترګو او حیـراني سره پورتـه وکتل، رڼا بیا ځلي وخندل !
په شاپور یې غږ وکړ حلیمه مړه شوه !خور مې بې وفا شوه !زه یې یـوازې پریښـودم !شاپور ورپورته شوه!
رڼاته یې وویل:
ایا دا هم د خندې وخت دی،؟ ایا تا د خپل زړه ټوټه له لاسه نده ورکړې؟، ایا ستا د چنار په څیر دنګه ځوانه لښته خور په ملا نده ماته شوې؟
ته خاندې؟ څه شو ستا مسولیت ؟څه شو سـتا کـورنی مینـه ؟څـه شـو سـتا غیـرت؟ د رڼا اوښکې لکه شړکنده باران تویې شوې خو په خوله یې بیـا هـم مسـکاخپره وه شاپورته یې وویل:
هو زما دا عمل د غندنې دی؟ د رټولو دی ؟خو زما په مسـکي مـخ حسـاب مـه کـوه شاپوره !
که زما د زړه فریاد واورې، ستا د زړه مراندې به وشـکوي، زمـا د زړه چغـې دومـره زوروري دي چې د اسمان مخلوق به یې هم واوري، په بدحالت به مې دهوا مرغان هم وژاړي، سپوږمی به تته شي، ستوري به ځلا پریږدي
ان د تیږو په څیرسخت زړونه به هم زما په حال ماتم وکړي زما پـه حـال بـه وژاړي خو ته دا وګوره له جیبه یې لیک راوویست ماته زما د زړه ټوټې څه لیکلي، له مرګ

مخکې يې وصيت راته ليکلی همدا اوس مې د هغې له ګوتې تر لاسه کړ شاپور هغـه ترې واخيست حليمي پکې ليکلي ؤ

خـــــــورې، زړه ورې او زمــــــا همــــــــت نـــــــاکې خـــــــورې !

شايد له دې ليک وروسته دې ونه ګورم، زه شايد مړه شم خو قسم درکوم چې زما په مرګ به نه ژاړې کله هم چې زما جسد ته ودريږې مسکا به کوې، که ته وژاړې زه به ډېره په تکليف شم، زه د خپلې همت ناکې خور ژړا نشم زغملی

ستا خندا به ماته ډاډ راکړي چې ته له منځه نه ځې، تا څوک نشي ماتولی تا څـوک له خپلې لارې نشي اړولی، ستا مبارزه نشي ټکنی کولی له خپل ولـس سره سـتا بـې کچې مينه نشی کمولی ستاسې بې ضميره مخاليفين چې ګټې يې ستا په مبارزه کـې د ګوابش سره مخ شوې هغوی غواړي تا ودردوي تا کمزورې کړي خو ته هيڅ کلـه هم د دوی دغه ارمان پوره نه کړې، زه ډاډه يم چې زما مرګ به تا سـخته ودردوي خو خپل درد به هغوی ته نه څرګندوې ، ځکه هغوی به ستا له دې کمزوري سخت خوند واخلي هغوی ته به ددې خوند موقع نه ورکوې

زما په مرګ به نه مړاوې کيږې خپل همت به سـاتې اوکـه داسـې ونـه کـړې سـتا د مبارزې سر سخته بې وجدانه مخاليفين به په اساني سره خپلې موخې ته ورسيږي

شاپور ليکل لوستل او خپلې اوښکې يې په دسمال ورسره پاکولې .

خوږې خورې زما ا ودهېواد وياړه !

زه هم ستا دمبارزې قرباني يم، ما خپل ژوند حق ته وسپاره، ما د خپل مرګ انتخاب وکړ ځکه چې زما ژوند ستا له مبارزې غوره نه ؤ زه دې نه يـم خـو سـتا مبـارزه دې ژوندی وي، بې وجدانه دوښمن غوښتل ما وکاروي، زما عزت لوټ کـړې، خـو مـا خپل خدای ته سپين مخ وړی، ستا سر مې ندی ټيټ کړی وژل کېدل عيب ندي، بې عزتي عيب دی ما ځکه ته پرېښودې چې په شتون کې مې ستا هڅو، مبارزې او عزت ته زيان رسېده کنه داسې په اساني مې ستا ملګرتيا نه خوشې کوله

خورې ما وبښه ته مې يوازې پريښودې، خو دې يوازيتـو ب غـم مـې دې خـوږلی شاپور به دې لاس ونيسي، د هغه غځېدلی لاس تش مه پريږده

خور مو حليمه

شاپور د ليک له لوستو وروسته ژور سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل:

مردارخور قاتله، زه به دې هم په داسې مرګ مړ کړم چې سل وارې مړشې او بيا ژوندی شې دومره دردبه ونه وينې

رڼا ته يې وويل:

اغلې رڼا ته په حقه يې نن به نه ژاړې نن به مې دخور روح نه نارامه کوې، هغې ډېر درد ليدلی نور، هغې ته درد نه ورکوو

دوی خبرې کولې چې کفن شوې حليمه يې راوباسله، د ګرځنده (موبايل) بستر نه ښکته او پورته تېره وه

د سر له ويښتانو يې څاڅکي څاڅکي سور رنګه اوبه تويدې

رڼا ښکته او پورته ورته وکتل بيا يې د اسمان لور ته خوله پورته کړه دوعا يې وکړه ويې ويل:

خدايه ته صبر راکړې، ته ماته د زغم قوت راکړه، لويه ربه !د دې درونـد غـم د زغملو حوصله راکړه، لويه ربه ته وس راکړه چې د خور وصيت پر ځای کړم .

درڼا د دعا له بشپړيدا سره سم امبولاس راغی حليمه يې ور پورته کړه ، کورته ويوړه او د ټولوافغاني او مذهبي مراسيمو وروسته تانـده ځـوانی مرګـه حليمـه دې تـورو خاورو تل پاتې ميلمنه شوه

شاپور قبر پرې جوړ کړ ، جنډې يې پرې لګې کړي

رڼا ، شاپور اونور ټول دوستان دې يوه ژور خفګان په ګاللو سره د حليمې لـه قـبره راستانه شول

رڼا به د څو ګامونو اخيستو وروسته بيرته د خپلې خور قبر ته وکتل او دې يوه سوړ اسويلي سره به ترې بيرته روانه شوه

رڼا خپل کورته لاړه د ماخوستن لمانځه نه وروسته نهاره نهوره څملاسته د خپلوانـو مېرمنو ډېر د ډوډۍ ستونه ورته وکړل خو رڼا يې په ځواب کې ويل

زه دې تورې خاورې وخورم، زما د ګل په شان نازولې خـور پـه ښـکلي مـخ بـه د خاورو ګردونه پراته وي او زه به ډوډۍ خورم، زما دومره بې پروايـي بـه هغـه ډېـره خفه کړي، هغوی به دتقدير په پرېکړه رڼا ته تسلي ورکوله او بيا ځلي به يې د خوړلو سپارښتنه ورته کوله خو رڼا په دې پلمه ځان ترې خلاص کړ چـې سـتونی يـې سره ورغلی

گوله قدري يې هم تر ستوني نه تېرېږي
د شپې تر ناوخته رڼا ته خوب نه ورته، ان نيمه شپه شوه خو د رڼا سترګې هماغسې له چت سره نيښتې وې
له بستره پورته شوه، اودس يې وکړ او بيا يې دوه ركعته لمونځ وکړ
لاسونه يې خپل خدای ج ته لپه کړل دعايې پيل کړه !
اې ربه!
زه خو ډېره يوازې شوم، وروستۍ هيله حليمه مې دې تورو خاورو مېلمنه شوه، خدايه ج زه نوره د دې ازمايښت زور نه لرم
زړه مې ډېر کمزوری شوی، له سختو حالاتو سره مخ شوم خو ستا په مرسته مې د هرې ستونزې په وړاندې مقاومت وکړ، اې ربه! بيا هم انسان کمزوری دی ،خامخا له مورې نه به کومه تېروتنه شوې وي ته مورې ته بښنه وکړه.
زما له ارمانونو سره تللې خور باندې مې ورحمېږه، هغه وبښه، ماته توان راکړه چې د هر جابر، فاسد غل او د بيت المال لوټمارانو په وړاندې وجنګيږم
له دې وروسته يې جای نماز راټول کړ، ودريده مخامخ يې د خپلې ځواني مرګې خور په تصوير چې هغې ډېر په ناز جوړ کړی ؤ نظر ولګيده
هغې خپل تصوير له وېرې خندنی خولې سره اخيستی ؤ او شااوخوا يې د نرګس ګلان ترې راتاؤ کړي ؤ
تصوير يې له چوکاټ سره راواخيست، ډېر يې ورته وکتل، د هغې نصيحتونه ورته ياد شول دې تصوير په ليدو کې ژوره لاړه !
خور ته په خبرو کې شوه ، ويې ويل خورې! تر اوسه مې ستا د وصيت سره سم په خوله مسکا وه ، اوس خو راسره هيڅوک هم نشته ټول ويده دي
زما دوښمنان زما غږ نه اوري،چې له ژړا او بدو ورځو مې خوند واخلي، ماته اجازه راکړه چې ښه ډېر وژاړم، زړه مې ډېر ډک دی، اخر انسان يم تاب يې نه لرم ،ګوندې ژړا مې له غمونو ډک زړه سپک کړي، لږ مې ارامه کړي
له دې وروسته يې بې واکه چغې کړې، سوې، سوې کوکې يې وکړې، چغې يې دومره په زوره شوې چې ان د ګاونډ دې مېرمنو له سترګو يې هم خوبونه والوزول،

هغوی هم بریښناوې رڼا کړې او له رڼا سره یې په غیاب کې دې همـدردۍ اوښـکې تویولې

کله چې په ژړا ستړې شوه ، ځان ته یې پام شو، گریوان یې لکه چې بـاران لونـد کړی وي، په اوښکو داسې لوند شوی ؤ

لږ په خود کې شوه ،خپل گډوډ وېښتان یې بیرته منظم کړل ورسره پـه کـور کـې د خپلوانو مېرمنې چې ددې په ویر راپورته شوې وې له هغوی نه یې ښـنه وغوښـته، هغوی یې هم خپلو کوټو ته د تگ لپاره تشویق کړې او خپله هم نوره ویده شوه

سبا سهار رڼا له میلمنو سره ناسته وه چې دې شاپور زنگ یې ټلیفون په شور راوسـت ورته ویې ویل:

له بندي څخه دې څه موادو د تر لاسه کولو لپاره ته باید دلته راشې، سـتا راتلـل اړین دي رڼا هم لږ شیبه وروسته هلته لاړه، دواړه د بندي خونې ته ننوتل او د هغه مخې ته ودریدل

شاپور هغه ته وویل:

ستا له لاسه خو زما خور مړه شوه او ما درسره ژمنه کړې وه چې که خور مې مړه شي داسې عذابونه درکوم چې خپل مرگ د رانه د خیرات په ډول وغواړې

دا ځل شاپور له ځان سره د غوندې ستن هم وړې وه مخامخ یې په بندي ور منـډه کړه ،ستن یې د هغه د مټ له غوښې وکښله او لکه سپرخی هغه یې تاؤ کـړه بنـدي چیغې کړې شاپور ورته وویل:

ووایـــــــــه هغـــــــــه تصـــــــــویرونه د څـــــــــه کـــــــــړي؟

هغه ځواب ورکړ ،هغه زما په کمپیوتر کې دي ما خوشی کړئ چې درته رایې وړم زه کومه لېوالتیا نه لرم چې هغه نشر کړم

شاپور د هغه غوښې نورې هـم پـه غونـدې سـتن کـې تـاؤکړې ورتـه ویـې ویـل: موږ ته یې ادرس راکړه

د هغه په بدن باندې له درده خولې راماتې شوې، شاک ته نږدې حالت یـې غـوره کړ شاپور ته یې وویل:

غوښه مې نوره تاو نه کړې شکیدوته نږدې شوې، نور یې درد نشم زغملی

شاپور : ایا کله د دې نورو په هکله هم سوچ کړی چې د هغوی غوښه هم ستا غوندې درد لري؟

هغه وویل:

تېر وتلم، اوس یو ښه راسره وکړئ ما خوشې کړئ لومړی هغه کس وژنم چې زه یې د حلیمې خور مرګ ته چمتو کړم، بیا کمپیوټر راوړم له هغه وروسته خپل خون دربښم چې هر څه راباندې کوئ زه کومه نیوکه نه لرم.

شاپور : نور به دې څومره خلك په دې مکارو خبرو غولولي وي، د څومره معصومو ځوانانو قتل به دې کړی وي

هغه ځواب ورکړ:

زه قسم کوم دا مې اول ځل دي ډېر قرضداری وم له مجبوري مې دا هر څه وکړل

شاپور یې نوره هم غوښه تاؤ کړه ،بندي له درده شاك ته لاړ

د هغه له لیدو سره رڼا شاپور ته په خبرو راغله ویې وویل:

دا کس پرېږده که ته اوس دا کس مړ هم کړې مور ته به څه ګټه وکړي؟

ایاحلیمه به راژوندی کړي ؟

نه کنه !

نو د ده ځورونه مور ته هیڅ ګټه نه رسوي

په دې وخت کې بندي بېرته را په خود شو رڼا لا هماغسې شاپور ته منتونه کول ورته ویې ویل داکس سمه ده چې ګناهګار دی، سمه ده چې زما د خور قاتل دی خو مور به لري خویندې به لري، شاید کوچني ماشومان به لري مور به یې د هغوی لپاره پرېږدو

شاپور وویل:

وینه مې په جوش راغلې تر څو چې مې د وینو جوش نه وي ارام شوی نه یې پرېږدم، که یې د کورنۍ بل غړی هم په لاس راشي صرفه پرې نه کوم بیا یې بندی ته وکتل، ورته په خبرو شو ، ظالمه تا وکتل چې د څومره مهرباني کورنۍ سره دې دومره ظلم کړی سره ددې چې ځوانه خور دې ورته ووژله بیا هم ستا د بچیانو، مور او خور غم ورسره دی

له دې خبرې سره یې بختیار یو محکم سوك په خوله وواهه ورته ویې ویل:

په ببره دې کمپيوټر ادرس راکړه چيرې دې ايښی، هغه وويل تاسې يې نشـی پيـدا کولی ؟شاپور ځواب ورکړ يوازې ځای يې راته وښايه نور موږ پوهېږو چې څـه ډول يې پيدا کړو

هغه د خپل کور ادرس ورکړ د خپلو کسانو په وسله يې نيمه شپه د هغه کور محاصر کړ، په داخل کې يو نارينه ، درې مېرمنې او ماشومان ؤ نارينه يې په سر پـه کنـداغ وواهه بې هوښه يې کړ او مېرمنو ته يې وويل:

مه ډارېږئ، موږ دلته يوازې کمپيوټر په کار ده هغـوی دکمپيـوټر ځـای وروښـود دوی له ځانه سر واخيست

کمپيوټر يې شاپور ته په مخکې کېښود شاپور له ليدو سره کمپيوټر له ښنو لاندې کـړ خچ پچ يې کړ او بيا يې اور پرې بل کړ

رڼا دا هر څه ليدل او د شاپور هرې قربانۍ حيرانوله ورو ورو يې باور د شک ځـای خپلاؤه

د کمپيوټر له ماتيدو وروسته شاپور بندي کس له گريوانه ونيو، له کتـه يـې لانـدې رواغوځاوه، وروسته يې له مټه ونيو په ځمکه يې د هغه په کشولو پيل وکړ په داسـې حال کې چې پښې او لاس يې تړلي ؤ د حويلۍ په کونج کې دده لپاره ژور شـوي سل متري کوهي ته يې ژوندی گـذارکړ.

رڼا ورته وويل:

شاپوره !

تا ښه کار ونه کړ، هغه د بايد نه وايې وژلی ، کم تر کمه د هغه د مـور لپـار دهغـه د اولادونو لپاره

تا خپل ورور او د کورنۍ غړی له لاسه نه دی ورکـړی ځکـه د هغـه چـا پـه درد نـه پوهيږې چې د کورنۍ غړی يې دلاسه ورکړي وي

شاپور په غوصه شوه ويې ويل:

ولې ما مې حليمه خور له لاسه نه ده ورکړې؟

رڼا: خو ته له هغې سره دې وينې شراکت نه لرې؟

شاپور : موږ د ورور او خور دې اړيکې پاللو له يو بله سره ژمنه کړې وه، دې زړه له تله مو په دې اړيکه يو بل منلي وو نو ماته يې درد د سکنۍ خور نه کم نه دی.

اصلا ته حليمه سكنى خور نه بولې، كنه د ښنې خبرې به دې هيڅ كله له خولې نه راوتې ،زما په شان به د دې د انتقام اور په سينه كې بل ؤ
رڼا ورته وويل:
زه هم لوى درد احساسوم، ډېره خفه يم، خو د هغه په وژنې مـورې تـه څـه پـه لاس راغلل ؟
هيڅ!
كاشكې د هغه وژنه د حليمې د بيا را ژوندي كيدو لامل كېداى بيا يې پروانه كوله اوس خو مو يوه بله خور كونډه كړه، څو ماشومان مو يتميان كړل
بيا كاشكې دلته مو صحرايې محكمه نه واى ورته جوړه كړې، عدلي مراكزو ته به مو سپارلى واى هغوى پوهيدل او كار يې
شاپور : زما په سينه كې د هغه لپاره د انتقام بل شوى اور يوازې او يوازې د هغه پـه وژلو مړ كېده بله لاره راته نه وه پاتې، دې بې ضميره كاشكې يوه د حليمې د وژلـو گنا كړې وايې بلكې د هغې د عزت دې لوټولو پلان يې هم درلوده
دې بې وجدانه به نورې څومره پيغلې داسې په لومـه كـې راگېـرې كـړى وي او د هغوى په عفت باندې به يې لوبې كړي وي
په دې وخت كې رڼا ته ټليفون راغى ورته وويل شول زه د شاكره خورلڼه دې يـم، فاتحې ته راغلې يم دكور سره د ولاړه يم ته نه يې كه راتلى شې درته ماتل كېـږم او كه ناوخته كيږي نو زه اوس ځم بيا بل وخت راځم

رڼا ورته وويل:
خورې زه په شلو دقيقو كې رارسېږم ته منتظره اوسه
رڼا كور ته راغله او د ميلمنو سره بوخته شوه
ورځې او شپې تېرې شوې دوه اونۍ ووتې د فاتحي خلك هم تمام شول نـور رڼـا هوډ وكړ چې دفتر ته لاړه شي
د دفتر موټر يې راوغوښته، او له لنډ مزل وروسته دفتر ته ورسيده !
له رسېدو سره سم د جزيرې ټلوېزون خبريال خبره ورياد شوه، چې دې ته يې ويلي و، چې ستاسې د فراه خبريال په فساد كې ښكيل دى

د هغه ادعا ورته ثابته شوه دا ورته څرګنده شوه، چې هغه دروغ نه دي ویلي او نه یې کومه شخصي موخه لرله، یوازې خپل احساس دې ته اړ کړی ؤو، چې رڼا ته شکایت وکړي.

هغه د رڼا په فکر کې یو صادق انسان راغی سم دستي یې د هغه کارت را واخیست هغه ته یې ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:

ورور جانه! ستا ریښتینولي او هېوادنی احساس ماته مالوم شو، تا دروغ نه و ویلي، هغه کس لکه چې تا یې په اړه ویل له هغه سل چنده نور هم خاین راووت، نو زه منډه درنه کوم چې زما پټې سترګې مو خلاصې کړې، زه مو له ګنا وژغورلم، زما ولس مو له مظلومیته خلاص کړ، یو مجرم د خبریالي په پاکه جامه کې خپلې شومې موخې لټولې او د خبریالي له ویاړلي نومه یې ناسمه ګټه پورته کوله؛ موږ هم هغه د خپلو ګناهونو په سزا ورساؤه، هغه د ښلو نه ؤو اوس په زندان کې دی.

وروره! زه ستا غوندې پاک زړو کسانو ته اړتیا لرم، ته باید په فراه کې له موږ سره کار پیل کړې او خلکو ته وښیې، چې خبریال څه وي او خبریالي څومره سپېڅلی مسلک دی.

هغه ورته وویل:

زما هم هیله ده، چې ستاسو غوندې مسلک ته ژمنو کسانو سره کار وکړم، زه د پیسو وږی نه یم بس دومره پیدا کول غواړم چې کورنۍ مې نورو ته اړه نشي-، زه په صداقت خپل ولس ته خدمت وکړم او بس

رڼا ورته وویل:

سره له سبا ته زموږ خبریال شوې زه دې نن اداری مدیریت ته مکتوب لاس لیک کوم نور زموږ سره کار پیل کړه احسان مند به دې هم موږ شو

خبریال :خو اغلې رڼا! هغه بل دفتر کې مې معاش د کور لګښتونه پوره کوي.

رڼا وویل:

ته اندېښنه مه کوه، دلته به هم هماغومره معاش در کړل شي.

هغه سمه ده وویل، په فراه کې د افغان رسنیز دفتر ته لاړ ،کمره او نور اړین او وسایل یې تر لاسه کړل په کار یې پیل وکړ

((((((((()))))))

د رڼا لکه غره غونډې نه ماتېدونکی همت هماغسې ژوندی ؤ بیا یې هم تل په خپل دفتر کې دسمون لپاره فکر مشغول ؤ تل به یې پلټنه کوله، چې د مفسدو غلو راز پیداکړي او برملا یې کړي، له یوې خوا هغوي خپلې تېروتنې ته متوجه کړي له بلې خو ولس د هغوی له ظلمه خلاص کړي

یوه ورځ د یوه پلان په جوړولو بوخته شوه خپل اداري مدیر یې را وغوښت هغه ته یې وویل:

د ټولو ولایاتو خبریالان سبا راوغواړه زه له هغوي سره اړین بحث لرم هغه ښه صیب وویل:

رڼا په دې پلان کې فکر مشغول ؤ، چې شاپور یې دروازه وټکوله؛ رڼا ورته دننه راتلو وویل.

هغه راغی، خو راتګ یې له پخوا ډېر توپیر درلود، رڼا پورته شوه له هغه سره یې په لاس سترې مشې وکړه، له زېړ رنګه پتنوس څخه یې پیاله را واخیسته، له چایو یې ډکه کړه، لرګینه الماری یې خلاصه کړه، له رنګارنګ مېوې ډک قاب یې را واخیست د شاپور مخ ته یې له پیالې سره یو ځای کېښود.

شاپور هم حیران شو، لږ یې ځان وګراوه، فکر یې وکړ چې خوب نه وي وړی، د ځان په ګرولو ډاډه شو، چې ویښ ده له ځان سره یې وویل: شاپوره! لکه چې ګاډی د پټلی ته لوېدلی، د رڼا پام دې ځان ته اخېر هم را وا ړاؤ

رڼا ورته خبرې کوي، خو شاپور په خپل خیال پلو کې غرق ده د هغې نه اوري، رڼا عادت لاره چې بې اړتیا یې چاته نه کتل په خپلو خبرو کې یې د هغه نه وپوښتل چې سبا مې د ولایاتو د خبریالانو ناسته رابللې ته خو پکې کوم اعتراض نه لرې ؟

شاپور په خپل زړه کې دې رڼا لپاره ګوړې ماتولې ځواب یې نه ورکاؤ

رڼا ورته د خپل مېز مخ لکه د قاضي څټک، چې ووهل شي، ودرزاؤه، شاپور ټکان وخوړ رڼا ته په کتو یې مخ له شرمه سور شو، د شرم مسکا یې وکړه بیا یې رڼا ته وویل:

اغلې تا څه ویل؟

هغـــــې یـــــې پـــــه حالـــــت وخنـــــدل ورتـــــه ویـــــې وویـــــل:
شاپوره! له څه وخته را په دې خوا درته خبرې کوم، خو ته یې نـه اورې خیـر خـو دی؟ کومه ستونزه خو نه لرې؟
هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ ورته ویې وویل:
نه، نه څه خبره نشته درته پام مې وه.
رڼا ورته وویل ښه نو ما څه وویل؟
تا وویل چې اول ځل دی چې چای درته اچوم
هغې بیا وخندل ورته ویې ویل پام دې بل چیرې دی خیر په هر حال زه سبا یـوه جلسه راغواړم د ولایاتو خبریالان مې راغوښتي ته خو کومه نیوکه نه لرې؟
شاپور : او هو، زه به څه نیوکه ولرم، خپل کار دې دی، ته د دې ځای مشره یې زما پکې څه کار دی.
رڼا: ښه نو تا دلته څنګه پیښه را وکړه؟
شاپور : زه غواړم چې نوره خپل کور ته لاړه نه شې ؟
رڼا: ولې؟
شاپور: بس نه به ځې
رڼا: اخیر ولې؟
شاپور: ته هلته یوازې یې، زه تا یوازې نه شم پرېښودی.
رڼا: ته په کوم صلاحیت ماته دا خبره کوې؟
شاپور: نوره دې خپلې سر زورې ته نه پرېږدم.
رڼا: د کومې زیمواري له مخې؟
شاپور: ته ماته د یو چا امانت یې.
رڼا: زه پوه نه شوم؟
شاپور: ته زما د ځواني مرګې خور حلیمې، یو څه کېږې.
رڼا: مقصد دې؟
شاپور :زه نه غواړم په تا څه وشي، که ته هره ورځ خپل کـور تـه لاړه شـې او هلتـه یوازې واوسې نو شاید دې کوم ګواښ سره مخامخ شی او زیان درته ورسیږي
رڼا: که په ما څه وشي بیا؟

شاپور: زه به یې ونه شم زغملی، زما لپاره به ستونزمنه وې ، ان د اورېدو تاب هم ولرم.
رڼا: نو چیرې دلته په دفتر کې بستره راته وغوړوم؟ د دې ټول سټاف په منځ کې ویده شم.
شاپور: نه دا خو زه هم نه غواړم.
رڼا: نو بیا؟
شاپور: د دفتر په خوا کې مې درته یو کور نیولی، ټولې امنیتي چارې مې هم بشپړې کړې، څو نورې ښځینه خبریالانې به هم درسره اوسي، که کومه ستونزه وه ماته به ټلیفون کوئ، زه به د بریښنا غوندې ستاسې په خوا کې حاضریم.
رڼا: زه مې د مور د کور څراغ نه شم مړ کولی، هلته مور خاپوړې کړې، که زه د خپل کور ور را قلف کړم، مور او حلیمه به په ګور کې رانه خفه شي له هغه کور سره زموږ یادونه تړل شوي، زه هغه ځای نه شم پرېښودی
شاپور: ګوره رڼا! زه دې درک کولای شم، ته په حقه یې، که زه هم ستا په ځای وای همدا ضیمواري مې تر سره کوله؛ خو دلته خبره د ګواښ ده، د هېواد یو خاین دې هم په ارامه نه دی پریښی، د هغوی سینې درته د انتقام له یوه نه خاموش کیدونکي اوره ډکې دي هغوی په کراره نه کیني
نو هیله مې ده، چې ضد ونه کړې او خبره مې ومنې.
رڼا : منم یې، ستا خبره منم اندیښنې دې پر ځای دي، زه له مرګه نه وېرېږم، خو هیله مې ده، د یو څو ورځو مهلت راکړې، چې د خاینینو چاره وکړم بیا که مړه هم شم پروا نه کوي، خبره یې بشپړه نه کړه، ځکه د نورو الفاظو د مخنیوي لپاره یې د شاپور لاس په خپله خوله سریښ ولید
رڼا ددې کار په کولو سره ورته په حیرانۍ ښکته او پورته وکتل شاپور ته یې وویل:
شاپوره دا ته څه کوې؟
شاپور : ومې بښه! زه پوهېږم چې داسې کارونه ستاسې نه خوښېږي، خو ستاسې د مرګ خبرې د اورېدو تاب نه لرم
رڼا یې په خبره وخندل، شاپور هم ورو، ورو احساس کوله چې رڼا یې خواته تمایل پیداکړی، او د هغې دباور وړ ګرځیدلی دی

شاپور له ځايه پورته شو د خوښي نښې يې په څېره کې ښکارېدې، په تلو کې يې رڼا ته مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل:
مننه اغلې رڼا چې زما خبره دې ومنله
رڼا: مسکی شوه او ځمکې ته يې وکتل، هغه ته يې وويل:
سلامت اوسئ، تاسې زما په خير غږېږئ.
شاپور دوه گامه واخيستل لا بهر شوی نه ؤ رڼا ته يې وويل:
زه دې له اوسني چلنده خوښ يم، تاسې اوس زما د خبرو په اړه منفي فکر نه کوئ.
رڼا : په ريښتيا چې ما ستاسې په پېژندگلوي کې ناوخته کړی، بيا يې خپلو نوکانو ته وکتل، ورو يې وويل: تاسې يو ښه انسان ياست.
شاپور يې په خبره لکه د لاټري گټونکی، رېنه کی شو او لکه بريښنا له دفتره ووت رڼا له دفتر سره نږدې په يوه عصري کور کې استوگن شوه او تر ناوخته به د کار په دفتر کې بوخته وه ځکه د لارې انديښنه يې ورکه شوې وه
سبا سهار د ژورناليستانو جلسه چمتو شوه د ناستې ترتيب کونکي رڼا ته د ور تلو هيله وکړه رڼا هم له دفتره پرته له ځنډه ورووته، ځکه غوښتل يې خپلو خبريالانو ته ځينې مهمې خبرې وکړي
ناسته پيل شوه او رڼا د غونډې پرانسته وکړه هغې وويل:
زه خوښه يم چې د خپلو هم مسلکانو سره يوځای د خبرو زمينه راته مساعده شوې، خبريالان زما اتلان دي، تاسې هر يوه د خپل هېواد سره خپله مينه څرگنده کړې په سختو شرايطو کې مو دنده اجرا کړې، گواښونه مو منلي خو چا مو غږ نه دي خپ کړی، که تاسې خپله دنده همداسې مخته بوځئ هغه ورځ لرې نده چې زموږ هېواد به له فساده خلاص شي، ټولنيز عدالت به رامنځته شي، زورواکي به له منځه لاړه شي، استدلال به حاکم شي، نور به مظلوم، مظلوم پاتې نشيـ، دهغوي دحقوقو د لاسته راوړلو کې به څوک خنډ جوړ نه کړي،
په دې وخت کې د ننگرهار ځانگې خبرياله پاڅيده او د رڼاخبرې يې ورپرې کړې، هغې ته يې وويل:

موږ پوهېږو چې تاسې موږ هڅوئ تر څو دنده ښه او مسؤلانه پرمخ بوځو، خو کاش دا ځانګړنې موږ درلودای، تاچې کومې ځانګړنې وښودې دا د یوه ریښتوني خبریال ځانګړنې دي او له تاپرته په بل چا کې نشي لیدل کیدای

د ښکلا په خبرو رڼا مسکی شوه ، ټوکرنده یې وویل:

څه بابا، چېرته عزیزخان چېرته ملنګ عبدالرحمن، دا خو ستاسې لویي ده ،چې ما په داسې لویو الفاظوستایئ

ته چې کومې خبرې کوې، ستاسې سپیځلتیا له ورایه ځرګندوي، دنده ښه پرمخ بیـا یې خو بیا هم ځان نیمګړی بولئ، دا د ښه خبریال نښه ده

تاسې هر یوه له ما ښه او له اخلاصه ډک کار کړئ ،ځکه خو یې نن پایلې پـه خپلـو سترګو ګورو ډېر څه اصلاح شوي دي، او ډېر لا پـاتې دي چـې لـه وخـت سره بـه اصلاح شي په دې شرط چې موږ خپله مبارزه ژوندی وساتو، دحق پلـوي وکـړو او باطل ورټو

د باطل څښتن لکه لمر د هر چا مخې ته ودرؤ، د هغوی پټه کثیفه څېره بربنډه کړو رڼا خپلو خبرو ته دوام ورکړ: زه غواړم څو مهمې خبرې درته وکړم زما د دندې دپیل سره ما فکر نه کاؤ چې زه کمزوری او دټولنې د کلتور مطابق ضـعیفه انسـان بـه کلـه وکولی شم چې د خپلې خبریالي په مرسته دومره ستر، ستر کارونه وکړم، خـو اوس راته مالومه شوه چې خبریالي، ځواکمن مسلک ده، هیڅکله یې په وړاندې باطـل که هر څومره ستر هم وي د درېدو ځواک نه لري که یې د درېدو اراده هم وکـړه، نو ریښتونی خبریال یې لکه لوی طوفان په خپلو څپو کې رانغاړي او د ځمکې تـل ته یې رسوي

زما سپارښتنه هم تاسې ته داده چې یوازې خپـل مسـلک تـه ریښـتوني واوسـئ، د خدای ج له ویرې پرته د بل چا ویرې ته په زړه کې ځای مه ورکوئ

په دې ډول به خدای ج له تاسې سره وي او بیا به وګورئ چې تاسې څـومره قـوي خلک یاست څومره ستر ستر کارونه کولی شئ، د څومره بدلونونو لامـل ګرځیـدای شئ

بیا یې سترګې لندې شوې خبرې یې نورې هم وغځولې ناستې ته یې وویل

موږ باید هر راز قرباني ته چمتو اوسو، د هېواد او دهېواد بچیانو ته د عدالت او مساوات لپاره که له کوم ګوانښ سره مخ کیږو هم باید قبول یې کړو

ځکه دا ملت ډېر ځورېدلی، بې وزله شوی، د مظلومیت په وروستۍ برید کې دی ، ځوک غمخوار نه لري، ډېرې سترګې یې موږ ته دي او موږ یې باید هیلې وساتو

درښا خبرو ته خبریالان لکه کالبوت چې ساه نلری ټول سکوت ؤ درښا هره خبره یې د زړه په غوږو اورېده ځکه د رښا له زړه راپورته کېدې او د هغوی په زړونو ننه وتې رښا وویل:

خبریال که ښه وي نو ترې ښه نشته او که بد شي بیا تر ټولو بد ځان ثابتولی شي

تاسې به په هېواد کې په خپلو سترګو ګورئ چې ځینې رسنۍ پردیپالې دي د نورو لپاره کار کوي د نورو د ګټو لپاره هڅې کوي هغوی لګیا دي زموږ ملي ګټې ننګوي، زموږ د یو موټي ملت په منځ کې د نفاق درز واچوي، هغوی په ژبې، سیمې، او قوم باندې وویشي

زموږ ضعف زموږ په بیل والي کې ګوري، هغوی په دې کار کوي چې دلته څه ډول یوالی زیان من کړي، څه ډول دا نه بېلیدونکی ولس سره جدا کړي او خبریال دغه د دوی شومه پروسه پر مخ بیایې هغه دخو روفیو په بدل کې له دوی سره کار کوي پرته له دې چې مسؤلانه خپله دنده وپېژني، د نورو په لومه او جولی کې ځان اچوي یوازې خپلې ګټې پالي دهېواد ګټو ته ژمنتیا له یاده باسي

نو تاسې هم خبریالان یاست او په هغوی هم د یوه خبریال نوم پروت دی چې د ځمکې او اسمان توپیر مو په منځ کې شتون لري

نو ځکه مې وویل چې ښه خبریال دې ټولنې تر ټولو ارزښتناک او بد خبریال لکه ونې ته زیان رسونکی چینجی هېواد په بل مخ اړوي

رښا نورې خبرې پای ته ورسولې او ټولو خبریالانو د هغې سره په دې ژمنې چې موږ به د ژوند ترپایه ستاسې لاره تعقیبوبو خدای پاماني واخیسته

هغه ستړې ستومانه خپل دفتر ته راغله

د چایو یوه پیاله یې راوغوښته، هغې لا پیاله نه وه خولې ته کړې چې د دروازې ساتونکي ورته راننه وت ویې ویل:

یوه پېغله او یوه بله مېرمن غواړي له تا سره وګوي

رڼا خولې ته نږدې کړې پیاله بېرته په مېز کېښوده هغه ته یې وویل:
ژر یې را دننه کړه بهر یخ دی
هغوی راننه وتل رڼا هغوی ته هم چای راوغوښت، بیا یې له هغوی د خپل راتګ موخه وپوښتله
د پېغلې انجلۍ مور په ژړا شوه رڼا ته یې وویل:
لورې!، هیله یا لویو غرو ته کېږي یا لویو سړو ته !
رڼا : مورې ځان ارام کړه ژوره ساه واخله بیا ووایه چې څه ستونزه ده او زه څه درسره کولی شم
میرمن : دې پاخه عمر یو ،سرمایه دار سړي ډېره په تنګه کړې یم، دومره یې ازار کړې یم ،چې اوس په خپل مرګ راځي یم
رڼا :مورې اصلي خبرې ته راشه او ما پوه کړه چې څه شوي
میرمن : دامې لورکۍ ده ته یې بې ساري ځواني ګورې چې ور پورې اور شوی ، د ښکلا یوه بیلګه ده هغې ته یې مخ ور واړاؤ ورته ویې ویل!
ته چادري پورته کړه چې رڼا دې مخ ووینې هغې خپله چادري پورته کړه رڼا چې ورته وکتل په ریښتیا د ښایست یو مثال ؤ معصومه څېره یې درلوده، مخ یې د ځوارلسم سپوږمې په څېر رڼا کوله
د رڼا حوصله ختمه شوه هغې ته یې وویل:
مورې اوس راته ووایه چې کیسه څه ده ؟
مېرمن: دې هغه دولت مند کس عمر شپیته کاله دی، هغه زما لور چیرته لیدلې وه بیا یې له ما غوښتنه وکړه چې زه خپله لور هغه ته ورکړم هغه دوه نورې مېرمنې هم لري په مخکې قومندان تېر شوی، ځان ته په سیمه کې یو زور ور هم وایې خو ما انکار ترې وکړ لور مې دې هغې په خوښه دې هغې د ترور زوی ته ورکړه خو زوم مې له واده مخکې چا وواژه ځواني مرګ شو
اوس هغه سپین ږیري بیا احوال رالیږلی چې لور دې راکړه، که سل ځله مېړونه ورته وکړې هم له واده مخکې به بلې نړۍ ته لاړ شي، زه فکر کوم چې هغه کس همده وژلی

نو د خدای (ج) په لحاظ له مورِ سره مرسته وکړه، زه کونډه مېرمن یم له خدایه ج پرته بل څوک نه لرم

رڼا : د خدای ج لعنت دې په داسې بې ضمیره خلکو شي، د چا چې ښکلې لور او یا هم خور شي نو ددې ورستو بې وجدانه خدای ناترسه لېاره دې چې دوی دې خپلې غریضې پرې خړوب کړي او د هغې ژوند دې په اور لاهو کړي

هغې ورته وویل:

رڼا لورکی! ماته یې دوه اونۍ وخت راکړی ویلی یې دي که په دې وخت کې راضي نه شوې نو مورِ به دې لور له کوره په زوره وباسو

رڼا له ډېره قهر سره شنه شوه مېرمنې ته یې وویل:

ته بې غمه اوسه، د زورورو، زورور بل دی او هغه له مورِسره دی، دولت مند به ځان ته دولت مند وي مورِ ته د یوه واښه قدر ارزښت هم نه لري داسې به یې درته سپک ورک کړم چې بیا نور د واده نوم هم وانه خلي

سمدستي یې د هغه شمېره ترې واخیسته زنګ یې ورته وواهه

ورته ویې ویل زه رڼا نومېږم د افغان تلویزون کارکونکې یم غواړم درسره مرکه وکړم هغه ځواب ورکړ کله ؟

رڼا وویل: همدااوس

هغه وویل: سمه ده راشه زه په کور کې یم

رڼا انجلۍ او د هغې مور ته نوی حجابونه ور واغوستل چې هغه یې ونه پېژني درې واړه د هغه تر کوره ورسېدې

کله چې هغه رڼا او دوه نورې مېرمنې ولېدې لږ وارخطا غوندې شو خو بیا یې ځان په دې ډاډه کړ چې دا بل څوک دي هغه ددې جرئت نه لري چې د خپل مظلومیت اواز تر خبریالانو ورسوي

رڼا د قومندان په خوا کې کیناسته ورته ویې وویل:

ته چمتویې چې زه مرکه پیل کړم

هغه وویل:

هو

رڼا کېمره مین ته وویل:

ته هم چمتو یې
هغه ځواب ورکړ:
هو
رڼا مرکه پیل کړه له قوماندانه یې پوښتنه وکړه چې ایا درایي او سرمایه خلك د دې لپاره په لاس راوړي، چې نورو خلکو ته پرې ازار ورسوي او کـه د دې لپـاره چـې خپل ځان پرې بسیا کړي؟
قوماندان ځواب ورکړ:
دولت خلك د ځان د بسیا لپاره پیداکوي!
رڼا وویل:
که ستا لور ښکلې وي او یو سپین ږیری دولت مند یې درنـه غـواړي تـه خپلـه لـور ورکوې ؟
هغه وویل: نه، زه به هیڅکله هم دې کار ته چمتو نه شم
رڼا: که هغه له زوره کار اخلي او ته د هغه په اړه بې وسه یې نو ستا او ستا په لور بـه څه تیریږي
هغه وویل:
قیامت، به راباندې تیریږي او د هغه د وژلو هڅه به وکړم کنه ځان به پرې مړ کړم
رڼا: ولې؟
قوماندان: نو ورته وګورم او سیل یې وکړم ؟خپله لور مې د هغه د لوبو لپاره لویه کړې !
رڼا:
ښه مننه
خو که دا کار ته د بل چا دې لور سره کوې هغه ظلم نه درته ښکاري
له دې خبرې سره قوماندان پوه شو چې کیسه بله ده، او ناسته مېرمن او خوا کې لور یې هغه دي چې ما د واده غوښتنه ترې کړې نو د ځان خلاصولو هڅه یې پیل کـړه
رڼا ته یې وویل:
دا ته څه وایې ؟
رڼا کوندې مېرمن ته وویل:

مخ دې لوڅ کړه ځان ورته وښیه او بیا هغه کیسه وکړه چې ماته دې دفتر کې وکړه، هغې همداسې وکړل کېمره مین د خپلې کمرې مخ دې کونډې مورکۍ په لـور را واړاؤ قومندان نور هم وارخطا شوه هغې ټوله کیسه وکړه د کیسې په پای کې یــې دا هم وویل چې زما د لور خاوند له واده مخکې مړ کړل شو او زه په لوی گمان ویلی شم چې دده کسانو هغه وژلی دی

رڼا قومندان ته مخ ورواړاؤ ورته ویې ویل:

په مشهوره خپرونه پلټنه کې دې دغه مرکـه اچـوم او ددې انجلـۍ د مېـړه د وژلـو دوسیه هم دربانډې خلاصوم

که ته له دې کیسې تېر نه شې !

د قومندان په وجود لړزه راغله رڼا ته یې وویل:

لورې! زه د نوم سړی یم که ته داسې وکړې، زما شهرت او درناوی به لـه خـاوروسره خاورې شي

ته صبر زه کورته ځم بیرته ژر راځم

هغه ژر پاڅېده ،رڼا هم په تشویش کې شوه چې سړی د څـه لپـاره کورتـه ننـه وت کومه وسله راباسي او که کومه بله خبره ده

لږ شېبه لا نه وه تېره شوې چې سړي په لاس کې دوه بنډله افغـانۍ رانیـولې د رڼـا مخې ته ودرېده هغې ته یې وویل:

لورې !ته زموږ کور ته نوې راغلې یې دادې ټیکری او باقې پاتې شوه دا بله خـبره، په هغې همدلته خاورې اړؤ

فکر وکړه چې نه تا څه اوریدلي او نه موږ څه کړي، اونه به په راتلونکي کې دا ډول څه تکرار شي

رڼا ست ونه غوښت ورپاڅېده هغه دواړه بنډلونه یې تـرې واخیسـتل د کونـډې مېرمن په لور روانه شوه دې دوه گامه په اخیستو سره یې په شا راوکتل قومندان تـه یې وویل:

څه ضمانت به راکړې چې دغه خبره د تل لپاره له خاورو لاندې شـوه او بیـا بـه نـه تکرارېږي

هغه د وراخطايي مسکا وکړه بیا یې رڼا ته وویل:

که بیا دې داخبره واورېده نو د ډېرې ویښتان خوبیرته راشنه کېږي غوږ او پوزه مې پرې کړه، ما دغه پروګرام له زامنو نه پټ پیل کړی ؤ هغوی تـه مـې ویـل چـې یـو څوك په خوښه واده راسره کوي که هغه زما په د راز خبر شي چې ما له زور زیاتي کار اخیستی . نو له کوره به مې وشړي، هغوی خو د نن زمانې تعلیم یافتـه ځوانـان دي، وایې زور زیاتی د انساني حقونو خلاف دی

رڼا د کونډې مېرمن په خوا کې ودرېده هغه دوه بنډله روفی یې هغـې تـه ورکـړې ورته ویې ویل دا زما له اړخه تاسې تـه د عـزت د سـپکاوي جـبران وروسـته یـې د قومندان په خبره وخندل بیا یې ورته وویل:

ستا ټولې خبرې مې ریکارډ کړې ان ستا سې دپېسو بنډلونه هم پکې راغـلي، دا بـه زما سره په ارشیف کې ثبت وي که په دې اړه مې غوږونـه هـم وبریـږي چـې تـا د کونډې مېرمن ته د هغې د لور په اړه کوم مزاحمت کړی نو بیا به خپلـه څېـره پـر تلویزون وګورې بار بار به دا کار تکرار شي تر هغې به دوام وکړي چې ستا ټول خپل او خپلوان په ځانګړي ډول ستا کورنۍ او ټول هېواد وال به د دې خبرې دوهم مخ وګوري.

هغه وویل:

بس که بیا مې دغه کار تکرار کړ همداسې راسره وکړه، خو چې اوس کوم لېونتـوب ونه کړې

رڼا ځواب ورکړ زه اوس دا کار نه کوم خو پام دې وي چې په خپله ژمنـه ودرېـږې کنه بیا به یې په نشرولو کې فکر ونه کړم او پرته له ځنډه به دې ثبت شوې ویډیو نشر کړم

رڼا له دې خبرې وروسته دسکول را واخیست کونډې مېرمن او د هغـې لورتـه یـې وویل:

درځي چې ځو!

دوی بهر راووتل د رڼا د دفتر په موټر کې کېناستل ،کونډې مېرمن وویل موږ کورته ورسوه او ته به خپل دفتر ته لاړه شې خو موږ نه پوهېږو چې له تانه څـه ډول مننـه وکړو چې له دې سرزوري او جابر کس نه دې وژغورولو

رڼا وویل:

منني ته اړتيا نشته ستا لور زما خور ده او يوه خور بايد د خپلې خـور لپـاره دومـره کارونه د يوې زيمه وارې په ډول تر سره کړي، خو تاسې کورته مه ځئ زه غواړم له ماسره دفتر ته لاړې شئ او په لاره درته ځينې مهمې خبرې هم لرم

هغې د سر په خوځولو د هو وويل

رڼا او دوى د دفتر په لور حرکت وکړ په لاره کې رڼا کونډې مېـرمن تـه چـې شـاه سيټ کې ناسته وه ور وکتل هغې ته يې وويل:

خورې ستاسې د لور په ژوند کې اوس داسـې څـوک شـته چـې واده ورسره کـول غواړي هغې وويل: نه نشته خو ولې دې دا پوښتنه وکړه ؟

رڼا ورته وويل:

زه ډارېږم چې دغه ليونى سپين ږيرى بيا کوم اقدام ونه کـړي ښـه بـه دا وي چـې ستاسې دې لور سرنويشت دې يو چا سره وتړو

هغې وويل:

تاسې لکه چې زما له زړه خبره ياست زه هم په همدې فکر کې يم، زما لور ته هـم د هرچا سترگې وراوړي ځکه چې خداى ج پرې د ښکلا لورينه کړې ده نو که لـه چـا سره يې تړون ونه شي کېداى شي دې ته ورته نورو ستونزو سره مخ شو

رڼا وويل:

نو ايا په ما باور کوې چې يو مناسب کس ورته انتخاب کړم؟

کونډې مېرمن وويل:

هو ستا ټاکنه ماته د سر په سترگو قبوله ده ځکه چې ته هيڅکله هـم د چـا بـدي نـه غواړې

له دې خبرې سره سم دستي رڼا ټيليفون را واخيست او شاپور ته يې زنگ وواهه ورته ويې ويل که وخت لرې يو ځل دفتر ته راشئ ، هغه دې هو په ځـواب سره ورتـه د ورتلو وويل

رڼا او دوه نورې مېرمنې په دفـتر کـې کيناسـتې دوى تـه لا د چـايو پيـالې نـه وې اېښودل شوې چې شاپور هم راورسېده دفتر ته په ننوتو يـې چـې نـورې مېرمنـې وليدې نو رڼا ته يې وکتل بيا يې وويل زه ښنه غواړم ستاسې به خاص مجلس وي زه به لږ وروسته راشم

رڼا له شا غړ ور پسې وکړ ورته و يې ويل:
ودرېږه، موږ کوم خاص مجلس نه لرو ،دلته کېنه ،هغه ښــکته ســترگې اچــولې وې بيرته راستون شو او په څوکۍ کيناست رڼا ورته وويل:
مخامخ پېغله مېرمن وگوره !
هغه غلې سترگې راپورته کړې انجلۍ ته يې وکتل حق حيران شو د هغې ښکلا بلا رڼا گانې کولې بلا کيسې يې په څېره کې پرتې وې د لږ ځنډ نه وروسته يې رڼا ته وکتل غوښتل يې څه ووايې خو رڼا خبرو کولو ته پرېنه ښوده هغې وار پــرې لــومړی کــړ ورته ويې ويل:
ښکلې ده کنه ؟
شاپور وويل:
دا پوښتنه له ما ولې کوې دلته خو د ښکلا سيالي نده روانه ؟
رڼا وويل:
ته سم وايې ،خو زه غواړم ته مخامخ پېغله د سوداگر په سترگو وگورې
شاپور : زه پوه نه شوم
رڼا : شاپوره ته له دې ښکلې مېرمن نشې پيدا کولی، زه غــواړم لــه دې انجلــۍ سره ستاسې واده وکړم
هيڅ کمی نه لري، زما ډېره خوښه شوې که زما ورور ژوندی واې له دې پرته مې بل څوک ورته نه ټاکله
زه ډاډه يم دواړه به سره خوښ ژوند تېر کړئ دا زما ټاکنه ده او زما ټاکنه بده نه وي
شاپور لنډه مسکا وکړه بيا يې وويل:
ما ستاسې د خبرو مطلب واخيست او که د دوی کار خلاص شوی وي ،زه غواړم تــا سره په دې اړه په يوازې وغږېږم
رڼا : سمه ده، مور او لورته يې رخصت ورکړ دوی دواړو تــه د يــوازې خــبرو کولــو زمينه برابره شوه
شاپور رڼا ته وويل:
واه:
همدغه ستا انصاف ؤ، همدا دې له ماسره همدردي وه ؟

رڼا يې په خبره وخندل ورته وې ويل:
خو ښه ښکلې ده، معصومه ده، بهترينه قواره لري، که يـې هـر څـوک وګـوري نـو ورپيسې ليونی کيږي
ځکه مې په دې ټوله نړۍ کې په تا ولوريده
شاپور ورته وويل:
اوس خو تا پر ټپونو دمالګې دوړولو چل هم زده کړی
رڼا په حيراني سره دې هغه سترګو ته وکتل ورته ويې ويل:
شاپوره! ما څه کړي، خدای دې نه کـړي، چـې زه بـه د چا پـه زخمونـو مـالګې ودوړوم، ما خو کومه بده خبره نه ده کړې ؟
شاپور يې په ځواب کې وويل:
له مېلمه هم وپوښته چې شکنه خوري او کنه !
رڼا يې په خبره وخندل بيا يې وويل:
شاپوره ! که ريښتيا درته ووايم په دې ښکلې انجلۍ مې سـخت زړه وسـوځېده، تـه وګوره که داد يو مهم سړي لور وای څومره قدر به يې درلوده لکه سپوږمۍ له مخـه يې نور اوري، خو او س بې سرپرسته ده د هر چا د لوبو ښکار شوې ده سپين ږيری هم غواړي ځان ته يې واده کړي، زړه سوی پرې په کار ده له يوې خوا خو به يـې سر پټ شي د هر ناولي او بې کاره شخص له ځورونې به خلاصه شي او له بلـې خـوا زه ډاډه يم چې په دې نږدې سيمه کې يې ساری نه ليدل کيږي
شاپور پرته له ځنډه ځواب ورکړ ورته ويې ويل:
ولې ته !
رڼـــــــــــــــــا: مطلـــــــــــــــــــب!
شاپور: له دې انجلۍ ته سل وارې ښکلې يې ؟
رڼا يې په خبره مسکی شوه شاپور ته يې وويل:
هی غلی شه !
چيرته عزير خان چيرته ملنګ عبدالرحمن!
شاپور : له ټولو ارزښتمنه خو داچې ستا له ظاهري صورت نه باطن بيا څوځله ښکلی ده

رڼا سر ښکته واچاؤ شاپور ته يې وويل:

هی بريک شه تا بيا هغه پخوانی خبرې پيل کړې، زه واده نه کوم !او زما واده کول ستاسې له وسې هم پوره نه ده څه چيرې دې بل ځای غم وخوره !

شاپور وويل:

زما په وس پوره ده زه يې پوره کولی شم زه ستا هره غوښتنه پوره کوم ، ان که دې ژوند په بدل کې هم وي زه به ورته نه ونه وايم

رڼا وخندل بيايې شاپور ته وويل:

ته دې سريالونو هوايې خبرې کوې، زما هوايې خبرې نه خوښېږي په نن زمانه کې هر سړی مين دی خو به درواغو، له زړه مين مې لا نه دی ليدلی کله چې په تشو خبرو انجلۍ ته دوکه ورکړي نو مين توب بيا ترې په هوا شي تېرې خـبرې يـې لـه ياده ووځي، بيا نو کبر شروع کړي، انجلۍ ته وايې ته خو ما نه کولې لـه تـا نـورې ښکلې انجونه راته پيدا کيدې او ....

شاپور وويل:

نن زه د خپلې مينې ازموينې ته چمتو يم ووايه څه غواړې ؟

زه ستا لپاره څه کولی شم ؟هغه څه را په گوته کړه چې ستا پرې بـاور کېـږې او بيـا هغه څه عملا وگوره چې زه دې باور لاسته راوړی شم کنه

رڼا وويل:

زما داسې غوښتنې دي چې ته به يې په اوريدو حيران شې، ځکـه زه پـوهېږم څـه چې زه غواړم ستا د تمې خلاف دي په اورديدو به ټکان وخورې !

شاپور وويل:

اغلې رڼا خبره مه اوږده وه که ستاسې غوښتنه داوي چې اوږد راتـه وغځېـژه او پـه چاړه دې مری درنه پرې کوم هم زه به چمتو شم

رڼا دې حيراني په پار شونډې بوخې کړې شاپور ته يې وويل:

له دې هم سخته غوښتنه لرم

شاپور وويل خو ويې وايه بيا ما پرې وازمايه چې کولی يـې شـم کنـه؟ زره مـې دې راوچاوده

رڼا وخندل بيا يې وويل:

زه غواړم چې ته دې افغان رسنيز مرکز په شمول ستاسې ټول جايداد زما په نوم کړې

شاپور په ملا مات شو په زوره، زوره يې وخندل بيا يې د رڼا په طرف وکتل ،هغې ته يې ورته کړه

تا ريښتيا ويل:

چې زما غوښتنه به ټکان درکړي، په ريښتيا يې ولړزولم ژبه يې په تالوکې راوچه کړه، تا هغه څه وويل چې ما يې فکر هم نه کاوه ما هيڅکله باور نه کاوه چې دې رڼا په زړه کې به دې مال او دولت مينه وي، رڼا مې بل ډول تعبيروله، هغه چې ارزښتونو ته درناوی او لوړي توب ورکوي، هغه چې تر هرڅه ورته معنويت مهم دی خو هغې نن دې جايداد شرط کېښود هغه نن د خپل هغه ځان قيمت کېښود چې ما ويل ټوله نړي يې هم بيه نشي پرې کولی

رڼا يې په خبرو په قهر شوه شاپورته يې وويل:

قصيدې مه وايه او دسريالونو تمثيل مه کوه زما بدې راځي هيله کوم، ته له دې ځايه لاړ شه، زه نور ستاسې د خبرو د اوريدو تاب نه لرم

زه پوهيدم چې ته تمثيل کوې، زه پوهېدم چې ته په دې خبرو ماته دوکه راکوې

شاپور : زه تمثيل نه کوم، او نه د خلکو غوندې دوه مخی او سل زړی يم هيڅ وخت مې درته دروغ نه دي ويلي او نه غواړم خپل ټول ژوند له درواغو سره تېر کړم

رڼا يې په خبره کې ور ولويده ورته ويې ويل:

څه چې ماوويل تا واوريدل، له هغو زياتې خبرې د کولو لپاره راسره نشته بيا يې

شاپور ته دې وره په لور گوته ونيوله ورته ويې ويل:

زه نه غواړم نور څه واورم ته نور تلی شې !

شاپور وره ته ورسېده، خو پښه نيولی شو مخ يې بيرته راوگرځاؤ رڼا ته يې وويل:

تاته خپله کورنۍ هم ارزښت نه لري ؟

رڼا په تروشه ټنډه هغه ته وکتل ترې ويې پوښتل:

ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

کم ترکمه د حليمې خور وصيت ته دې هم ونه کتل هغې له مرګ مخکې ليک کې څه درته ليکلي ؤ هغې درته زما د لاس نيوي نه و ويلي؟

رڼا بيا هم په تروه تندده ځواب ورکړ:

زما ژوند زما ژوند دی د حليمې ژوند نه دې چې د يو چا لپاره يې برباد کړم او د يوه لاپو سره واده وکړم ، زه ډاډه يم چې زما د خور به هم زما پريکړه خوښه شي ځکه که هغې ته ستا دوهم مخ مالوم وایې شايد دا وصيت يې نه وی کړی

شاپور د وتو لپاره ګام کېښود رڼا ورپسې غږ وکړ شاپوره وښه چې نن مې خفه کړې نن مې داسې خبرې درته وکړې چې تر دې دمخه مې چاته نه وې کړې

شاپور له اوښکو ډکو سترګې په رڼا کې ونيوې هغې ته يې وويل:

نه دې ښنم، هيڅکله دې هم نه ښنم

رڼا يې په خبره مسکۍ شوه خو دې ويلو دې پاره يې څه نه لرل

شاپور له دفتره ووت.

رڼا له ځان سره په فکر کې مشغوله شوه، ويې ويل:

دا سړی دې حليمې له مرستې کولو وروسته ښه راباندې لګېږي، د هغه لپاره مې په زړه کې يو ځانګړی احساس پيدا شوی داسې احساس چې تر د دې مخه مې په زړه کې نه وو ،ان فکر کې هم د يوچا لپاره راسره نه ګرځېده

خو نه پوهېږم چې دا څه دي؟ او څه به ترې جوړ شي، خير مالوم به شي چې شاپور زما د وړانديز لپاره څه کوي او زما لپاره چې څه په خوله وای هغو ته په عمل کې څومره ژمن دی

رڼا دا خوږ سوچ نور هم غځاوه خو د دروازي ټک، ټک يې د فکر تسلسل وشکاؤه د راځه په ويلو سره يې وليدل چې اداري مدير يې څه پاڼې د لاسليک لپاره ورته په لاس کې نيولې دي

رڼا هغه ته وويل:

مدير صيب راځه پاڼې به درته لاسليک کړم ته مې د يوه بل کارد لپاره هم رابللې، خو ښه شوه چې خپله راغلې

هغه چې یو سپین ږیری سړی وو د رڼا سپېڅلی احساس یې درک کاوه له همدې خاطره یې د رڼا ډېرقدر کاوه لاس یې په نامه ونیول رڼاته یې وویل په سترګو لورکی امر وکړئ

رڼا : ! د کابل په شمول د ولایاتو ټول مسولوخبریالانو ته ووایه چې یوې څېړنیزې مبارزې ته ځان چمتو کړي دا دنده چې زه دوی ته سپارم څه اسان کار ندی له ځان سره ګواښونه لری خو اړ یو خپل ولس ته دې چوپړ په موخه دا ګواښ پر ځان ومنو

مدیر وویل! اغلې رئیسه صیب زه دوی ته څه ووایم !

رڼا: هیله کوم ماته رئیسه مه وایه نه مې خوښېږي، زه یوه خبریاله یم،او تل به اوسم، که په لوړ او یا هم ټیټ موقف کې وم مهمه نه ده، ان که وزیره هم شم زه به خبریالي کوم ځکه چې همدامې د ژوند اصل دی

مدیر: نو اغلې خبریالې زه دوی ته ستا له اړخه څه ووایم

رڼا: ورته ووایه چې د ځمکو د غاصیبینو پلټنه وکړي، نومونه یې په لیست کې ولیکي، د ثبوتونو سره یو ځای یې په مرکز او ټولو ولایاتو کې نومونه افشا کوو که حکومت څه نشي کولی نو ولس خو به کم تر کمه خپل دوښمنان وپېږني او دهغوی په دروغجنو څېرو خو به نه غلطیږي

مدیر وویل سمه ده

هغه مرکز او ټولو ولایاتو ته دې رڼا پیغام ایمیل کړ

رڼا هم کورته لاړه ځکه چې ډېر ناوخته شوی ؤ

له ډوډی خوړلو او لمونځ کولو وروسته ویده شوه ،ځکه د ورځې ډېره ستړې شوې وه، سهار وختي پاڅېده، لمونځ یې وکړ بیا یې د معمول تمرین نیم ساعت بشپړ کړ وروسته د دفتر په لور روانه شوه، پیاده یې حرکت پیل کړ ځکه دفتر په څو قدمي کې ؤ

دفتر کې کېناسته تر څو دې کابل ښار د ځمکو غصب لیست له اسنادو سره یو ځای خپله جوړ کړي په دې فکر کې وه چې له کوم ځایه یې پیل کړي چې ټلیفون یې وشرنګېده ویې کتل یوه نامالومه شمیره وه

شین ښین یې کیکاګله غږ پرې وشو اغلې رڼا مبارک دي وي

مورِ ته خو دې ځان ډېر پا ک، خواخوږی، هېواد پال معرفي کاؤ ته خو اوس بلا راووتي

رڼا يې خبره ورپرې کړه هغه ته يې وويل:

وروره لومړی ځان را وپېژنی، وروسته مې سمه پوه کړه چې ته څه وايې زه دې په خبره نه پوهېږم

هغه وويل:

زه دې ښاري محکمې قاضي يم څه وخت وړاندې دې د مورِ ته مراجعه کړې وه

رڼا وويل:

د څه لپاره ؟

هغه وويل: ولې هير دې شو، څه وخت وړاندې د يوې کونډې مېرمن د کور خلاصولو لپاره چې راغلې وې، کوم چې يوه زور واکي غصب کړی ؤ بيا مورِ درته دهغه جعلي اسناد له منځه ويوړل

او هغې ته مو خپله قباله تائد کړه

رڼا وويل:

ښه نو اوس؟

هغه وويل:

مبارکي يې درته وايم

رڼا : دې څه مبارکي ؟

هغه وويل:

ځان ناګاره مه نيسه، دومره لويه خبره څنګه پټېږي ؟

رڼا ځواب ورکړ وروره زه ستاسې په خبره نه پوهېږم، کـه لطف وکړې او په لنډو واضح ووايې چې څه خبره ده نو زما او ستاسې دواړو دو خت د زيانه به مخنيوی وشي

هغه وويل:

دلته يوه لويه دوه سوه جريبه ځمکه چې تاسې اخيستې ده ستا په نوم کيږي قباله يې درته جوړېږي او افغان رسنيز مرکز ،تلويزون او راډيو ستا په نوم کيږي

خو دا راته ووايه چې دومره پيسې دې له کومه کړې، او زموږ برخـه پکـې څـومره دی

رڼا ځواب ورکړ:

ښاغلی قاضي، زه ستاسې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، هيله کوم زه ډير کار لـرم زه ټليفون پرې کوم

رڼا ټليفون پرې کړ د ټليفون پر څوکه يې زنه تکيا کړه په يو ژور سوچ کې لاړه دې ځان سره يې وويل:

واه شاپوره مننه درنه کوم، ته خو په ريښتيا د عمل سړی يې لکه څرنګه چې ما فکر کاؤ له هغه نورهم لوړ وختې، ته په ريښتيا چې د قربـانۍ او سرښـندنې سـړی يـې، حليمې سم ويلي ؤ ته بې جوړې يـې زه يوځـل بيـا اقـرار کـوم چـې مـا دې پـه پيرنګلوي کې ډېر ناوخته کړی، له دې وروسته دې نه ځوروم، تـه زمـا لپـاره پيـدا شوی او هغه څوک يې چې دې چا لپاره مې خوبونه ليدل، هغه ته يې، بل څـوک نشي کيدای زما وجود ستا د پاره جوړ ده، زه به دې ډېر ژر خپل کړم

رڼا په همدې چرتونو کې وه چې يوځل بيا يې د ټليفون زنګ د فکرونو لـړۍ پـرې کړه ويې کتل هماغه قاضي ده رڼا ته يې په ټليفون کې وويل:

اغلې رڼا موږ درته په تمه يو دلته ستاسې لاسليک ګوتې او د تـذکيرې شـميرې تـه اړتيا ده هيله ده ژر راشې، رڼا بيا دې ځان سره په سوچ کې شوه ويې ويل:

اغلی شاپوره ما غوښتل چې دا مالوم کړم ته زما سره څـومره مينـه لـرې، زمـا لپـاره څومره قرباني ورکولی شې، کنه زه خو دې مال جايداد او ځمکې هيڅ وړې نه يمه وروسته يې قاضي ته

لنډځواب ورکړ:

زما قبالې موالې او داسې اسنادو ته اړتيا نشته، هيله ده نور زنګ ونه وهې.

ټليفون يې پرې کړ.

دې ځمکو د غصب دې پلټنې په پلان بوخته شوه، لا يې لومړني مـواد نـه ؤ چمتـو کړي چې شاپور يې اسناد په لاس مخې ته ودريده

په قهر جنه څهره يې په رڼا کې سترګې خښې کړې هغې ته يې وويل:

ته لا نور ځومره ریشخند په ما وهې لومړی وایې چې جایداد دې زما په نوم کړه اوس مې چې دا کار وکړ نو د لاسلیک لپاره محکمې ته هم نه راځي، اسناد یې په میز ورته په زوره وویشتل، هغې ته یې وویل دې ځمکواو جایداد وړې دادي اسناد مې درته چمتو کړل ټول مې ستا په نوم کړل یوازې ستاسې لاسلیک ته اړتیا لري، رڼا د خپل طبیعت خلاف، لکه چې ځوک ګونګي ته خبرې کوي، هیڅ عکس العمل نه ښوده، بلکې کله کله خو د شاپور خبرو ته مسکی کیده، شاپور ته به د هغې مسکا نوره هم د درد باعث شوه

شاپور اړ شو دې هغې چوپتیا ماته کړي، هغې ته یې وویل:

او هو زه دیوال ته خبرې کوم، دا وګوره په عوض ددې چې خجالت وباسي لا خاندې هم

رڼا: هم نوره چوپتیا ماته کړه شاپورته یې وویل:

نور نو اړتیا نشته چې ماته ځان ثابت کړې زه نور له ځانه هم په تاډیر باور لرم، ستا د ریښتینولي ازموینه پای ته ورسېده، ستاسې کار پای ته ورسېده اوس زما کار پیل شوه

ته مه وارخطا کېږه، ستا هیله داده چې ما خپله کړې کنه، شاپور چپ غریو نیولی ولاړ ؤ څه یې نه ویل:

رڼا خپلې خبرې ته په خپله ځواب ورکړ ویې ویل:

هو ستاسې همدا هیله ده، زه نوره ستا شوم، زه نه ستاسې د جایداد وږې وم او نه د کومي بلې مادي سرچینې، یوازې ما غوښتل پوه شم چې ته زما لپاره ځومره ریښتونی یې، زه درته ځومره ارزښت لرم او زما لپاره ځومره قرباني ورکولی شې

زه اوس ډاډه شوم چې ته زما لپاره هر څه کولی شې ان له ژونده هم تېریدلی شې، خو ما وبښئ چې ته مې وځورولې، کاش کې ما دومره تکلیف نه وای درکړی

شاپوره زه نوره ستاسې یم، زما وجود باندې له شرعی تړون وروسته یوازې تاسې حق لرئ ته نوره اندیښنه مه وهه

زه دې په خواکې یم او تل به اوسم

شاپور ددې خبرو په اوریدو د خوشحالی سلګو واخیست د رڼا په لور یې قدمونه اخیستل پیل کړل، فکر یې وکړ چې نوره رڼا د هغه شوه نوره هغه هستي چې له ډېره

اوږد وخته يې ورته انتظار کړی ؤ نوره يې خپل مال شوه، غوښتل يـې ځـان ورتـه دومره نږدې کړي چې خپل لاسونه د هغې له نرۍ ملا تاؤ کړي او زړه ته يې نـږدې کړي خو رڼا ډېر ژر د هغه په موخه پوه شوه لا د هغې تن رسېدو ته يې يو ګام پاتې ؤ چې رڼا غبر پرې وکړه شاپوره ته څه کوې ؟ همدلته ودريږه

هغه وويل: خو په خپله خوله دې وويل چې زه ستايم نو اوس بيا څه وشول

رڼا : زه هم منکره نه يم خو له نکاه وروسته

شاپور : سمه ده بيګا ته يو محفل نيسو، دکوژدې په مراسمو کې نکاه هـم تـړو، رڼـا ځواب ورکړ:

ما خپله پريکړه درته واوروله نور مخکې کارونه خپله تنظيم کړه زه پرې اعـتراض نـه لرم .

ماښام رنګين چاپيريال جوړ شو د دفتر ملګريـو د محفـل پـه جوړولـو کـې خـورا خواری کړې وه هر طرف ته رنګونه او رڼا ګاني خپرې وې، خوشبويي لکه د پسرلي موسم تر هر چا رسيدله دې هيڅ څه کمی نه وو

شاپور او رڼا جوړه د تخت لورته لکه شهزادګان راغلل، دواړه دنګې ونې لکـه جـوړه چنار د تخت خوا کې ودريدل، محفل کې ناست خلك هم دې دوی په درناوي له څوکيو پورته شول، لومړی دوی کناستل بيا د محفل مېلمانه په خپلو څوکيو ناسـته پيل کړه، رڼا په نوې جوړه کې سمه رڼا کوله غټو ښورو سترګو کې يې له ډيره لـرې تور او سپين مالوميدل، هر طرف ته له اړولو سره به يې د ناستو خلکو راښکون کاؤ رومانتيك ماحول ؤ، دې دوه بې جوړو، کسانو، جوړه د هـر ليـدونکي لپـاره زړه راښکونکې وه

د کوزدې مراسم په شاندارو ولولو پيل او پای ته ورسيدل، نکا هم وشـوه تـر تيـب کونکو اعلان وکړ چې يوه اونۍ وروسته به ددې جوړې د واده مراسـمو شـاهد هـم واوسئ

تر ډېره ناوخته خلکو ساعت تېری وکړ او له نيمې شپې څه وخت تېر ؤ چې محفـل پای وموند

رڼا هم د خپلو مېرمنو خبريالانو سره يوځای ددې لپاره سينګار شوې هغې خونې تـه لاړه چې شاپور ورته په ګرايه نيولې وه ، شاپورهم په خپل تګ کې قدمونه سستول

چې ګونډې رڼا به ورته ست وکړي چې همدلته چې رڼا اوسيږي پـاتې شي خـو لـه شاه يې دې رڼا غږ واووريده ورته ويې ويل:
شاپوره ته کورته ځې هغه وويل:
هو خو که تاسې وايې دلته پاتې شئ زه کوم اعتراض نه لرم، رڼا ورته وويل:
بې شرمه غلی شه څوک به يې واوري، ژر خپل کورته له ځنډ پرته لاړ شه، سبا سهار چايو خوړلو ته ځان راورسوه چې زه غواړم درسره په ځينو مسئلو خبرې وکـړم هغـه هو وويل بيا د خپل کروزين په لور په اوچتو ګامونو روان شو ، رڼا له شا غږ پسې وکړ شاپوره هغه قدم نيولی شوه شاته يې راوکتل دې رڼا غـږ يـې واوريـده هغـې ورتـه وويل:
په ځان دې پام کوه
شاپور وخندل بيا يې ورته وويل امر دې پر ځای کيږي ،خـو مخکـې دې ولـې نـه ويل:
رڼا ځواب ورکړ اوس خو مې ضيمه واري شوه، تاته پام زما مسوليت شـو او زه ډېـره مسوليت پذيره يم خبره اوسه
شاپور: ستاسې ضيمه واره اوسيدل ماته کومه نوې خبره نده، نور يې د خپل موټر په لور حرکت وکړ رڼا هم خپلې خونې ته لاړه سخته ستړې شوې وه خـو د لمانځـه نـه مخکې ويده کيدل يې نه خوښيدل اودس يې وکړ جامې يې بدلې کړې او په ارامه يې لمونځ وکړ بيا يې سر په بالښت کيښود له بالښت سره د سر له وصل کولو سره يـې سترګې هم سره ورغلې
سبا سهار يې د سترګو له پرانيستو سره دې شاپور په څېره سترګې ولګيـدې، حيرانـه شوه سترګې يې وموښلې، فکر يې وکړ لکه چې خوب دی خو خوب نه ؤ دې سترګو په بيا پرانيستو سره يې په مخکې شاپور لکه سلامي سرتېری ولاړ وليـده رڼـا راپورتـه شوه هغه ته يې وويل:
شاپوره ته دلته څه کوې، هغه ځواب ورکړ:
ولې خو تابيګا راوغوښتم
رڼا : سمه ده چې ما راوغوښتې، خو د چای خوړلو خونې ته نه زما د خوب کوټې ته !

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل:
د بيګنی شرعي پريکړې له مخې ستا شته ،زما او زما دې ستا دي هر څه زموږ ګډ دي زما اوستا پکې نشته
رڼا ورته وخندل:
هغه ته يې وويل:
دا خوب دې اوبو ته ووايه، اوس لا وخته دی، له واده وروسته دا خبرې وکړه
شاپور: په يوه اونۍ کې به واده هم وشي
رڼا وويل:
ځه ته اوس لاړ شه د چای ښکلو خونې ته زه لمونځ کوم چې قضا کيږي ځان چمتو کوم زه هم درځم په ګډه به چای وڅکو او خبرې به هم وکړو
شاپور ووت او رڼا هم خپل عبادت وکړ وروسته شاپور ته مخامخ دې چايو ميز ته په څوکۍ کيناسته هغه ته يې وويل:
تاسې ولې دومره بيړه وکړه
شاپور: د څه ؟
هغې وويل:
تاسې ولې دومره ژر د واده کولو د پاره بيړه لرئ ؟
شاپور يې په خبره وخندل هغې ته يې وويل:
خو پرون سهار تاسې وويل:
چې ما خپله پريکړه وکړه، نور مخکې کارونه ستاسې دي او زه پرې اعتراض نه لرم نو اوس اعتراض له کومه شو؟
رڼا: زما مطلب دادی چې په يوه اونۍ کې دې واده تيارياڼې اسان کار ندی هسې نه چې خلك راپورې وخاندي؟
شاپور : پرون ماښام پروګرام دې خوښ شو؟ هغې وويل هو ډير په زړه پورې ؤ شاپور ځواب ورکړ دا د سهار نه تر ماښام د پروګرام تياری وو شاپور ته د داسې ساده سړي فکر مه کوه هغه يوازې تاسې ته د مينې په وړانديز کې زړه نه شو کولی په نورو کارو کې ډير زړه ور دی په يوه اونۍ کې به داسې تيارياڼې ونيسي چې خلك به ګوته په غاښ حيران ورته ولاړ وي

رڼا وویل:

زه درباندې باور لرم، ته چې څه وایې د هغو دعملې کولو ځواک هم لرې تــه هغـه څه کولی شې چې نور خلك یې نشي کولی

خو زه یو ډیره مهمه دنده پر مخ وړم، تر څومې چې هغـه نـه وي تـر سره کـړې زه واده نه کوم

شاپور ورته وویل:

دې څه دنده ؟

رڼا غواړم د هېواد د بیت المال غله او دې بیت المال د ځمکو غاصـیبین افشـا کـړم ،ټولو ولایاتو خبریالانو ته مې دنده سپارلې، چې مالومات او اسناد راټـول کـړي، د کابل مرکز دنده ما په غاړه اخیستې

شاپور وویل: اغلې رڼا ولې له واده وروسته داکار نه کوې؟ کـه لـه واده وروسـته تـا څوك کار ته نه پریږدي ته ولې اوس بیړه لرې

رڼا ځواب ورکړ:

زه د هېواد د دوښمنانو ډیره بده ایسم ته پوهیږې چې هغه زما وینې هم څکې زه هر وخت د مرګ د ګواښ سره مخ کیـدای شـم، کـه دا ماموریـت رانـه پـاتې شي نـو ځنکدن به راباندې ډیر سخت تېر شي

شاپور ورپاڅیده دې هغې په خوله یې لاس ورکیښوده بیا یې هغې ته وویل:

د خدای ج لپاره نوره یوه کلیمه هم ونه وایې!، نوره د مرګ خـبره پـه خولـه وانـه خلې، زه یې دې اوریدو تاب نه لرم، زه ډاډ درکوم ستا هیلې به هـم پـوره شـی او واده به هم وشي

رڼا : خدای ج دې ستاسې خبره ریښتیا کړي، زه هم هیله لرم چې تا غوندې یـوه کس سره ژوند تېر کړم، ما فکر نه کاؤ چې ماته به مې د خوبونو شـهزاده پیـدا شي، ځکه زما فکر دې نورو نه جلا دی، غوښتنې او هیلې مې نورو سره توپیر لري، خـو زه څه خبره وم چې شاپور هغه غښتلی سړی دی چې زما دې باور لپاره بـې جـوړې اراده او زغم لري

شاپوره زه ډیره خوشحاله شوم چې ته مې په لاس راوړې، ته مې د خوبونو تعبیر وې ته مې د خیالونو دې ټال جوړه شوې نړۍ وې خو دې سترګو مخکې مې بیا هم رانه ورک وې

زه دې ډېر قدر کوم، زه به ډیره مینه درکړم ځکه چې ته دې ډیرې مینې وړ یې تــه بې جوړې یې ته ډیر پاک زړه لرې

کوم چې زما لپاره پکې بې مثاله مینه نغښتې ده

شاپور وویل:

هیله کوم زما له توصیف نه تېر شئ، زه د داسې الفاظو وړ نه یم خو له دې وروسته د مرګ خبرې ونه کړئ، ځکه ستاسې دې ژوند سره زما ژوندهم تړلی، که ته ونه اوسې نو بیا به زه څه کوم زما په وجود کې خو ستا په قوت ساه ښکته او پورته کیږي، دې زړه هره درزا مې تا یادوي، په هر رګ کې مې ته یې ستا په برکت مې په وجود کې وینه چلښت کوي کنه روان بهیر به یې ودریږي او هر څه به دې منځه لاړ شي

رڼا یې خبره ورپرې کړه ورته ویې ویل:

ته چای هم څکې او که یوازې خبرې کوې ،زما دفتر ته دې تګ وخــت دی ،ژر، ژر که چې ناوخته کیږي

شاپور :

ظالمې نن خو د دې کــوزدې لــومړۍ ورځ دی، رخصــتي وکــړه نــن زه پــه خپــل صلاحیت اجازه درکوم

رڼا وخندل، زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم دا له یــاده مــه باســه چــې زه دې چــا اجازې ته اړتیا نه لرم

بیا د شاپور مخته ځیره شوه هغه ته یې وویل:

هی !ستا مخ خو له غمه سم پړسیدلی، ته مه خفه کیږه، زه نه مرم، لومړی تا ســپین ږیری کوم بیا به دې مرګ لپاره تیاری نیسو، هسې ټوکې کوم ته زما ټوکې هم جدي نیسې

شاپور :

نور په غلطي کې هم دې مرګ نوم وانه خلې، رڼا یې خبره ورپرې کړه شاپور ته یې وویل:

له مرګه خو خلاصون نشته، دې خدای ج له وجوده پرته هر ژوندی باید دې مـرګ څکه وکړي، خو خدای ج دې موږ ته مهلت راکړې چې لومړی د خپلو مسلمانانو په خدمت کې ښه ستړي شو ويښتان مو سپين شي بيا که مرګ راشي هم پروانه کوي

له دې وروسته يې دسکول راواخيست شاپورته يې وويل:

زړګيه زه دفتر ته ځم چـې خپلـه راسـپارل شـوې دنـده تـر سره کـړم او د ولايـاتو خبريالان هم تعقيبوم چې کارونه يې تر کومه سرتـه رسـولي، خـو کـه زمـا پـه دې ماموريت يوکال هم وځي ته بايد د واده نوم وانخلې

شاپور دې هو په دود سر وخوځاؤ: غوښتل يې چې رڼا ته يوه خبره وکـړي خـو لـه شرمه يې مخ سور شو بيا يې هم دې خبرې جرئت وکړ رڼا ته يې وويـل مننـه چـې زړکی دې راته وويل ته نه پوهيږي چې ماته دغه کليمه څومره ارزښت لـري او دې جملې ته مې څومره انتظار ويستلی دی رڼا يې هم په خبره مسکی شوه شاپورته يـې وويل:

ځه زموږ د کور زومه، دا خو وړه خبره ده اوس به دومره مينه درسره وکړم چې نړۍ به درنه هيره شي خو پام چې په دې هيره شوې نړۍ کې زه درنه هيره نشم ځکه زه هم د نړۍ يو جز يم رڼا نوره دې خپل دفتر په لور وخوځېده، لنډ مهـال وروسـته يې په خپل دفتر سر ور دننه کړ لا په څوکی نه وه ناسته چې په دسـکول کـې يـې فون وشرنګيد ټلفيون يې راواخيست وې کتل چې د هرات ولايت دې سمت مسول خبريال دی دې سلام له ويلو وروسته يې رڼا ته وويل ماته راسپارل شوې دنده مـې تر سره کړه د ځمکې د غصب راپورمې ټول له اسنادو سره تيار کـړ رڼـا ورتـه وويـل راپور دې په خپل غږ ثبت کړی هغه وويل هو نو بل څوک يې راته ثبت کړي

رڼا: ته راپور په خپل غږ مه ثبتوه د اسنادو سره يې ليکل شوی مـتن ماتـه راوليـږه راپور زه په خپل غږ خپروم !

هغه وويل:

ولې؟

رڼا : زه تاسې په کوم خطر کې نه شم اچولی !

هغه ځواب ورکړ اغلې رئيسې صيب خو دنده اومسوليت مو دی

رڼا : اول خو ماته رئیسه مه وایه، نه مې خوښېږي، یواځې دخبریالې پاک نوم راتـه بسنه کوي، همدا راته له پاچاهي هم ستر نوم دی

بله خبره دا چې دا سمه ده چې ستاسې مسولیت هم دی او هېواد پـه مـوږ مسـاوي حق لري هر یوه دې پور په ډول ددې ولس قرضداري یو، باید چې له مرګ مخکې یې دا حق اداکړو خو چې زه ژوندی یم تاسې کوم خطر او ګواښ ته نشم ورکولی، لومړی باید زه درته سپر شم بیا له ما وتلې ګولی که په تاسې ولګیږي نو زه بـه ځـان ډیر مسوله نه ګڼم ځکه چې له وسه به مې بهر وي

خبریال غوښتل نور دلایل هم ووایې خو رڼا خبرو ته پرینه ښوده هغه ته یې وویل زه چې څه درته وایم هغه وکړه

رڼا اداري مدیر ته زنګ وکړ ورته ویې ویل:

دې ټولو ولایاتو خبریالانو ته ووایه چې د ځمکو د غصب اسناد راټـول کـړې راپـور دې په خپل غږ کې نه ثبتوي یوازې متن دې له اسنادو سره ماتـه راولیـږي، زه نـه غواړم زما په شتون کې دوی دې کوم زیان سره مخ شي

هغه سمه ده صیب وویل بیا یې ټلیفون پرې کړ

رڼا هم نوره لاس په کار شوه دې شخصي اړیکو او دولت کـې د مخلصـو مـامورینو دې پیدا کولو په لټه کې شوه تر څو لیست وار د هغو خلکو نومونه پیدا کـړي چـې دې بیت المال د ځمکو د غصب یې کړی چټک کار یې پیل کړ، ځکـه خـو لا دوه ورځې نه وې وتلې چې خپل هدف ته ورسېده

داسې راپور یې جوړ کړ چې دې غاصبینو دې زړه پر ځمکه یې دې تزلزل خپراؤ او دې چاړو ګذار پرې کیده

دې هغې له راپور چمتو والې سره دې لسو ولایاتو راپورونه هم خپرولـو تـه چمتـو راولیږل شول

رڼا د پلټنې مشهورې خپرونې له خوا اعلان وکړ

غواړی هغه څېرې درو پیږنم چې ستاسې په مری یې د خپک کولو لپاره پښه ایښې، غواړی هغه بې وجدانه در وپیږنم چې ستاسې د کونډې، یتیم او دې بې وزله حـق یې تر ستوني تېر کړی او خپله مرداره ګیډه یې پرې پړسـولې، غـواړئ چـې هغـه څوک در وپیږنم چې په ظاهره ستاسې غمخوار ځان بولې خو ستاسې وینې زبیښي!

که لیواله یاست او ځواب مو هو وي نو نن شپه نه بجې زما پلټنه خپرونه مه هیروی ولس ددې اعلان په اوریدو سره لکه ویده چې راویښ شي حیران شول ځکه له دې مخکې چا ددې غټ خبټو په اړه څه نه شول ویلی که به یې ویل هم نو ځای به یې هدیره ؤ .

اعلان د فسبوک، ټویټر بااحساسه ملګرو دپوستونو سر لیک شو، تر ټولـو خونـدور پوست خلکو ته دې رڼا ددې کار پیل او دې زور واکو پـه وړانـدې دریـدل ؤ پـه کمنتونو کې به خلکو رڼا ته ځانګړی لیکل کول

رڼا دې ولس ریښتونې استازې، رڼا دې ولس خواخوږې، رڼا د خپل هېواد سره دې ځانګړې مینې څښتنه، رڼا د هېواد دې توروتیارو روښانه څراغ، رڼا لـه خپـل ولـس سره دې مینې سمبول او په لسګونو نورو ښکلو نومونو یادیده

رڼا د هېواد هر یوه فرد وپیږنده او د خپلو حقونو صادقه مدافعه یې وبلله

خلک دې شپې نهو بجو ته لکه دې روژه ماتي ماښام ته په تلوسه ناست ؤ

خپرونه پیل شوه، رڼا د ځمکو د غاسبینو لیست پیل کړ، دې لسو ولایاتو شتمنو هغه وړو نومونه او هغه ځایونه یې ذکر کړل چـې دوی پـه زبردسـتي نیـولي ؤاو خپـل کورونه، مارکیټونه او ښارګوټي یې پکې اعمار کړي ؤ.

په دې نومونو کې دې هرې طبقې زورواکو څېرې خلکو ته ښکاره شوې ځینې خو یې هغه هم ؤ

چې دې اسلام او هېوادنی مینې په خاطر یې خلکو ته سـبقونه ورکـول، دې اوږدو ږیرو لاندې یې پټ شیطانان خلکو نه پټول.

رڼا پروګرام پای ته ورساؤ په پای ې کې یې وویل:

سبا و بل سبا هم په تمه شئ ستاسې به دې دا ډول حیرانونکو څېرو سره اشنا کړم له ولس سره خواخوږي او جفاګر به درته وښیم

رڼا له دې خپرونې وروسته لکه دې څوارلسم سپوږمي دې هـر چـا دې سـترګو پـه مخکې او زړه کې ځای ونیو

د هر چا په ژبه د مجلس کیسه شوه، دې هر چا دې بـاور یـوه سرچینـه وګرځیـده، زیاتره د فسبوک او ټویټر خاوندانو خو یې تصویر په فورپایل ولګاؤ

غاصيبين زور واكي هم خاموشه ؤ ځينو خو شكرونه باسل چې زه خو خداى ج ترې بچ كړم زما نوم خو يې وانه خيست
رڼا سبا هم خپله خپرونه مخته بوتله او دې لسو نورو ولاياتو غاصيبينو نومونه يې واخيستل
دريمه او ورستى ورځ راغله رڼا ليست په لاس نهه بجې دې ټلويزون سټوډيو ته ننوته
په خپرونه يې پيل وكړ ورستى ليست يې څرگند كړ او د هغو سلگونو جريبه ځمكو نومونه يې هم واخيستل چې دوي په بډو وهلي وه
رڼا وويل:
ما مې خپل مسوليت ادا كړ، كه مې وس وى ددوى له ستوني مې ستاسې حق راباسه خو كاش چې دا كار مې كولى شواى، ځه لږ تر لږه مې زړه سكون شو چې تاسې خپل رينښتوني دوښمنان وپيږندل، هغه چې ظاهري بڼه يې په سپينو جامو كې پټه وه او تاسې يې خپل موريدي ته رابللى
نور نو د حكومت كا ردى چې وروسته څه كوي
رڼا خپرونه ختمه كړه نوره له سټوډيو راووته
بهر شاپور ورته موټر درولى ؤ تر څو يې خپل استوگنځي ته ورسوي، هغه سره موټر كې كيناسته موټر حركت وكړ، هغه ته يې وويل:
غواړې يوه خوش خبرې درته واوروم ؟
هغه وويل:
ولې نه ژر يې وايه
رڼا وويل:
له دې وروسته دې واده تياريانې نيولى شې هغه څه چې ما غوښتل دې يوه ضيمه وار خبريال په توگه مې تر سره كړل
شاپور يې په اوږه لاس كيښود رڼا ته يې وويل:
سم ووايه، ته خو توكې نه كوې ؟
رڼا يې له خپلې اوږې لاس لرې كړ شاپورته يې وويل:
شاپوره لاس دې لرې كړه موټر به چپه كړې، لارې ته گوره، زه تاسره كله ټوكې لرم؟

هغه یې په خبره وخندل بیا یې وویل:
موږ له هغه اولې ورځې کارونه پیل کړي، هر څه چمتو دي که ستاسې غوښـه وي سبا نه بل سبا به مراسم پیل کړو
رڼا ځواب ورکړ:
ایا په دومره لنډ وخت کې به هرڅه ممکن شي
شاپور وویل:
دا زما دې خوښې واده ده، زه هر دقیقه په دې فکر کې یم چې هیڅ کـم پکـې نـه وي
رڼا وویل:
چې ته ډاډه یې نو زه هم کوم اعتراض نه لرم
شاپور: بس سبا نه بل سبا دې واده ورځ وټاکل شوه خپل دوستان رابلل شې
رڼا سوړ اسویلی وکیښ شاپور ته یې وویل:
ماما مې د هېواد نه بهر دی نوره کورنۍ خو تا ولیده چې له خاورو لانـدې شـوه زه خو ظالیمانو له کورنۍ خلاصه کړم بس چې نور څوک په خیال کې راځي بلن لیک به ورولیږم
دوی کور ته راورسېدل رڼا خپل د خوب کوټې ته ننه وته ور یې راپورې کړ شـاپور لکه بیګانه دې بند وره تر شاه پاتې شو په رڼا یې غږ وکړ او هو تـا خـو ور رابنـد کـړ داسې نه وایې چې خاوند مې بیرون پریښود رڼا بیرته ورتاؤ شوه ور یې ورخلاص کړ هغه ته یې وویل:
ته خپل کور نه لرې، هغه وویل:
لرم یې خو هسې ګیله راته ودریده رڼا ځواب ورکړ ورته ویې ویل:
ګیلې در سره وساته بیا به یې دې واده په شپه کوو، نور یې ور ورپسې بند کړ
له دې وروسته رڼا ټلیفون راواخیست دې لومړي ځل لپاره یې فیسبوک خلاص کړ پوست یې وکړ دوشنبه زما واده ده، ما ویل ما سره به دې ناوې توب په ورځ دې مور دعاوي اوکورنۍ راسره وي خو ظالیمانو هغه ټول رانه په دې ګنا واخیسـتل، او لـه توروخاورو لاندې شول چې ما مې ددوی ظلم دې خپل ولس په وړاندې نـه شـو برداشت کولی، ددوی په وړاندې ودریدم خو اوس لکه اوبو راوړې بې کورنۍ یمـه

نه پوهېږم چې دې ناوې توب په ورځ راسره خپله کورنۍ نه وي ځـومره سـخته بـه راباندې تمامه شي، په هر حال داچې خپل ولس ته مې تر خپله وسـه هلـې ځلـې وکړې بس دا به راته يو څه ډاډ راکوي

پوست نه ږ سمې کانې يې وکړې، نږدې يو نيم لک خلکو لايـک او پنځـوس زورو خلکو پرې کمنټ کړی ږ ټولو دې رڼا سره خپله خواخوږی ښودلې وه هريوه ليکلي ږ رڼا خورې ته مه خفه کېږه تا دې دې ملت لپاره سترې قرباني ورکړې موږ يې نشو هيرولی، موږ دې هم ورونه او خويندې يو

موږ به درسره دې واده په ورځ خامخا ګډون کوو

ستاسې دې واده ډالۍ او برخه به دې يوې خور په شان کـوو، او ستاسـې دې واده په خوښی کې به لکه دې کورنۍ غړي ونډه اخلو

سهار رڼا چې خپل فيسبوک خلاص کړ دې خلکو مينه يې وليده يونيم لک لايکونـه يې وليدل، کمټونو کې يې دې ولس مينه وليده نو له ډيرې خوښی يې پـه سـترګو کې اوښکې راغلې دوهم پوست يې هم وکړ ويې ليکل پـه ريښـتيا چـې تاسـې زمـا ورونړه، وريرونه خويندې ياست، زه اوس پوه شوم چې زموږ د هېواد وکړي سـخت احسان منونکي دي، که په ريښتوني ځوک ورته څه وکړي نه يې هيروي بيا يې دې خپل واده دې مراسمو ځای، وخت او ادرس هم وليکه

شاپور يې راوغوښت هغه ته يې وويل:

وژنيه !

ما خو خپل خپلوان راوغوښتل هغه ځواب ورکړ چې نږدې دوه سوه خو به وي رڼـا يې په خبره وخندل بيا يې ورته وويل:

نږدې پنځوس زره دي !

شاپور : دا دې ټوکو وخت دی ؟

رڼا : زه ټوکې نه کوم ايا دومره خلکوته تياری نيولی شې کنه !

هغه وويل:

تياری نيولی شم خو پنځوس زره خلک دي ځوک؟

رڼا ورته خپل د فيسبوک پوست ښکاره کړ بيا يې ورته وويل:

د كمنتونو ليكونكو پنځوس زرو ټولو ژمنه كړې چې مور در ځو نو ما هـم ښـه پـوخ ادرس ورته وليكه مال ځه چې شاپور خپه نشي هسې هم زما دې كورنۍ دې رابللـو ارمانجن ؤ
شاپور : نو هوټل كې دا خلك نه ځايږي، هوټل كې شايد لس زره خلك ځاى شي بايد بله چاره وكړو
رڼا وويل:
ته دې شل زور تابيه ونيسه ځنګ كې بل لوى هوټل هم شته نيم به هلته سمبال كړو فكر نه كوم له دې زيات شي هسې هم د فسبوك ژمنې دي كيـداى شي ټـول رانـه شي.
شاپور : اوكه رانشي ؟
رڼا : او كه راشي؟
شاپور: ښه ځه كه رانشي لګښت به يې ته وركوې ځكه چې زما بې ځايـه لګښـت نـه خوښيږي رڼا يې په خبره وخندل هغه ته يې وويل:
ولې تا خو ويل زه دې تا لپاره هرڅه كوم اوس نو ولې ؟
شاپور : زه درته هر څه كولى شم، هيڅ منكر نه يم ته خو دوه هوټلونه ښيې لس هم نيسم، ستا هر كس ته هم ځان ته هوټل نيسم
رڼا ورته وويل:
ماته دې ازموينه راكړې، ته چې هر څه وايې دې عمل ځواك يې هم لري
دې رڼا دې واده ورځ راورسېده، رڼا خپلو هم مسلكو پيغلو په مـنځ كـې كينـه ولـه ،دې واده جوړې د انتخاب او نورو اړينو موضوع ګانو لپاره يې ترې رايه وغوښته هغې وويل شاپور هوټل ته ټول وړانديزونه ليږلي هر څه هلته تر سره كيږي، خو يو شى ترې كم كړي هغه دا چې زه سينګارتون ته نه ځم هغوى ورته وويل:
لامل يې ؟
رڼا : دې لامل پوښتنه مه كوئ، هغوى وخندل بيا يې وويل:
مور يې په لامل پوهيږو ته په خپله ښكلا باور لرې، او بايد چې ويې لرې، ځكه چې ښكلي خلك په هر حال كې ښكلي ښكاري، سـينګار خـو بـدرنګو تـه پـه كـار وي همداسې نده رڼا ؟

رڼا : په ژوند مې سينګار ندی کړی، ناوې ته په کاروی چې سينګار وکړي، هغه کـه ښکلې وي يا نه خو زما زړه زور نه اخلي او په دې اړه هيله ده چې تاسې ټينګار ونه کړئ.

دې رڼا ملګرو وويل:

سمه ده مورِ ټينګار نه کوو خو ته ځان چمتو کوه خپل اطاق ته لاړه شه يــو ســاعت پاتې ده چې بايد هوټل ته لاړ شوو،

رڼا : سمه ده زما چمتو والی ډېر وخت نه نيسي زه په ټاکلي وخت تلو ته چمتو کېږم

رڼا خپل اطاق ته لاړه غسل يې وکړ بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ بيا يــې خپلــې مــور خور او کورنۍ لپاره د ښنلو دعا وغوښته، دې مړې مور سره پــه خيــالي خــبرو کــې بوخته شوه هغې ته يې وويل:

مورې، ولې دې يوازې پرېښودم، اوس به ماته څوک دعـا راکـوي څـوک بـه دې خدای پاماني دود تر سره کوي، څوک به مــې پــه سر لاس راکشــوي، زمـا خــورِې نازولې خورې څرنګه دې زما واده يو ارمان ؤ ويل به دې په واده کې به دې ډېــرې سندرې وکړم، ډير به وويارم چې زما دې ښاپيرۍ په څېر خور دې نــاوې تــوب پــه جامه کې ووينم

هو دا هيله دې تر سره نه شوه زما واده ده او ته دې تورو خاورو لاندې يې، خو ځه ستاسې مړينه دې سلګونو بې وزلو دې ژوند لامل شوه زرګونو خلکو ته پـرې نجـات ورکړل شو، دې سمون لپاره ستاسې شهادت يو ديوال او تهداب کيښود

خدای دې هر چاته داسې مرګ ورکوي، چې دې نورو لپاره قربان شي، خدای ج دې زما هم داسې مرګ په نصيب کړي چې دې نورو لپاره قربان شـم خــو زمـا پــه مرګ نور وژغورل شي

وروسته يې په مخ سپين رغوی او قلمي ګوتې را کش کړې، پاڅيــده او دې نــاوې توب جامې يې واغوستې، يوازنی سينګار يې داؤ چې اينــې تــه ودريــده او خپلــې بادامي تورو سترګو ته يې يوه، يوه سلايې ورکړه

په دې وخت کې شاپور ورته دروازه راوټکوله غږ يــې وکـړ رڼـا دروازه خلاصــه کـړه شاپور چې هغه وليده زبون وهلی شوو ژبه يې له ويلو پاتې شوه يوازې د ګونګي په ډول يې ښکته اوپورته ورته کتل دې هغې په کتو نه مړيده، رڼا ورته وويــل شــاپوره

خير خو ۀ څرنګه دې هرڅه پرېښوده او دلته راغلې شاپور يې خبرې نه اورېدې بس خپلې سترګې يې د هغې په ښکلې څېره کې ټومبلې وې

رڼا اړه شوه چې د هغه په اوړه لاس کېږدي هغه وښوروي، لـه داسـې کولـو سره شاپور خپلې اوږې ته وکتل بيا يې رڼا ته وکتل رڼا ته يې وويل:

رڼا ته خو بل رقم شوې يې رڼا مسکۍ شوه هغه ته يې وويل:

ته زما دې خبرې ځواب راکړه کارونه دې ټول پرېښي ته دلته راغلې هغه وويل:

ژر کوه چې د هوټل واله زنګ کړی ۀ ويلې چې تاسې خو واده ته ټـول افغانسـتان راغوښتی ژر راشئ دا خلك سمبال کړئ

هوټل وال دا هم وويل:

ټولو ډالۍ راوړې په لاسونو کې ورسره ګـلان دي قطـار، قطـار ولاړ دي تاسـې تـه انتظار کوي

رڼا : شاپوره ژر کوه چې ميلمانه خفه نشي زه چمتو يم خو موټر دې راوسـتلی هغـه وويل:

ستاسې يوې ځانګړی مينه والې ډېر قيمتي موټر سينګار کړی دې دروازې مخکـې ولاړ دی هغه مېرمن هم پکې دی تاته منتظره ده هله زر کوه چې ځو رڼا ورته وويل:

ما مه وراخطا کوه زه چمتو يم ته دروځه زه هم درغلم دوی موټر کې سپاره شول او لنډ مهال وورسته هوټل ته ورسېدل رڼا او شاپور د خلکو په ليدو حق حيران شـول لکه يو ملي محبوب مشر چې دې هېواد د خلکو په زړه کې ځای لري دې رڼا واده ته خلك په کتلوي ډول راټول شوي ۀ

رڼا دې هغوی په ليدو دې خوښی اوښکې تويولې، ځوانان او پيغلې لکه ترږې للمه چې دباران شيبې شماري دې رڼا راتګ ته په تمه ۀ شاپور او رڼا دواړه له موټره ښکته شول د خلکو ځوك او شور حيرانوکی ۀ، څو شيبې چاپيريال چکچکو او د لاسـونو پړکا غږونه تت کړي ۀ خويندو او ورونو دې رڼا په لاره کې د هغې قـدمو تـه ګـلان شيندل رڼا هم ټولو ته په خپل زړه دې درناوي لاسونه ايښي ۀ

سړکونه تړل شوي ۀ ځکه چې نږدې کوڅې او ميدانونه او لارې له راغلو خلکو ډکې وې، رڼا دې ته دې درناوي په موخه دې ولاړو خلکو سر ته ورسېده هغې انجلـۍ چې رڼا ته يې موټر ګل پوش کړی ۀ رڼا ودروله ،دې جوړ شوي دريځ(ستج) مخې

ته يې ورته دې لاس په اشاره د تلو بلنه ورکړه رڼا دې دريځ مخې ته ودريـده ځکـه نجلۍ غوښتل راغلو ميلمنو ته څه ووايې بيا خپله رڼا ته دې خبرو موقع ورکړي

هغې د دريځ مخکې خبرې پيل کړې ويې ويل:

نن زموږ دې يوې داسې خواخوږې واده ده چې موږ يې لکه د کورنۍ غړي داسې پاللي يو، دامېرمن رڼا نوميږي، رڼا زموږ د حقونو لپاره مبارزه پيل کړه د هر غـدار، فاسد، غله او وطن پلورونکي په ړواندې ودريده، هغوی، څو وارې د رڼا دې وژلو قصد وکړ خو رڼا زموږ لپاره د خپل ژوند په کيسه کې نشوه مبارزې ته يې دوام ورکړ ظالمانو ورته مور ووژله، خو دې هغې اراده يې بدله نه کړه، ورور او خور يې ورتـه په بم ټوټه ټوټه کړل دې پيښې ځای خلکويې غوښې په څادرو کې راټولې کړې رڼا دغه ظلم په غړيدلو سترګو وليده خو خپله لاره يې بدله نه کړه هماغسـې لکـه غـر د خپل هدف لپاره ولاړه وه ،رڼا بله پېغله خور له لاسه ورکړه ګنا يې دا وه چې رڼا ولې دې اولس حقونه غواړي په دې کار سره يې هم دې رڼا عزم کمزوری نه کړ

اوس دې خپل کور يو غړی نه لري چې د هغې سره د هغې د واد مراسم ولمـانځي هغې دا ټول زموږ لپاره وکړل، د خپلو خلکو لپاره يې تر سره کـړل د خپـل هېـواد سره دې مينې لپاره يې تر سره کړل

د رڼا ددې خبرو په اوريدو دخلکو چکچکو د اسمان فضا نيولې وه ځينـو خـو يـې همت ته سلامونه کول او ځينو خو يې مظلوميت او قربانيو ته ژړل

وروسته رڼا ته موقع ورکړل شوه

هغې خلکو ته خبرې پيل کړې ويې ويل:

زما دې هېواد د ژوند له مصؤونيته او له حقونو بې برخې ولسه!

زه به کله داسې الفاظ پيدا کړم چې نننۍ ستاسې راکړل شوې مينـه پـرې وسـتايم، هيله ده ما وبښئ ستاسې د تعريف دپار ماسره الفاظ نشته ما فکر کاؤ چې نـن د واده ورځ به مې دې موراو خويندو او کوچنی ورور پرته ډېره سخته رابانـدې تمامـه شي ځکه هغوی له ډيرو ارمانونو سره ظاليمانو له خاورولاندې کړل

خو تاسې په خپل راتګ سره زما دغه دردونه ټول رانه واخيستل، ما نه مو دغه درانه غمونه هير کړل

زه مو ډاډه کړم چې ما ستاسې حق یو څه اداکړی ده زما دې اوړو بار کم شوی دی ځکه چې تاسې موږ ځوان نسل باندې خورا زیات حقونه لرئ
ستاسې راتګ ماته یو بل درس هم راکړ هغه دا چې زموږ ولس احسان پراموشه نه دی، هغه د خپلو خلکو چې د زړه له تله ورته خدمت کوي نه هیروي، هغوی ته دې سترګو په لیمو کې ځای ورکوي
کاشکې زما سل ځله مرګ وایې او هر ځل ستاسې د حقونو لپاره مړه شوی وایې زما ژوند درنه ځار، زما کورنی درنه ځار او زما مال او وینه درنه ځار شه !
رڼا خبرې ختمې کړې بیا یې په خواکې ملګرې خلکو ته وویل !
موږ یو ځل بیا دې تاسې له راتګ او ډالیو مننه کوو هغه ورونو چې ډالی راوړې دوه لوی موټر ولاړ دي هلته یې تسلیم کړئ
خلك هلته وخوځیدل لا نیم ساعت نه ؤ پوره شوی چې موټر رڼا ته دې کالیو، څپلیو ساعتونو، او دې سرو زرو له غوړوالیو ډك شو
رڼا له دوی مننه وکړه
او بیا هغه تالار ته ننوته چې دې ناوې لپاره جوړ شوی ؤ د خپل تخت سره ودریده مېرمنو ورته ګلان راوړل ډالی یې ورکولې د دوی په قطار کې یوه حجاب لرونکې مېرمن هم ؤ چې قطار کې ولاړه وه نوبت یې راورسیده له مخ یې نقاب لرې کړ رڼا وکتل چې نارینه دی، په لاس کې ګل دسته یې د هغې پښو ته وغورځوله، په بل لاس یې له جیبه تمانچه راوباسله مخامخ یې دې رڼا سینې ته ونیوله هغې ته یې وویل:
تا دې ډیرو معزیزینو په عزت باندې لوبې وکړې او له دې لارې شهرت ته ورسیدې خو نوره موقع نه درکوم چې دې عزت مندو عزت له پښولاندې کړې، زما پلار دې پرون په تلویزون وښود چې غصب یې کړی هغه روسانو ته ماتې ورکړې، هغه ستر قوت مات کړی هغه دا هېواد ازاد کړی دې هغه له برکته ته اوس دلته بك بك کوې، تا لږ هم دهغه دعزت خیال ونه ساته
رڼا هغه ته وویل:
وروره دلته نندارہ مه جوړه وه ستا پلار سمه ده چې ددې هېواد پاره مبارزه کړې ده خو د هغه د خلکو دې جایداد سره څه ؟چې ترې غصب کړی یې ده، مبارزه خو

هغه دخدای ج لپاره او د هېواد لپاره کړې ددې لپاره خو یې نده کړې چې د کونډې یتیم او بیت المال ځمکه غصب کړي

سړی نور هم په غوصه شو

دې هغې سینې ته یې دې تمانچې میل برابر کړ تالار کې مېرمنو چیغې کړې رڼا دې وسله وال د تمانچې میل ته لاس ورواچاؤ میل لاس ته ورغی خو هغه په ماشه ګوته نیولې وه تمانچه فیر شوه مخامخ یوه پیغله ولګیده تالار کې چیغې نورې هم زیاتې شوې

وسله وال وارخطاشو په رڼا کې یې غصه ناکې سترګې وتومبلې هغې ته یې وویل:

زما دې پلار له عزته ستا ژوند سل ځله صدقه شه، ځه نوره دوزخ ته، دې هغې سینې ته یې تمانچه سیخه کړه څو مرمی دې رڼا له سینې ووتې

له پنځومرمیو سره رڼا له دیوال سره سریښ کیده خو دې ولاړې توان یې لاره شپږمه یې دې زړه له کوره تېره شوه هغه دننګه چنار ونه راپریوته په ځمکه وغورځیده سپینې دې ناوی جامې یې لکه دې ګلاپو پاڼې چې په واوره غوړیدلې وي رنګ واخیست

غټې غټې سترګې یې خلاصې پاتې شوې

وسله وال دې رڼا په ویشتو لکه کالبوت پاتې شوه لاسونه یې نور شل شول تمانچه یې په لاس کې پاتې شوه له غړه ووت مېرمنې راغلې وسله یې ترې واخیسته څاپیړې او سوکان یې ورته بند کړل ویې غورځاؤ له پښو یې لاندې دې لغتو ځای پرې نه کیده ساتونکې هم راورسېدل هغوی لکه ګونګیان او کاڼه نه پوهیدل څه شوي او څه باید وکړي په دې وخت کې یوې خبریالې شاپور ته زنګ وواهه

ورته ویې ویل:

په بیړه راشه، شاپور ځواب ورکړ خیر خو دی هغې وویل:

ژر راشه دلته هیڅ هم سم ندي

دې خدای ج لپاره راشه رڼا چا وویشته

شاپور د خلکو ډالی په لاس کې نیولې وې هغه ددې غږ په اوریدو سره په ځمکه ترې ولویدې

دې مېرمنو دې تالار په لورپه منډو شو لنډه شيبه دې رڼا مخــې تــه ودريــده هغــې تورې غټې، سترګې پټې کړې وي دې ناوی توب ګيډی، ګيډي کميس يې خواوشا پروت ؤ له غړ لويدلې وه

شاپور يې سرته کېناست دې هغې سر يې له ځمکې راپورته کړ په خپل زنګــون يــې کېښود چغې يې کړې ساندې يې پيل کړې

اې خدايه خو بدبخته شومه

رڼا مې لکه چې له نړی ارمانونو سره وکوچيده په خوا کې يې دې اوبو ګيلاس ايښی ؤ دې هغې څاڅکي يې د رنا پر مخ وپاشل بيا يې يوه سوې چيغه لــه خــولې ووتــه ويې ويل وخدايه لکه چې رڼا ګله مې دې تل لپاره له لاسه ووته، وظالمــانو زمــا رڼــا څه ګناکړې وه دې شاپور اوښکې لکه بــاران روانــې وې څــو يــې دې رڼــا پــه مــخ ولويدې له دې سره دې رڼا سترګې په حرکت راغلې شــاپور کــې يــې نيمــه لــوځې سترګې په زيړ زبيښلې مخ سره ونيوې هغه ته يې وويل:

شاپوره مه وارخطا کيږه، ولې ټول نه مرو، شکر وباســه چــې د خلکــو د حقونــو دې ترلاسه کولو لپاره مرم نه دا چې دې مظلومو د حقونو دې خوړلو لپــاره اخيــرت لــه پليتيو ډکوم

په نکريزو سينګار شوي لاس يې دې لومړي ځل دپاره دې شاپور لاس ونيو هغه تــه يې وويل نړی څومره له ارمانونو سره ده ،هيلې پکې نه بشپړې کيږي ،اوس مې دې اولس په څنګ کې ته هم يوه هيله وې چې يو ځــای مــې ژونــد درسره کــړی وای ،خو قسمت وګوره ،څه کانې کوي ،شاپوره جانه ما وبښه ستا په وړاندې مې ډيره بې انصافي کړې ته مې ازار کړی يې تاته مې غمونه درکــړي ســتا پــه ريښــتينولې مــې شکونه کړي دي ،ته مې تل بې ځايه ځورولی يې ،سره ددې چې زه دې ښلو نه يم ،خو ستا لوی زړه او نرم ميراج هيله مندي راکوي ، دې رسنيز مرکز ټولــوملګرو تــه مې سلام وايه بيا ورته ووايه زما روح که خوشحاله ساتل غواړی نو زما لاره کــه درتــه مناسب مالومېده هغه تعقيب کړې

او بل هغه ډالی چې دې واده لپاره ميلمنو راوړې دي،هغه بې سرپرسته کورنيو تــه ورکړه ، ټولې په يتم خانو باندې وويشئ

اوبله وروستی خبره له دې سره دې رڼا ژبه ودریده یوه وړه سلګی یـې وکـړه بښـی لورته یې ورمیږ تاؤ شو

پای

پکتیا

۱/۲/۱۳۹۷

Download from:aghalibrary